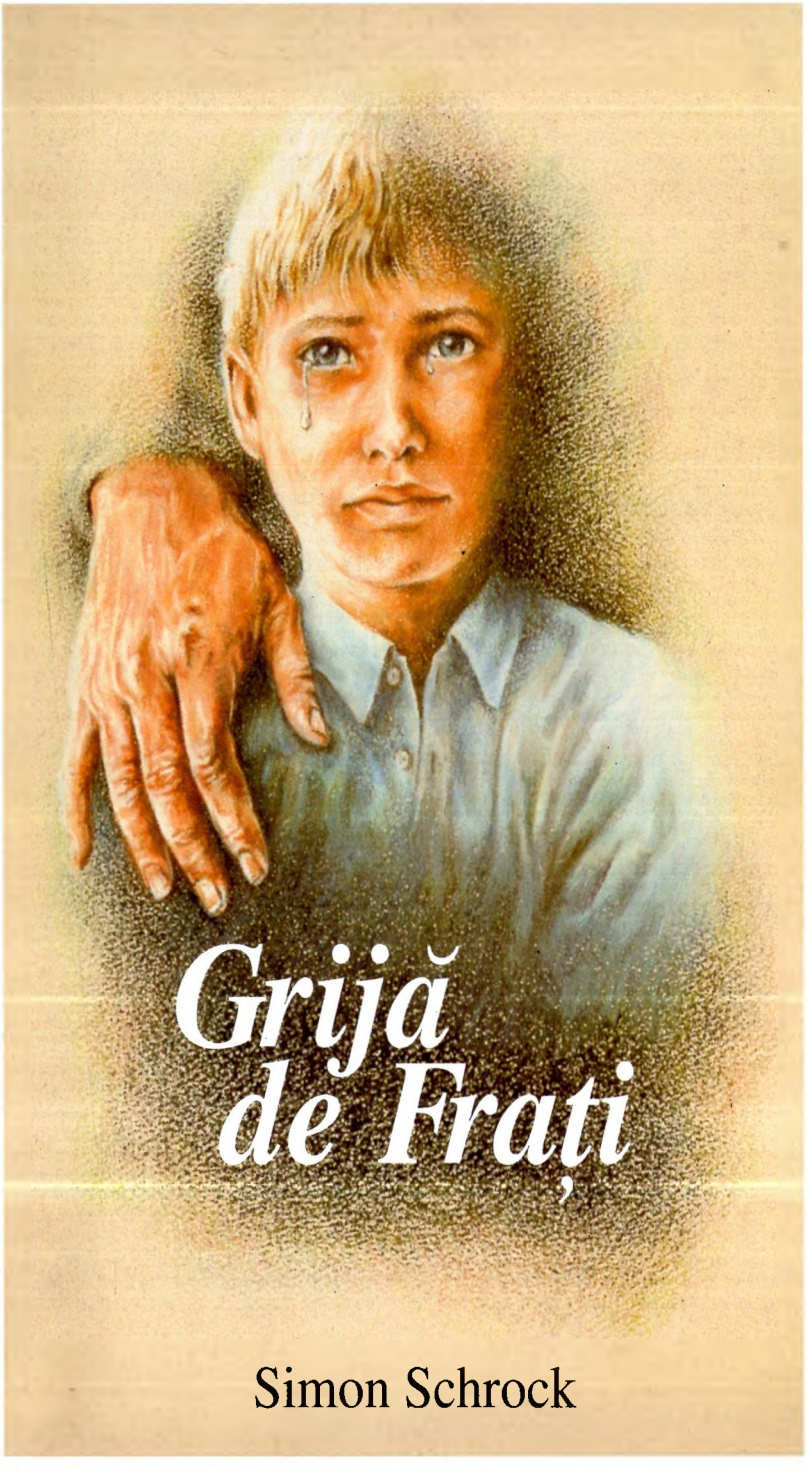

Simon Schrock

Grijă de Frați

A venit vremea să ne întoarcem la un stil de viață simplu și practic ... la bune relații cu ceilalți ... la omenie și la într-ajutorare frățească!

Simon Schrock

Alte cărți apărute prin T.G.S. International

- **Biblia cu explicații**
  (textul Cornielescu plus 398 de pagini cu studii, concordanță, hărți și poze colorate din Israel)
- **Biblia**
- **Noul Testament**
- **Biblia copiilor** (cu ilustrații)
- **Introducere în Teologie**
- **Evanghelia după Ioan**
- **Concordanța biblică**
- **Cîntările Domnului**
- **Harfa Evangheliei**
- **Grijă de frați**
- **Biserica locală**

T.G.S. International
P.O. Box 355
Berlin, Ohio, 44610
U.S.A.

Copyright @ 1986, 1990, 1991 aparținând lui Simon Schrock
Publicată inițial de New Leaf Press. Inc.,
P.O. Box 311, Green Forest, Arkansas 72638
Toate drepturile rezervate.
Tradusă în 1993 de Christian Aid Ministries.

CUPRINS

Introducere	5
1. „Îndemnați-vă unii pe alții"	9
2. „Zidiți-vă unii pe alții"	17
3. „Fiți buni unii cu alții"	27
4. „Supuneți-vă unii altora"	37
5. „Iubiți-vă unii pe alții"	47
6. „Fiți primitori de oaspeți"	55
7. „Iertați-vă unii pe alții"	63
8. „Mîngîiați-vă unii pe alții"	71
9. „Rugați-vă unii pentru alții"	81
10. „Purtați-vă sarcinile"	89
11. „Spuneți-vă sănătate"	97
12. „Nu vă mințiți unii pe alții"	103
13. „Nu vă mîncați unii pe alții"	113
14. „Nu vă vorbiți de rău"	121
15. „Nu vă dușmăniți"	129
16. Îngrijire duhovnicească	135
17. Urcînd mereu spre culmile părtășiei	145

Introducere

Epoca modernă a adus în inimile oamenilor multă teamă și incertitudine. Astăzi am ajuns să-i cunoaștem foarte bine și să-i îndrăgim pe aceia care au pășit în spațiul cosmic, dar rămînem orbi față de suspinurile celor ce calcă alături de noi în praful pămîntului. Revistele ne spun totul despre „personalitățile" lumii, despre regi și regine, despre actori și cîntăreți, despre sportivi și recordmeni, dar cine-i mai bagă în seamă pe aceia care n-au încăput încă sub lumina reflectoarelor?

Societatea citadină ne-a adunat în complexe de apartamente betonate, în care ne ducem existența ca în veritabile cazemate. Odinioară, cînd trăiam la sate sau la mahala, îi știam pe toți cei de pe stradă. Astăzi nu ne mai cunoaștem nici măcar vecinii de palier. Am reușit paradoxul de a ne aduna pentru a ne înstrăina și mai mult unul de altul. Ne înghesuim în autobuz, în tramvaie, așteptînd la cozi sau pe stadioane, dar trăim singuratici, nebăgați în seamă de alții și neluîndu-i în seamă pe cei din jur.

Ceea ce-i și mai trist, am ajuns să ne simțim singuri și în Biserici. Avem săli spațioase, coruri mari, orchestre numeroase, stații de amplificare, dar nu ne mai auzim gemînd unul pe celălalt și nu ne mai cunoaștem. Am ajuns să confundăm calitatea cu cantitatea și ne-am pierdut în

eforturi dedicate lucrurilor exterioare. Sîntem obosiți, epuizați și totuși conștienți că n-am făcut încă ceea ce trebuie. Ceva lipsește din viața noastră. Abundența exterioară ne-a sărăcit lăuntric. Trăim cu ochii pe ceas, cu mîna pe portofel și cu inima rece și golită de sentimente. Sîntem avizi după filme și cărți de aventuri ieftine care să compenseze lipsa noastră de atașament sentimental și de participare. Ne obsedează rubricile de știri scandaloase, avem o curiozitate morbidă să aflăm ce fac alții în casele lor, în familiile lor, în dormitoarele lor, dar nu găsim timp sau preocupare pentru vecinul de dincolo de perete, de gard sau de stradă. Ne trăim fiecare egoismul nostru îngust și nedînd nimic altora ne sărăcim în mod tragic pe noi înșine. Ce-i de făcut?

Eu cred că ne mai putem încă întoarce din drum și că sîntem chemați spre o altă formă de viață în care să ne simțim toți membrii unei familii armonioase și pline de iubire. Ghidul spre această binecuvîntată realitate este Biblia. Ea ne cheamă pe toți la picioarele unui singur Tată, numindu-ne fii de Dumnezeu și frați unii cu alții.

Din păcate, în ultimele decenii am fost învățați de dascăli crescuți la școala evoluționismului crud și competitiv. Ni s-a repetat pînă la obstinație că doar „cel mai tare supraviețuiește" și am fost îndemnați să strîngem din dinți și să ascuțim „lupta de clasă". Ne-am bătut cu pumnii în vînt, bănuindu-ne reciproc și denunțîndu-ne laș. Am fost obligați să ne sacrificăm pentru un viitor nebulos și iluzoriu. Ni s-a răpit cerul și credința în Dumnezeu și am fost lăsați să credem că ne putem descurca singuri. Cînd ne-a ars seceta, ni s-au închis casele de rugăciune și am fost împinși prin muncă „voluntară" să săpăm canale de irigații. Ce a urmat se știe ...

Eșecul societății dinainte de 1989 a lăsat urme adînci în fiecare dintre noi. Încercăm să scăpăm de nălucile lui, dar ne este și mai greu să scăpăm de noi înșine. Trăim acum o perioadă de tranziție între ceea ce am fost și nu am vrea să mai fim și ceea ce vom fi, dar nu știm cum arată încă. Avem nevoie de o reeducare personală și națională. Dacă ea nu se va produce, prăbușirea va continua, dureroasă și păgubitoare. Nu putem reclădi o societate cu oameni prăbușiți lăuntric. Vidul lăsat de înlăturarea comunismului trebuie umplut cu un sistem de valori autentic. Astăzi ni se propun mai multe. Dintre toate însă, noi vrem să ne

întoarcem la unul deja încercat și cu rezultate garantate. Oriunde a fost aplicat acest sistem a dat naștere unei societăți progresiste cu rezultate extraordinare. Tot ceea ce se numește astăzi civilizație, moralitate și decență își are originea în valorile acestui sistem. Care este el?

Creștinismul!

O întoarcere la valorile lui este sinonimă cu întoarcerea „fiului risipitor" acasă. Chiar și pentru cei ajunși „la porci", Dumnezeu păstrează încă și astăzi o casă primitoare, o haină nouă, un inel în deget, încălțăminte nouă și ... o inimă plină de iubire.

Dumnezeu ne-a creat să fim ființe sociabile. Chiar și venirea noastră pe lume nu s-a făcut singură, ci ne-a legat de existența unor alte ființe. Pruncia și copilăria noastră ne-au arătat cu prisosință că depindem de alții și că avem nevoie de căldura părtășiei. Pe măsura trecerii anilor, am deprins aptitudini care ne pot ajuta să supraviețuim singuri, dar toată existența noastră continuă să fie influențată de cei din jurul nostru.

Deplorăm conflictele internaționale și actele de terorism. Suferim împreună sub amenințarea forțelor animalice care se declanșează în unii odată cu căderea nopții. Străzile noastre au devenit periculoase. Ușile nu mai marchează căile de acces către casa și inima altuia, ci locul unde ne ferecăm cu șapte lacăte, protejîndu-ne existența.

Cum ne poate ajuta Biblia în toate acestea?

Mai întîi ar trebui să spunem că ea nu ne poate ajuta să schimbăm societatea, decît dacă acceptăm ca ea să înceapă această lucrare cu noi înșine. Societatea nu se poate schimba decît schimbînd cîte un om o dată, unul după celălalt. Și această lucrare trebuie să înceapă cu mine și cu tine.

Al doilea lucru pe care trebuie să-l spunem este că Biblia nu poate schimba pe nimeni. Ea ne poate doar conduce la Acela care ne-a creat, care ne-a căutat prin Isus Christos și care vrea acum să ne reașeze în armonia universală a întregii Lui creații: Dumnezeu. Biblia este doar atît: vocea prin care Dumnezeu îi cheamă pe oameni la Sine.

La acest tulbure sfîrșit de secol douăzeci, cartea aceasta ne pune înainte „ce putem deveni", dacă acceptăm să ne întoarcem la Dumnezeu cu toată ființa noastră, devenind copiii Lui reintrați sub imperiul dragostei: „Să-L iubești pe Dumnezeul tău cu toată inima ta ..., iar pe aproapele tău ca

pe tine însuţi".

Sîntem acum în anul 1993 şi privim cu îngrijorare la lucrurile care se desfăşoară în ţară. Departe de a judeca şi de a osîndi, încercarea noastră este să fim de folos spre mai bine. Împreună cu rugăciunile noastre, trimitem spre dumneavoastră o lucrare de asistenţă duhovnicească. Sînt pagini scrise şi traduse de la inimă la inimă, de oameni care au simţit pe propria lor piele, şi suferinţa înstrăinării şi bucuria umblării în părtăşia copiilor lui Dumnezeu.

Anul trecut am ţinut în Biserica noastră un studiu despre relaţiile dintre fraţi. Mulţi m-au îndemnat să scriu toate cele spuse în paginile unei cărţi. Apoi altcineva mi-a dat să citesc „One-Anothering", scrisă de Simon Schrock. Cartea mi-a plăcut şi am luat legătura cu autorul, pentru o eventuală traducere. Primind permisiunea lui de a adapta conţinutul la realităţile româneşti, am combinat cele două lucrări într-o singură carte. Contribuţiile mele cu ilustraţii „româneşti" la cartea lui Simon Schrock apar în mai toate capitolele cărţii şi sînt puse între paranteze.

Nu am nici o îndoială, această carte poate influenţa o generaţie. Citiţi-o şi daţi-o mai departe, rugîndu-vă ca Dumnezeu să-Şi facă prin ea lucrarea Lui desăvîrşită.

Daniel Brînzei

1

„Îndemnați-vă unii pe alții"

Copiii noștri merg la o școală creștină administrată de adunarea din care facem parte. Uneori, părinții sînt invitați să ia masa de prînz la școală și să participe apoi după-amiaza la cîteva jocuri sportive. Sînt alese cu precădere acele întreceri în care tații și fiii pot face echipe comune. Scopul acestor activități nu este succesul, ci mărirea spiritului de echipă în fiecare familie.

Ori de cîte ori cineva „face galerie" pentru cineva din familia lui, el cimentează și mai mult spiritul de echipă.

Biblia le cere celor care fac parte din familia lui Dumnezeu să întrețină acest spirit de echipă și să participe la eforturile pe care le fac cei din jurul lor: „Îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, cîtă vreme se zice: „ Astăzi", pentru ca niciunul dintre voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului" (Evrei 3:13).

„Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atît mai mult, cu cît vedeți că ziua se apropie" (Evrei 10:25).

Scriptura nu lasă nici un dubiu asupra faptului că cei din familia lui Dumnezeu trebuie să se încurajeze unii pe alții. Acest lucru nu este lăsat la latitudinea noastră. El este o poruncă. Dumnezeu consideră această atitudine într-atît de importantă încît ne-a dat un dar spiritual specific pentru a o putea îndeplini: „Deoarece avem felurite daruri, după harul care ne-a fost dat, ... cine îmbărbătează pe alții, să se țină de îmbărbătare". (Rom. 12:6,8). S-ar putea ca darul tău să fie acela de a-i îmbărbăta pe alții. Aceasta înseamnă că o vei face mai mult ca ceilalți și cu mai bune rezultate. Dar aceasta nu înseamnă că ceilalți nu trebuie să se țină de îmbărbătare. Nu există scuză ca să nu ne îndemnăm unii pe

ceilalţi. Dumnezeu ne-a poruncit să ne încurajăm unii pe alţii.

Apostolul Pavel a cunoscut valoarea îmbărbătării. El a folosit-o aproape întotdeauna cînd şi-a început scrisorile destinate bisericilor din Asia Mică.

Iată ce le scrie celor din Corint: „Mulţumesc Dumnezeului meu totdeauna, cu privire la voi" (1 Cor. 1:4).

Celor din Colose le scrie: „Mulţumim lui Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Christos, căci ne rugăm neîncetat pentru voi, şi am auzit despre credinţa voastră în Christos Isus şi despre dragostea, pe care o aveţi faţă de toţi sfinţii" (Col. 1:3,4). Apostolul îi încurajează lăudîndu-le credinţa.

Apostolul îi îndeamnă pe cei din Filipi cu cuvintele: „Mulţumesc Dumnezeului meu pentru toată aducerea aminte pe care o păstrez despre voi. ... sînt încredinţat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi pînă în ziua lui Isus Christos" (Filip. 1:3-6). Este clar că Pavel îşi exprimă aprecierea sa pentru ei şi încrederea în valoarea pe care o au ei înaintea Domnului.

Pe cei din Tesalonica îi laudă „pentru lucrarea credinţei, osteneala dragostei şi tăria nădejdii" lor (1 Tesal. 1:3).

Acest principiu al încurajării se vede foarte bine din felul în care se apropie Pavel de Timotei. În cea de a doua scrisoare către acest tînăr colaborator, Pavel laudă credinţa lui Timotei (1:5), stabileşte o legătură a iubirii (1:2), laudă spiritul de consacrare al lui Timotei (1:4-5) şi trece apoi la îndemnarea propriu zisă: „De aceea îţi aduc aminte să înflăcărezi darul lui Dumnezeu, care este în tine prin punerea mîinilor mele" (1:6). Vă rog să remarcaţi ordinea: mai întîi stabilirea unei punţi de simpatie şi de iubire reciprocă prin cîteva aprecieri sincere şi entuziaste şi numai după aceea îndemnarea spre mai bine şi spre mai sus.

Acelaşi fel de a lucra se vede şi în cazul în care Pavel a trebuit să corecteze ceva în viaţa colaboratorilor săi. Iată-l pe apostol scriindu-i lui Filimon: „Pavel, întemniţat al lui Isus Christos, şi fratele Timotei, către prea iubitul nostru Filimon, tovarăşul nostru de lucru." Este clar că apostolul urmăreşte să clădească mai întîi o punte de simpatie către inima lui Filimon. Pavel nu face economie de cuvinte atunci cînd este vorba să-l încurajeze pe un frate al său să progreseze în facerea binelui: „Mulţumesc totdeauna Dumnezeului meu, ori de cîte ori îmi aduc aminte de tine în

rugăciunile mele, pentru că am auzit despre credința pe care o ai în Domnul Isus și dragostea față de toți sfinții. Frate ... în adevăr, am avut o mare bucurie și mîngîiere, pentru dragostea ta, fiindcă, frate, inimile sfinților au fost înviorate prin tine" (Filim. 4-5, 7).

Apostolul trece la subiectul său dificil, numai după ce această punte de simpatie reciprocă este stabilită: „Te rog pentru copilul meu, pe care l-am născut în lanțurile mele: pentru Onisim, care altă dată ți-a fost nefolositor, dar care acum îți va fi folositor, și ție și mie". (Filim. 10-11). Întreaga scrisoare este o bijuterie de strategie spirituală. Problema lui Pavel era grea. El trebuia să-l convingă pe un stăpîn de sclavi să-și ierte sclavul fugar și să-l trimeată înapoi ca să-l slujească pe apostolul aflat întemnițat la Roma. Faptul că această scrisoare s-a păstrat dovedește că cererea lui Pavel a fost ascultată și că Duhul Sfînt a vrut ca întreaga situație să fie un model pentru felul în care creștinii trebuie să știe să se apropie unii de ceilalți și să se îndemne unii pe alții la facerea binelui.

Multe sfaturi date de păstorii bisericilor de astăzi nu sînt primite, nu pentru că argumentele ar fi rele sau cuvintele nu ar fi cele mai potrivite, ci doar pentru simplul motiv că înainte de atacarea problemei, cel ce dă sfaturi nu a știut să construiască o punte de simpatie și prețuire reciprocă. Ar trebui să știm să pregătim mai întîi inima celui ce ne ascultă. Cîteva cuvinte de apreciere sinceră pot fi exact cheia care să descuie lacătul de indiferență. Aduceți-vă aminte că în toate scrisorile scrise celor șapte biserici din cartea Apocalipsei, Domnul Isus începe prin a spune ceva bun despre ele: „Știu faptele tale ... etc." Critica și îndemnul spre mai bine urmează numai în partea a doua a scrisorilor: „Dar ce am împotriva ta ..."

Adu-ți aminte de acest principiu ori de cîte ori vrei să întorci pe cineva care s-a depărtat de Domnul. Caută mai întîi să clădești o punte de legătură. Spune cîteva cuvinte izvorîte din dragoste și simpatie sinceră. Obișnuiește-te să vezi întotdeauna și partea bună din oameni. Accentuează calitățile lor, laudă-le pornirile înspre bine și atunci ei vor accepta cu supunere și criticile tale justificate.

Cum ne putem îndemna unii pe alții? Iată mai jos șase sugestii pe care vi le propun:

Întîi, îndeamnă prin cuvinte. Alege-ți cu grijă cuvintele, tot așa cum își alege și grădinarul semințele primăvara. Sînt

ele „cu har şi drese cu sare"? Se „ potrivesc ele cu învăţătura sănătoasă" (Tit 2:1) ?

„Niciun cuvînt stricat să nu vă iasă din gură; ci unul bun, pentru zidire, după cum e nevoie, ca să dea har celor ce-l aud" (Efes. 4:29).

Adu-ţi aminte de ceea ce le-ai spus celor din jurul tău în ultima săptămînă. Au fost vorbele tale pline de optimism şi de încurajare?

Unii jonglează cu cuvintele ca şi scamatorul cu cuţitele. Nu uita însă că este un joc periculos. De multe ori, glume şi ironii „nostime" ating puncte dureroase şi lasă răni adînci. Cîntăreşte-ţi cu atenţie cuvintele. Ele pot aduce în vieţile celor din jur sau raiul, sau iadul.

În al doilea rînd, însoţeşte-ţi cuvintele cu o călduroasă strîngere de mînă. Cînd eram doar un copil, mă jucam mereu cu ceilalţi copii pe o movilă de pămînt înainte de începerea serviciului divin din Biserică. Cînd sosea ora, ne înşiruiam unul după celălalt şi treceam pe rînd prin faţa uşierului. N-am să uit niciodată cum acel om simplu şi modest ne strîngea la fiecare pe rînd mîna şi ne rostea cu dragoste numele. Cumva, acea strîngere de mînă şi sunetul propriului meu nume: „Simon", mă făcea să mă simt important şi acceptat în Biserică. Chiar dacă era mult mai în vîrstă, uşierul era prietenul preferat al tuturor copiilor Bisericii. El împlinea cuvintele Scripturii: „Spune sănătate prietenilor, fiecăruia pe nume" (3 Ioan 14).

Îmi aduc aminte acum şi de un alt frate mai în vîrstă, care este de mult la Domnul. Şi el îmi strîngea cu căldură mîna şi se bucura sincer de cîte ori ne întîlneam.

Învaţă şi tu să întinzi mîna celor din jur şi să le spui pe nume. Nu există nici o colecţie de sunete mai melodioasă şi mai plăcută decît aceea a sunetelor care alcătuiesc propriul nostru nume.

În al treilea rînd, îndeamnă-i pe alţii prin spiritul de mîngîiere. Fii deschis la durerile altora. Caută să te pui în locul lor şi să le simţi necazurile. Deprinde-te să-i priveşti pe oameni în ochi şi să le spui cîteva cuvinte de încurajare.

Prima mea soţie a murit cînd eu aveam 25 de ani. Nu mai trebuie să vă spun că mă prăbuşisem sub lovitură şi mi se părea că se sfîrşeşte lumea. N-am să uit niciodată mîngîierea pe care a ştiut să mi-o dea mama mea. De cîte ori mă duceam pe acasă, ea găsea cele mai potrivite cuvinte ca să mă facă să cred în viitor. Cîteva astfel de cuvinte pe care

ea le-a spus sorei mele despre mine în prezența mea, mi-au dat măsura încrederii ei în mine și m-au alimentat cu puterea necesară să o iau de la capăt. Chiar și astăzi, cînd mi-e greu, mă gîndesc mereu la acele cuvinte de încurajare ale mamei mele. Ele sînt adierea de mîngîiere de care am nevoie.

În al patrulea rînd, îndeamnă printr-o acțiune potrivită. Nu ajuta numai cu vorba, ci și cu fapta. Amaleciții invadaseră iarăși țara și Israel se afla în bătălie. Sus pe munte, Moise stăruia în rugăciune pentru biruința poporului Domnului. Mîinile lui înălțate în rugăciune i-au făcut pe evrei să biruiască. Cînd mîinile coborau în jos, Amalec era mai tare. Văzînd că trupul lui Moise a obosit, Aaron și Hur nu s-au mulțumit doar să-l îndemne să continue, ci au luat o piatră, l-au așezat pe Moise pe ea și i-au sprijinit amîndouă mîinile înălțate spre cer.

Și astăzi, cei credincioși trec prin multe bătălii teribile. Satan și oștile lui vor să-i tîrască spre iad. Trebuie să ne deprindem să ne îndemnăm unii pe ceilalți prin lucrări concrete ale iubirii.

În al cincilea rînd, încurajează cu un zîmbet. El este ca o rază de soare care alungă norii. Îmi aduc aminte că un astfel de zîmbet dăruit mie de unul din frații mei m-a ajutat să pot trece cu bine momentul în care am văzut pentru ultima oară trupul unei ființe dragi în capela cimitirului.

Cînd predicatorul vestește Cuvîntul de la amvon, ascultă-l cu un zîmbet pe buze. Fă-l să știe că îl asculți cu interes și cu plăcere. Un zîmbet sincer dă aripi, în timp ce căscatul pune lanțuri pe elanul predicatorului. S-a constatat că trebuie să pui în mișcare cam șaizeci și șase de mușchi ca să te încrunți, în timp ce pentru zîmbet este suficientă acțiunea a numai doi. Este mult mai ușor să zîmbești! Este mult mai folositor și .. te face și să arăți mult mai bine. De ce vrei să faci riduri? Zîmbește!

În al șaselea rînd, îndeamnă și încurajează prin rugăciune. Gîndește-te la cei nemîntuiți. Mijlocește la Domnul pentru ei. Cere mîntuirea lor. Dumnezeu nu dorește moartea păcătosului, ci ca el să se întoarcă cu pocăință și să găsească viața.

Adu-ți aminte de pastorul tău. El nu este doar pastorul Bisericii, ci și pastorul tău personal. Dumnezeu ți l-a dăruit ca și ajutor și călăuză. Roagă-te pentru integritatea și înțelepciunea lui. Cere ca Dumnezeu să-i dea Cuvînt și să-l

ferească de învăţăturile periculoase. Roagă-te pentru fericirea ta şi pentru fericirea lui. Adu-ţi aminte de alţi credincioşi din adunare. Roagă-te pentru cei ce au probleme sau trec prin suferinţe. Ajută-i, purtînd şi sarcinile lor înaintea Domnului.

De ce să-i îndemnăm pe ceilalţi? Există o întreită motivaţie. Mai întîi, pentru că trebuie să-i ajutăm pe alţii să-şi pună în rînduială relaţia lor cu Dumnezeu prin Domnul Isus. Credincioşii trebuie să-i îndemne pe cei necredincioşi să vină la Domnul cît încă mai este vreme de har. Îndemnare mai înseamnă şi stăruinţa ca cineva să-şi supună viaţa sub autoritatea Domnului şi a Cuvîntului Său.

A doua raţiune a îndemnării este lucrarea de zidire a trupului lui Christos. Mădularele din trupul Bisericii trebuie să se slujească unele pe altele în vederea creşterii: „Din El, tot trupul, bine închegat şi strîns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, îşi primeşte creşterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părţi în măsura ei, şi se zideşte în dragoste" (Efes. 4:16). Remarcaţi că apostolul ne numeşte „încheieturi", subliniind şi mai mult faptul că niciunul din noi nu trebuie să trăiască singur, ci trebuie să întreţină legături cu ceilalţi, în vederea binelui reciproc.

Al treilea motiv pentru îndemnare este că trebuie să-i împingem pe ceilalţi spre o viaţă cu rost şi cu rezultate duhovniceşti. „Îndemnaţi-vă unii pe alţii la dragoste şi la fapte bune". Trebuie să învăţăm să ne apreciem pozitiv activităţile unii altora. Fiecare în parte este un fragment dintr-un mecanism social complicat. Învaţă să apreciezi eforturile făcute de ceilalţi. Laudă-i pe cei ce clădesc case, pe cei ce muncesc în fabrici, pe cei ce repară maşini. Încurajează-i pe cei ce se străduiesc să fie buni părinţi, buni soţi şi soţii.

Îndemnaţi-vă unii pe ceilalţi! Mă gîndesc la cei care m-au încurajat pe mine pe cale. Mă gîndesc la învăţătoarea aceea care a văzut tot răul din mine, dar a văzut şi suficient bine ca să-mi spună că într-o zi s-ar putea să mă cheme Domnul să fiu un predicator. Încurajarea ei mi-a făcut bine.

Mă gîndesc la mătuşa mea Ema, care şi-a petrecut o bună parte din viaţă aşezată într-un cărucior de invalizi. Ea m-a îndemnat să caut să fac ceva bun în viaţă. Ea a ştiut să vadă în mine ceva ce alţii n-au văzut şi mi-a spus mereu că o să ajung „cineva".

Mă gîndesc apoi la toţi prietenii mei, la editorii mei care

m-au învățat și m-au propulsat înainte. Mă gîndesc la toți aceia care m-au încurajat să scriu. Cartea aceasta este și rezultatul încurajărilor lor optimiste.

Gîndește-te ce Biserică extraordinară ați avea dacă fiecare ar fi preocupat să-i îndemne și să-i încurajeze pe ceilalți! Firește, nu putem face lucrul acesta cu resursele noastre. Trebuie ca Duhul Sfînt să ne folosească pentru o așa lucrare. Dar tocmai pentru aceasta a venit El să locuiască în inimile noastre! Nu degeaba se numește El, Mîngîietorul!

Stai pe loc și mai gîndește-te odată la cuvintele pe care le-ai rostit ieri. Dar săptămînă trecută? Vei fi surprins ce puține cuvinte de încurajare ai spus altora. Încearcă săptămîna viitoare să te concentrezi asupra acestei atitudini. Preocupă-te să observi în viața fiecăruia dintre cei dragi cîte ceva pentru care să-i lauzi sincer. Fă ceva deosebit săptămîna viitoare - îndeamnă și încurajează! Entuziasmează-te pentru alții.

Credincioșii sînt toți în aceeași echipă: familia lui Dumnezeu. Fă galerie pentru ceilalți.

2

„Zidiți-vă unii pe alții"

Zidirea unei case este o treabă serioasă. În viața mea am ajutat și la construirea de case și la demolarea lor. Ca să ridici o casă îți trebuie pricepere, dar să o dărîme poate oricine.

Nu toți oamenii pot fi constructori. Îți trebuie timp, forță și pricepere. Se cere multă muncă, dar cînd totul este gata, simți în suflet un sentiment de satisfacție și de mîndrie.

Să dărîmi nu este greu. Oricine poate lua un ciocan și o rangă și foarte curînd, dintr-o mare construcție nu mai rămîn decît bucăți de moloz și surcele. N-am văzut încă pe nimeni care să fi fost lăudat pentru priceperea cu care a demolat o casă.

În 1896, după mii de ore în muncă, studiu și experimentări, Henry Ford a construit primul său model de automobil. Ceva mai tîrziu, Ford a produs „Modelul T", o mașină cu performanțe medii, suficient de ieftină ca să poată fi cumpărată de majoritatea americanilor. Înainte de apariția acestui tip, mașina fusese un articol de lux rezervat doar celor bogați. Prin muncă susținută și ingeniozitate, Henry Ford „a pus America pe roate". Străduințele lui au propulsat omenirea spre realități nemaiîntîlnite.

Puștiul anonim care-și îngrijește plin de dragoste cîinele realizează și el ceva: își cîștigă un prieten. Celălalt puști, neastîmpăratul care aruncă pisica de la etaj ca s-o vadă căzînd mereu în picioare, nu clădește, ci dărîmă: pierde simpatia pisicii și-și face un dușman.

Credincioșii în Dumnezeu trebuie să se deprindă să clădească! Ei sînt copiii Creatorului acestui univers! În

Biblie, o asemenea atitudine este exprimată astfel: „Zidiţi-vă unii pe alţii".

„Aşadar, să urmărim lucrurile care duc la pacea şi zidirea noastră" (Rom. 14:19).

O altă chemare la edificarea altora o găsim în Romani 12:1,2: „Noi, care sîntem tari, sîntem datori să răbdăm slăbiciunile celor slabi, şi să nu ne plăcem nouă înşine. Fiecare dintre noi să placă aproapelui, în ce este bine, în vederea zidirii altora".

A zidi pe cineva înseamnă a edifica, a construi, a întări, a îmbunătăţi, a desăvîrşi mental sau moral.

Celor credincioşi le-a fost încredinţată o sarcină serioasă şi importantă, dar, de multe ori, această lucrare este trecută cu vederea. În loc să ne zidim unul pe celălalt, căutăm să ne demolăm unul pe celălalt. În loc să ne aplecăm în slujire, ne călcăm în picioare unul pe celălalt, căutînd să ne căţărăm fiecare pe cadavrul altuia. Neputînd să ne înălţăm, îi tragem cu furie pe ceilalţi în jos, înjosindu-i şi murdărindu-i cu noroi. Asemenea preocupări nu sînt demne de laudă.

Dumnezeu ne vrea preocupaţi cu zidirea altora, iar noi îi „zidim" cam tot aşa cum şi-a zidit meşterul Manole nevasta în pereţii mănăstirii.

Ar trebui să ne preocupăm ca toţi cei din jurul nostru să urce în fiecare zi cu o treaptă mai sus în procesul lor de apropiere de Dumnezeu. Cînd eram copil la ţară, aveam un cîine pe care-l chemam: Fido. Eram prieteni buni şi mergeam pretutindeni împreună. Ajutat de bunăvoinţa lui, l-am învăţat pe Fido să facă tot felul de lucruri pe care un cîine obişnuit nu le putea face. Unul dintre aceste lucruri era să se cţere împreună cu mine pe scara şurei. Îl aşezam binişor înaintea mea cu picioarele pe prima treaptă şi-i spuneam: „Sus, Fido, sus!" La îndemnurile mele, el sălta tremurînd tot pe treapta următoare. Ca să nu-i fie frică, îi sprijineam picioarele din spate şi-i repetam mereu: „Foarte bine, Fido. Hai ! Mai sus, mai sus!" Şi tot aşa, treaptă cu treaptă, sprijinindu-l mereu de la spate, Fido al meu ajungea sus şi ne cuibăream împreună în fînul şurii.

Acesta este lucrul pe care doreşte Dumnezeu să-l facem şi noi unul pentru celălalt. Trebuie să învăţăm să ne sprijinim mereu de la spate şi să ne ajutăm unul pe celălalt să urcăm mai sus, şi mai sus, cu fiecare experienţă a vieţii noastre. A edifica pe altul înseamnă a te preocupa ca el să

urce pe scară înaintea ta. Cu cît urcă el mai sus, cu atît te înalți și tu însuți. Îți poți închipui ce giganți duhovnicești am deveni dacă am ști să ne edificăm unii pe ceilalți? „De aceea, mîngîiați-vă și întăriți-vă unii pe alții, cum și faceți în adevăr" (1 Tes. 5:11).

Fii un om al mîngîierii

S-ar putea ca cineva să creadă că ceea ce face el este neimportant și plicticos; s-ar putea ca el sau ea să-și fi pierdut tot cheful și să nu mai aibe nici o tragere de inimă. Atunci este momentul ca să treci la treabă și să îi suporți cu toată inima. Caută cuvinte de apreciere. Subliniază importanța și calitatea lucrării lor. Nu arăta că ceea ce faci tu este mult mai important și mai vrednic de cinste. Spune o vorbă bună și vei culege curînd roadele. Obișnuiam să stau plictisit la rînd la cantină ca să-mi primesc porția de mîncare. Am observat că toți erau cam plictisiți, dar că cea mai plictisită și mai acră era bucătăreasa care ne așeza mîncarea în farfurie. Cînd am ajuns în dreptul ei, i-am zîmbit și i-am spus: „Vai ce coafură frumoasă ai astăzi! Ce cinste am eu să fiu servit de o doamnă așa de elegantă! Mulțumesc frumos". Care credeți că a fost rezultatul cuvintelor mele? Am lăsat în urma mea o femeie fericită, iar eu am plecat din fața ei cu o farfurie mult ... mai plină ca a celorlalți! Politețea este răsplătită.

Dacă stai de vorbă cu un constructor, respectă-l. Cine așează un acoperiș deasupra capului altora este un om vrednic.

Dacă stai de vorbă cu un țăran, mulțumește-i că prin el dă Dumnezeu de mîncare lumii.

Dacă stai de vorbă cu o soră de la spital, mulțumește-i că prin mîinile ei dă Dumnezeu alinare celor aflați în suferințe. (Fratele Wurmbrand se afla internat în spitalul din Fullerton și era îngrijit de o infirmieră negresă. Într-o dimineață, fratele i-a zis: „Știi că scrie despre tine în Biblia mea?" Mirată, femeia a crezut că glumește, dar l-a întrebat cu un zîmbet: „Unde?" „Vino să-ți arăt!" Și fratele i-a citit din Cîntarea Cîntărilor lui Solomon: „Sînt neagră, dar sînt frumoasă, fiice ale Ierusalimului, cum sînt corturile Chedarului, și cum sînt covoarele lui Solomon" (C.C. 1:5). După aceasta, fratele a adăugat: „Sînt fericit să fiu îngrijit de cineva care este prețuit așa de mult de Dumnezeu. Probabil

că nici un pacient nu s-a bucurat vreodată de mai multă atenţie ca fratele nostru, după ce a rostit aceste cuvinte. Puţină atenţie şi preţuire, au dat sens şi frumuseţe unei rutine de fiecare zi.)

Dacă stai de vorbă cu un tată preocupat de împotrivirile fiului său adolescent, spune-i că te rogi pentru el şi că ai toată încrederea că Dumnezeu a dat acel copil pe mîini bune. Spune-i că toţi copiii ar trebui să aibe un asemenea tată.

Dacă vizitezi o mamă obosită să tot aşeze lucrurile aruncate de copiii ei prin toată casa, ajut-o să se vadă ca împingînd în sus pe scară pe aceia care vor fi o binecuvîntare în lumea de mîine.

Tatăl meu avea un siloz vechi şi prăpădit pe care-l îndesa cu grîne în fiecare toamnă. Cu cît era mai mult grîu în siloz, cu atît era o presiune mai mare la baza silozului. Îmi amintesc că într-o toamnă, cînd toţi vecinii ne dădeau o mînă de ajutor să umplem silozul, presiunea dinăuntrul lui a devenit prea mare pentru scîndurile vechi şi silozul a pornit să se aplece periculos într-o parte. Imediat, vecinii au sărit cu nişte prăjini şi l-au proptit ca să stea în picioare. Am înţeles încă de pe atunci valoarea „proptelor".

Ori de cîte ori cineva simte presiunea periculoasă a crizelor vieţii, trebuie ca ceilalţi să sară în ajutor şi să pună umărul la sprijinirea lui. Ar trebui să ştim că cel care se clatină are nevoie de sprijin, nu de „un brînci la vale".

Sînt într-o continuă mirare să observ conversaţiile pe care le poartă oamenii atunci cînd sînt la masă în public. Majoritatea dialogurilor sînt distructive: subalterni care-şi „demolează" şeful, credincioşi care-şi bîrfesc fraţii şi surorile, lucrători care-şi batjocoresc colegii, cetăţeni care-şi înjură conducătorii politici, etc. Mi-aduc aminte că odată am asistat la o discuţie incendiară în care membrii unei anumite adunări „şi-au pus pe rug" predicatorul. O asemenea tendinţă este proprie naturii umane decăzute, dar trebuie osîndită ca neplăcută şi mai ales, neprofitabilă. Nimeni nu iese mai bun dintr-o astfel de discuţie. Nici cele mai noi silozuri nu ar rezista la asemenea presiuni distructive. Aşa ceva nu este „propteală", ci „demolare".

Nu întîmplător Biblia ne îndeamnă să ne cenzurăm conversaţiile: „Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har, dreasă cu sare, ca să ştiţi cum trebuie să răspundeţi fiecăruia" (Col. 4:6). O vorbire cu har este una care încurajează,

văzînd dincolo de aparențele triste de azi, realizările bune de mîine. O vorbire cu sare este un dialog care împiedică stricăciunea și păstrează gustul plăcut, dînd farmec vieții.

Cele îngăduite nu sînt întotdeauna și de folos

Biblia ne atrage atenția că anumite lucruri care par bune nu sînt întotdeauna spre edificarea altora: „Toate lucrurile sînt îngăduite, dar nu toate sînt de folos. Toate lucrurile sînt îngăduite, dar nu toate lucrurile zidesc" (1 Cor. 10:23).

S-ar putea să am voie să fac anumite lucruri, dar făcîndu-le să-i rănesc pe alții.

S-ar putea să îmi fie îngăduit să am anumite lucruri, dar posesia lor să nu-mi aducă nici un bine.

Orice lucru care nu-mi aduce nici un bine și nu face bine celor din jurul meu nu este un lucru folositor. Unii spun: „ E treaba mea ce fac și ce am. De ce m-ar interesa ce spun alții?" Asta nu este valabil într-un grup în care fiecare este preocupat de progresul și bunăstarea celorlalți. Într-un astfel de grup, „ce gîndesc ceilalți" trebuie să fie preocuparea noastră numărul unu.

Oare este chiar numai treaba noastră ce fel de muzică ascultăm, ce cărți citim sau cum ne cheltuim banii? Dumnezeu este împotriva egoismului îngust. El vrea ca tot ce facem să fie subordonat scopului înalt al construirii Împărăției Lui în ceilalți. În această problemă nu există neutralitate. „Cine nu adună cu Christos, risipește" și „Cine nu este cu El, este împotriva Lui".

Conversații care înalță

Discuțiile pe care le purtăm trebuie să fie ziditoare. Biblia spune: „Nici un cuvînt stricat să nu vă iasă din gură, ci unul bun, pentru zidire, după cum este nevoie, ca să dea har celor ce-l aud" (Efes. 4:29).

Eu pot spune că am fost ajutat de vorbele altora. Îmi amintesc mai ales de un om în vîrstă cu care făceam naveta spre școala la care amîndoi eram profesori. Unul din grupul de navetiști punea de obicei cîte o întrebare și omul acesta în vîrstă făcea să ne pară călătoria mai scurtă, ținîndu-ne de vorbă cu întîmplări și explicații pline de farmec. Fără să ne dăm seama, eram cu toții niște ucenici în școala acestui

erudit vîrstnic. Discuţiile purtate cu el mi-au rămas adînc în memorie şi mi-au influenţat mult viaţa.

(Fratele Sfatcu, presbiterul Bisericii din Iaşi, a avut pentru mine un rol asemănător. De multe ori, cînd treceam dealul spre Repedea, sau cînd ne aflam în drum spre Scînteia, discuţiile purtate cu el s-au transformat în veritabile lecţii de istorie, botanică , teologie şi ... viaţă. Am învăţat aşa despre rolul galilor în colonizarea oraşului Galaţi şi în construirea mănăstirii Galata; despre specificul florei moldave, despre lucrurile frumoase din Scriptură şi despre ... multe altele.)

Din păcate, am asistat şi la conversaţii cu efecte distructive. Am asistat mai ales la dialoguri ironice şi la glume tăioase care au cauzat răni adînci şi dureroase. Nu ştiu de ce au unii plăcerea de a-i lua la „mişto" pe alţii. De dragul unei vorbe isteţe cu două înţelesuri, de dragul unei glume reuşite, oameni în toată firea i-au călcat în picioare pe ceilalţi şi au intrat cu cizmele în suflete duioase şi sensibile. „Lasă, bă, că am glumit. Ce, nu ştii de glumă?" încearcă în zadar să mai repare ceva dînd vina pe lipsa de umor a ascultătorului.

Există unii predispuşi la pesimism. Conversaţia cu astfel de oameni nu-ţi lasă nici un fel de speranţă pentru viitor: ţara se duce de rîpă, guvernul este corupt, conducătorii Bisericii sînt toţi corupţi şi vînduţi, iarna este prea frig şi vara este prea călduroasă. Cînd plouă este pericol de inundaţii, cînd este senin, sîntem ameninţaţi de secetă. Tovărăşia unor astfel de oameni te predispune la ulcer.

Alţii sînt palavragii de profesie. Le place să-şi asculte propria voce şi se produc în public cu aceeaşi rîvnă cu care alţii dau recitaluri de operă. Din potopul lor de vorbe nu rămîi de obicei cu nimic şi eşti încercat de o chinuitoare plictiseală. Nu în zadar spune Biblia: „Să nu se ţină de basme şi de înşirări de neamuri fără sfîrşit, care dau naştere mai mult la certuri de vorbe, decît fac să înainteze lucrul lui Dumnezeu prin credinţă" (1 Tim. 1:4), „Fereşte-te de vorbăriile goale şi lumeşti; căci cei ce le ţin, vor înainta tot mai mult în necinstirea lui Dumnezeu" (2 Tim 2:14).

„Dacă învaţă cineva pe oameni învăţătură deosebită şi nu se ţine de cuvintele sănătoase ale Domnului nostru Isus Christos şi de învăţătura care duce la evlavie, este plin de mîndrie, şi nu ştie nimic; ba încă are boala cercetărilor fără

rost și a certurilor de cuvinte, din care se naște pizma, certurile, clevetirile, bănuielile rele, zadarnicele ciocniri de vorbe ale oamenilor stricați la minte, lipsiți de adevăr și care cred că evlavia este un izvor de cîștig. Ferește-te de astfel de oameni" (1 Tim. 6:3-5).

Daruri pentru zidire

Dumnezeu a dat copiilor Săi daruri duhovnicești folositoare pentru zidirea trupului lui Christos: „Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții păstori și învățători, pentru desăvîrșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Christos" (Efes. 4:11.12).

Capacitatea de a-i zidi pe ceilalți vine din lucrarea pe care o face Duhul Sfînt în inimile noastre. Dacă vrei să fii mai folositor altora, roagă-te Domnului ca El să-ți dăruiască tot ceea ce ai nevoie. Caută să-ți folosești toate talentele date de Dumnezeu pentru zidirea celor din jur. Spune împreună cu apostolul Pavel: „Și toate aceste lucruri, le spunem, prea iubiților, pentru zidirea voastră" (2 Cor. 12:19).

Darurile pe care le ai pot fi folosite în multe feluri. Am să-ți atrag atenția doar asupra cîtorva sectoare în care îi poți sluji pe alții.

Zidește-i pe ceilalți în Christos Domnul. Îmi amintesc de un vînzător care, pe lîngă că vindea ouă, căuta să le spună tuturor clienților săi și cîte ceva despre Christos. Nu știu cîți s-au îngrășat cu ouăle lui, dar știu că unii își vor aduce aminte de vorbele lui și în veșnicie.

Zidește-i pe ceilalți în Scripturi. Sînt multe probleme în lume și multe întrebări care nu și-au găsit încă răspunsul. Sîntem confruntați cu situații pe care bunicii noștrii nici nu le-au visat. Totuși, problemele fundamentale ale vieții au rămas peste secole aceleași. Numai Scriptura ne poate spune cine sîntem, de unde venim și spre ce ne îndreptăm. Știința, cu toate progresele ei, ne poate spune „ce" și „din ce" este lumea. La întrebarea „cine" și „pentru ce" nu poate răspunde însă decît Scriptura. Caută să cunoști ce spune Biblia și apoi spune și altora. Nu te bizui pe înțelepciunea ta, ci sprijinește-te întotdeauna pe principiile Scripturii, căutînd să memorezi cît mai mult textul Bibliei.

Zidește-i pe ceilalți în valorile familiei. Batjocoritorii de astăzi fac glume despre structura tradițională a familiei și

despre rolul pe care trebuie să-l joace mama şi tata în viaţa copiilor. Emanciparea modernă a dus la ruinarea legăturilor familiale. Generaţia de acum a pornit cu o rîvnă nebună la dărîmarea temeliei pe care le-a fost clădită propria lor existenţă. Părinţii care-şi neglijează astăzi copiii ca să se „distreze", vor fi bătrînii de mîine aruncaţi şi părăsiţi pe paturile azilurilor!

Zideşte-i pe ceilalţi în edificiul Bisericii. Clădeşte respect şi suport pentru cei ce se ostenesc în adunare. Oare cînd vom învăţa că cine critică fără încetare Biserica îşi va vedea cu disperare copiii căutîndu-şi realizarea în altă parte? Nu vorbi cu uşurătate despre preoţi, păstori şi predicatori. Nu face glume proaste pe seama lor. Nu semăna vînt, ca să nu ajungi să seceri furtună. Dă-te pe tine însuţi ca exemplu de consacrare faţă de cei ce fac parte din familia Domnului.

Zideşte prin legături personale. Fii prietenos, ascultă cu atenţie şi simpatie, plîngi cu cei ce plîng şi bucură-te cu cei ce se bucură. Caută-i mai ales pe cei lăsaţi pe margine şi cîştigă-le prietenia.

Pentru toţi cei ce zidesc acum cu rîvnă este pregătită o reuniune în viitor. Dumnezeu îi va strînge pe toţi acasă în cer. Închipuieşte-ţi ce minunat va fi unde vor fi toţi aceştia împreună! Un Congres al optimiştilor, al încurajatorilor şi al prietenilor. Va fi ceva din altă lume, ceva atît de minunat că trupul acesta nu va putea rezista. Ne vor fi dăruite trupuri noi în care vom continua să ne bucurăm veşnic alături de Marele Constructor.

Şi cei ce nu zidesc acum se vor întîlni. Gîndeşte-te la iad. Acolo vor sta împreună toţi aceia care s-au specializat să se demoleze unii pe alţii; toţi aceia care au fost mîndri, batjocoritori, egoişti şi fără milă. Nu-i de mirare că Scriptura ne spune că acolo va fi : „Plînsul şi scrîşnirea dinţilor". Iadul va fi iad şi pentru faptul că cei de acolo vor continua să se chinuiască unii pe alţii. Cei dedaţi distrugerii vor fi daţi la rîndul lor pe mîna Distrugătorului şi vor fi chinuiţi pentru veşnicie.

Ştiind toate acestea, eu am ales să fiu unul care zideşte. Este mult mai dătător de fericire acum şi va fi mult mai dătător de răsplată în veşnicie. Prin puterea lui Dumnezeu şi prin Duhul Sfînt, caută şi tu să-i zideşti pe ceilalţi. Intră în rîndul zidarilor! Ei sînt poporul Celui ce zideşte.

Gîndeşte-te bine la un lucru: ce ar fi Biserica ta, dacă toţi ar lua în serios lucrarea de zidire? Ce-ar fi dacă ne-am

face toți datoria? Nu-i așa că ar fi o Biserică neobișnuită? Privește la această întrebare ca la o provocare sfîntă. Fă din lucrarea de zidire chemarea ta numărul unu.

3

„Fiți buni unii cu alții"

Închipuiți-vă că ați avea un copil căruia îi place să se joace cu un cățel favorit și că într-o bună zi, cățelușul sare pe stradă și este călcat de un camion. Imaginați-vă băiețelul stînd lîngă trupul cîinelui zdrobit și alături de el imaginați-vi-l pe șoferul camionului, care a oprit mașina să vadă ce s-a întîmplat. Imaginați-vă că-l auziți pe șofer spunînd: „Bine că a fost doar cîinele acesta nebun. Mi-era teamă de altceva mai rău. Altă dată să-ți ții cîinele în curte." Și trăgînd o înjurătură a plecat mai departe cu camionul lui. În urma lui, copilul a rămas cu lacrimi în ochi. Lîngă cățelul zdrobit s-a așezat între timp și inimioara lui zdrobită.

În fața acestui tablou tragic se oprește încă un trecător. Este un om cu inima bună. El ridică trupul cîinelui de pe carosabil și-l așează cu grijă pe iarbă. Deși, grăbit, el găsește suficient timp ca să stea de vorbă cu copilul și să-i spună cîteva vorbe de mîngîiere. Înainte de a pleca, întreabă: „Este tatăl tău acasă?" Cuvintele lui au ceva din căldura unei mîngîieri duioase.

Imaginați-vă acum că sînteți pe drum cu mașina și v-a explodat un cauciuc. Din păcate nu aveți nici unul de rezervă. Din goana traficului, un alt șofer lasă geamul jos și vă strigă ironic: „Norocosule!". Un altul se oprește și se apropie spunînd: „Vă pot ajuta cu ceva?" Cuvintele celui dintîi apasă cu nesimțire pe o rană deja făcută, în timp ce vorbele celui de al doilea sînt ca un balsam alinător.

De mult, un om a căzut între tîlhari în timp ce călătorea între două orașe. Tîlharii l-au bătut bine și l-au jefuit de tot ce avea, lăsîndu-l aproape mort la marginea drumului. Fără

ajutor, omul acesta ar fi murit. Mi-l imaginez cum stătea aşa, zdrobit în trup şi în suflet şi se întreba singur: „Mor sau vine cineva să mă scape?" Mi-l imaginez auzind cu bucurie paşii cuiva care se apropia pe drum şi parcă simt că tresare de bucurie distingînd în silueta trecătorului persoana unui preot. Cu siguranţă că acest trimis al cerului îi va sări în ajutor, dar ... preotul a trecut speriat şi grăbit pe alături ... Şi omul nostru a mai primit în inima lui încă o rană ...

Dar stai! Se aud iarăşi paşi ... Numai să nu fie iarăşi hoţii! Nu-s ei, e un Levit! Omul acesta obişnuit cu slujirea la Templu se va grăbi să-l ajute! Vai, nu! Levitul şi-a strîns şi el haina înfiorat de grozava priveliştе şi s-a furişat pe drum mai departe. Imaginaţi-vă cît de trist trebuie să fi fost omul nostru văzînd că cei doi reprezentanţi ai religiei l-au lăsat să moară şi şi-au văzut egoişti de drum.

După un timp, un alt om s-a coborît pe acelaşi drum. Era un Samaritean, unul dintr-aceia disprеţuiţi de evrei. Probabil că nici prin cap nu-i va trece să ajute un evreu aflat pe moarte. Dar nu! ... Iată cum acest Samaritean se opreşte, se apleacă cu milă, îl ridică pe cel căzut şi-l aşează pe asinul său. Amîndoi ajung la primul han, unde Samariteanul îi unge atent rănile şi-l lasă hangiului spre îngrijire, promiţînd ca va suporta toate cheltuielile la întoarcere.

Toată credinţa muribundului în bunătatea omenească, crunt zdruncinată de atitudinea Preotului şi Levitului, a fost acum restaurată de fapta de omenie a Samariteanului milostiv. Răutatea, indiferenţa, egoismul, cruzimea dărîmă. Numai bunătatea zideşte şi vindecă rănile sufletului. Nu-i de mirare că Biblia ne spune: „Fiţi buni unii cu alţii" (Efes. 4:32).

Bunătatea nu este opţională, ci o poruncă

Biblia ne porunceşte să fim buni unii cu alţii. Dumnezeu vrea ca noi să ne arătăm buni unii cu ceilalţi. După ce ne spune: „Fiţi buni unii cu alţii", Dumnezeu adaugă: „şi miloşi" (Efes. 4:32). Bunătatea creştină trebuie să se manifeste în toate aspectele vieţii noastre de fiecare zi. Acasă, părinţii trebuie să fie buni cu copiii lor, iar copiii trebuie să înveţe să fie buni cu părinţii. La locul de muncă, salariaţii trebuie să se deprindă să fie buni unii cu alţii. Relaţiile de muncă trebuie să fie bazate pe stimă şi respect reciproc. În Biserică, fraţii şi surorile trebuie să fie plini de

bunătate între ei. Diferențele de opinii nu sînt o scuză pentru lipsa de bunătate și pentru obrăznicii.

Familiarismul poate fi adesea un inamic al bunătății. Avem tendința să socotim că nu mai trebuie să fim atenți cu cei din familie. Cu aceștia ne permitem să fim ironici și acri, crezînd că ei ne cunosc foarte bine și nu se vor supăra pe noi. În felul acesta, bunătatea noastră devine doar o mască pe care ne-o punem atunci cînd ne aflăm la Biserică sau în alte locuri publice. O asemenea stare duce la ipocrizie și la pierderea adevăratei bunătăți. În locul ei nu ne mai rămîne decît un surogat artificial de politețe falsă. Omul bun este bun oriunde și cu oricine. El nu poate fi altfel ... și nici nu vrea să învețe să fie altfel. Cine nu reușește să fie bun cu soția, soțul sau cu ceilalți dintre cei mai apropiați prieteni ai lui, nu este un om bun în realitate.

Cineva dădea acest exemplu: „O mamă s-a obișnuit să fie cicălitoare și rea cu cei din familia ei. Cînd nu erau acasă, ci în vizită la o altă familie, aceeași femeie se transforma dintr-o dată în cea mai dulce și mai grijulie mamă. Totul revenea însă la „normal" de îndată ce ajungeau acasă. Glasul devenea iarăși tăios și fața morocănoasă. Într-o seară, aceasta mamă și-a auzit băiețașul rugîndu-se cam așa: „Doamne, te rog fă-o pe mama să fie și cu noi la fel de bună cum este cu ceilalți oameni".

La început, i s-a părut că rugăciunea copilului este hazlie și a istorisit totul soțului ei. În loc să zîmbească, acesta a privit-o cu seriozitate în ochi și i-a spus: „M-am gîndit și eu că ar fi mai bine să stăm mereu în vizite și să nu ne mai întoarcem niciodată acasă". Seara aceea a fost momentul pocăinței în inima acelei femei."

O definiție a bunătății

A fi bun înseamnă a fi folositor altora, a te pune la dispoziția lor ca să-i ajuți, a fi generos și cu inima deschisă pentru suferințele altora. Domnul Isus a fost bun atunci cînd a luat asupra Lui suferințele și durerile noastre (Isaia 53:4-5). Samariteanul milos este un exemplu de bunătate. Tot la fel este și omul care se oprește din drum ca să mîngîie un băiețaș căruia i-a fost omorît cîinele și la fel este și șoferul amabil oprit din trafic pentru a da o mînă de ajutor.

Bunătatea este dragostea care se manifestă în lucrurile mici și aparent neînsemnate; este respectul față de

simţămintele şi personalitatea altuia; este înţelepciunea constructivă pusă în practică. Bunătatea este spiritul constructiv care leagă prieteniile şi toarnă balsamul liniştii peste situaţii care altfel ar deveni explozive. Bunătatea rodeşte binecuvîntare şi fericire acolo unde inimile sînt atacate de putregaiul amărăciunii şi al răutăţii.

Bunătatea se manifestă în dialogul care scoate în relief calităţile interlocutorului, trecînd sub tăcere defectele. Ea tace cînd nu găseşte ceva bun de spus, şi devine guralivă cînd este vorba să laude pe alţii.

Bunătatea este dărnicia neinteresată care începe cu o cană de ceai sau de cafea.

Dacă mila este ceea ce se „simte" înăuntrul inimii, bunătatea ar putea fi definită ca mila care se vede în afară. Un simplu gest al ei poate înseninа feţele întristate. Înfăptuirile bunătăţii sînt instrumentele pe care le poate folosi Duhul Sfînt pentru a-i atrage pe alţii înspre Christos. Bunătatea creştină este condiţia normală a naturii duhovniceşti aşezate în noi prin naşterea din nou. Fiind o roadă a Duhului, bunătatea înfloreşte în noi doar în măsura în care ne lăsăm umpluţi de Dumnezeu şi folosiţi de El „pentru faptele bune pregătite mai dinainte pentru noi ca să umblăm în ele" (Efes. 2:10).

Bunătatea exemplificată în Christos

Iată ce-i scrie apostolul Pavel lui Tit: „Căci şi noi eram altă dată fără minte, neascultători, rătăciţi, robiţi de tot felul de pofte şi de plăceri, trăind în răutate şi în pizmă, vrednici să fim urîţi şi urîndu-ne unii pe alţii. Dar, cînd s-a arătat bunătatea lui Dumnezeu, Mîntuitorul nostru, şi dragostea lui de oameni, El ne-a mîntuit, nu pentru faptele, făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea naşterii din nou şi prin înnoirea făcută de Duhul" (Tit 3:3-6). Apostolul mai scrie despre bunătate şi în epistola către Efeseni: „El ne-a înviat împreună şi ne-a pus să şedem împreună în locurile cereşti, în Christos, ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăţie a harului Său, în bunătatea Lui faţă de noi în Christos Isus" (Efes. 2:6-7).

Domnul Isus a arătat ce este bunătatea atunci cînd a venit să trăiască printre noi, cînd a acceptat să poarte crucea, cînd a murit în locul nostru şi cînd a înviat pentru îndreptăţirea noastră. El a fost gata să meargă alături de cei

aruncați în afara societății. Le-a dat lumină orbilor, i-a hrănit pe cei flămînzi. I-a vindecat pe cei cu neputințe și le-a iertat păcatele celor care au venit la El cu credință.

Priviți-L cum este așezat pe cruce între cei doi tîlhari. Cuiele Îi străpung carnea, spinii Îi încununează fruntea cu picături de sînge. Din mijlocul durerii și batjocorii El găsește însă resurse să fie bun. Gîndul Său este la soarta celor ce-L chinuiesc, la fericirea lor eternă. De aceea, El strigă fără încetare: „Tată, iartă-i, căci ei nu știu ce fac".

Ridicat între pămînt și cer, făcut o priveliște pentru gloata sălbatică. Domnul Isus se întoarce către tîlharul pocăit și se grăbește să-i dea o veste bună: „Astăzi vei fi cu Mine în rai".

Nu există o altă ilustrare mai mare a bunătății decît Crucea de la Golgota. Acolo, Domnul Isus a acceptat să moară pentru păcatele mele. El S-a făcut jertfă de ispășire pentru mine. Bunătatea Lui nemărginită mi-a dat dreptul să mă fac un copil al lui Dumnezeu.

Biblia spune: „Dragostea este plină de bunătate" (1 Cor. 13:4). Domnul Isus este bunătatea întruchipată. Cei care-L primesc în viețile lor sînt chemați și ei să arate lumii această bunătate.

Bunătatea este o roadă a Duhului Sfînt

„Roada Duhului, ... este: bunătatea" (Gal. 5:22). Un vechi proverb scoțian spune: „Ține minte că cine nu este foarte bun, nu este foarte spiritual".

Bunătatea este opusul răutății. Cine știe să răspundă cu bunătate atunci cînd este întîmpinat cu răutate face dovada unui om de caracter. Cei mînioși, ușuratici și superficiali se grăbesc să răspundă repede cu aceeași măsură celor ce le fac rău. Aceasta este o dovadă de lipsă de personalitate. Cine răspunde cu aceeași monedă seamănă cu oglinda, incapabilă să ne arate altceva decît ceea ce îi este așezat în față. Un om matur știe că faptele lui trebuie să-l caracterizeze pe el însuși, nu pe cei care-l atacă. De aceea, el va răspunde celor din jur nu după cum merită ei, ci după cum este el.

Cineva spunea că : „Bunătatea este un dar pe care-l putem da oricui, oriunde și în orice circumstanțe. Oricine poate fi rău, dar numai sufletele cu adevărat alese știu să dovedească bunătate".

Bunătatea este o roadă a Duhului şi apare ca o consecinţă a umblării noastre cu Domnul Isus. Nu o putem produce prin străduaniile noastre, ci trebuie să o cultivăm, tot aşa cum se cultivă pomii fructiferi. Bunătatea vine de la Dumnezeu şi izvorăşte din plinătatea lucrării Duhului în viaţa noastră.

Pe măsura maturizării lor, creştinii cresc şi în bunătate, mutîndu-se dinspre scaunul „de judecată" înspre „tronul îndurării". Ei se deprind astfel să fie răbdători, prietenoşi şi plini de milă. Dacă te mai observi încă plin de asprime şi duritate în relaţiile cu alţii, să ştii că eşti încă un creştin nevîrstnic. Este semn că roada bunătăţii nu a fost cultivată îndeajuns. Stai cu sinceritate înaintea Domnului şi recunoaşte-ţi vina. Du-te apoi şi stai de vorbă cu cel pe care l-ai tratat rău. Cel ce îndreaptă un rău făcut este o persoană care face progrese înspre bunătate.

Îmbrăcaţi cu bunătate

„Astfel dar, ca nişte aleşi ai lui Dumnezeu, sfinţi şi prea iubiţi, îmbrăcaţi-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blîndeţe, cu îndelungă răbdare" (Col. 3:12).

Îmbrăcămintea este partea exterioară care ne caracterizează în ochii celorlalţi. Se zice chiar: „Haina îl face pe om". Biblia ne spune că bunătatea noastră trebuie să se vadă din felul nostru de comportament. N-ar trebui să se poată spune: „Are gură rea, dar are o inimă bună". Biblia ne spune că: „Din prisosul inimii vorbeşte gura". Nu este potrivit ca un creştin născut din nou să fie întrecut în bunătate de un necreştin care manifestă doar bunătatea firească. Un funcţionar creştin ar trebui să fie mult mai amabil decît unul necredincios; o vînzătoare creştină trebuie să arate mai multă bunătate în relaţiile ei cu clienţii decît o vînzătoare care este doar politicoasă. Trebuie să ne deprindem să punem pe noi haina bunătăţii în fiecare dimineaţă şi s-o arătăm tuturor.

(Îmi aduc aminte că eram în agenţia Tarom cu fratele Curtis Nims şi, jenat de obrăznicia „românească" a unei funcţionare de acolo, i-am spus cîteva cuvinte aspre şi am cerut să stau de vorbă cu responsabila unităţii. Credeam că fratele Nims nu mi-a înţeles vorbele, dar el înţelesese totul din tonul vocii mele. Ca urmare, m-a luat deoparte şi mi-a

spus blînd: „Cine știe ce probleme are și ea! Poate că s-a certat cu bărbatul azi dimineață; sau poate că are un copil bolnav. Săraca de ea; n-are nici un fel de bucurie. Las-o în pace, nu mai adăuga încă un necaz la starea ei." Cînd a venit în sfîrșit responsabila, i-am mulțumit că ne-a acordat această atenție și am adăugat: „Funcționara dumneavoastră și-a dat toată silința, dar probabil că numai dumneavoastră ne puteți ajuta. etc. etc." A fost o ocazie în care am învățat de la un om de peste șaptezeci de ani cum trebuie să te porți cînd ești îmbrăcat cu bunătate.

Este și mai trist cînd cei ce lucrează cu sufletele în Biserică nu sînt îmbrăcați cu bunătate. Cînd a aflat pentru prima oară că am de gînd să mă duc la Seminar ca să ajung păstor, fratele Simion Cure m-a căutat și mi-a zis: „Chiar vrei să te faci predicator, ca tată-tu?" „Da", am răspuns eu timid. „Atunci, roagă-te Domnului ca să-ți dea o beregată largă". Confuz încă, credeam că face aluzie la boala mea de ficat și la faptul că nu pot mînca decît mîncare de regim special. Fratele Cure a continuat însă, dînd răspuns nedumeririi de pe fața mea: „Pe copiii Domnului trebuie să-i înghiți așa cum sînt, cu pene cu tot. Nu-i de loc ușor să-i înghiți pe unii!" A fost prima și una dintre cele mai bune lecții de „teologie pastorală" din întreaga mea pregătire.

Altă dată mă aflam în cercul Bisericilor de pe coasta de vest a Americii și am avut privilegiul să lucrez alături de oameni ca Petru Popovici, Simion Cure, Liviu Olah, Aurel Popescu și Richard Wurmbrand. Îmi amintesc că într-una din localitățile de pe coasta Pacificului apăruse o ceartă între două Biserici și o stare de conflict între cei doi predicatori. Ca și în alte dăți, păstorii celorlalte Biserici au format o comisie și ne-am dus la fața locului ca să încercăm să-i îndemnăm pe frați spre bine. Ne-am împărțit în două grupe și ne-am dus să stăm de vorbă cu fiecare Biserică și predicator în parte. Eu am făcut parte din aceeași grupă cu fratele Petru Popovici. N-am să uit niciodată cuvintele rostite atunci de dînsul. Stînd de vorbă cu unul dintre predicatori, fratele Petru Popovici i-a spus: „De ce nu ești înțelept? Nu așa se cîștigă o luptă. Fii bun și vei cîștiga! V-ați înverjbit unii împotriva altora și toți credincioșii suferă. Dacă vrei să cîștigi, fii bun! Arată dragoste și vei aduna toată comunitatea de români la tine. Dacă vrea cineva să plece dincolo, la cealaltă adunare, cheamă-l pentru o ultimă duminică și dă o masă de despărțire în cinstea lui.

Mulţumeşte-i pentru tot ce a făcut pînă atunci în adunare şi spune-i că eşti convins că va continua să fie un mădular bun şi în cealaltă adunare. Oamenii au nevoie de cineva care să-i iubească. Chiar mai mult decît să le predice. Arată-le dragoste şi bunătate şi ţi i-ai cîştigat pentru totdeauna. Vor veni înapoi şi de la capătul pămîntului, dacă vor şti că eşti un om care-i iubeşti sincer şi le vrei binele. Fii categoric cu păcatul, dar plin de iubire cu păcătoşii. Dacă vrei să cîştigi, poartă-te cu bunătate!"

Am înţeles atunci care a fost secretul succesului slujirii fratelui „Pitt". Bunătatea poate pierde pe termen scurt, dar în final, cîştigă întotdeauna!)

Bunătatea creştină trebuie să ne însoţească pretutindeni. Chiar şi animalele din jurul casei trebuie să afle că noi sîntem copii ai Domnului. Îmi aduc aminte cu cîtă dragoste le vorbea mama mea orătăniilor de la fermă. Chiar şi cîinii veneau pe lîngă ea să se gudure bucuroşi. Am ajuns să cred că cine nu este bun cu animalele, nu va reuşi să fie bun nici cu oamenii. Este o convingere a mea pe care mi-a întărit-o şi mai mult scurgerea anilor. Tînărul care-şi loveşte cu cruzime cîinele, nu va fi un soţ şi un tată gingaş. Adolescentul care ţipă obraznic la mama sa, va fi la fel de dur şi cu viitoarea sa soţie. Nu te bucura cînd, de dragul tău, prietenul tău, se ceartă cu toată lumea. S-ar putea foarte bine ca să simţi curînd pe pielea ta lipsa lui de bunătate!

Bunătatea creştină trebuie să crească. Experienţele vieţii şi umblarea noastră cu Dumnezeu trebuie să ne maturizeze în bunătate. Iată ce scrie apostolul Petru: „De aceea, daţi-vă şi voi toate silinţele ca să uniţi cu credinţa voastră fapta; cu fapta, cunoştinţa; cu cunoştinţa, înfrînarea; cu înfrînarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de fraţi; cu dragostea de fraţi, iubirea de oameni" (2 Petru 1:5-7).

Cum creşte bunătatea?

Creştem în bunătate atunci cînd cei din jur se poartă frumos cu noi? Nu cred. Adevărata bunătate se dezvoltă nu numai atunci cînd este doar o reflexie a bunătăţii din jur, ci în situaţiile cînd ea există întocmai ca o undă de lumină într-un loc întunecos. Bunătatea creşte pe măsură ce alţii au nevoie de ea.

Este bunătatea un semn de slăbiciune?

Probabil că ați auzit spunîndu-se: „Sînt bun, dar nu sînt și prost". Cine spune așa, dă deja semne de răutate.

Oricine poate fi rău, dar se cere multă putere ca să te manifești întotdeauna ca un om bun. Deși pare paradoxal, Biblia spune că „cei blînzi vor moșteni pămîntul" (Mat. 5:5). Nimeni n-ar spune despre un țîntar care n-a strivit un elefant, că a făcut-o din bunătate, dar un elefant care a ales să nu facă rău unui țîntar poate fi categorisit drept bun.

Bunătatea nu este o dovadă de slăbiciune, ci de putere. Iată ce a reușit să facă o tînără fată bună la suflet. Istoria noastră începe pe vremea cînd ea lucra ca angajată la unul dintre cei mai „imposibili" șefi. Orice ar fi făcut, din partea lui nu veneau decît replici nemulțumite și pline de nervi. Lucrul în subordinea acestui om devenise un coșmar insuportabil. Tînăra noastră ajunsese să se întrebe dacă banii cîștigați meritau sănătatea zdruncinată și nervii încordați. Aceasta pînă într-o zi în care ea s-a hotărît să-i joace nesuferitului șef o farsă. Începînd cu acea dimineață, tînăra s-a hotărît să-i facă în fiecare zi șefului cîte un compliment. A început cu: „Vai ce stofă frumoasă este în costumul dumneavoastră" și a trecut prin toată gama de complimente posibile. Care a fost rezultatul? Șeful a devenit încet, încet mai potolit și nu după multă vreme ... a luat-o de soție. Bunătatea ei a biruit. Tăria ei de caracter i-a cîștigat admirația și ... inima lui.

Un compliment te poate face să ajungi departe.

Creștinii au intrat în imperiul bunătății la Crucea de la Golgota. Acolo, ei s-au întîlnit cu Bunătatea în persoană. De atunci, ei cresc mereu în bunătate, făcînd tuturora bine, pînă în ziua în care Bunătatea îi va lua la Sine acasă, ca să aibă parte veșnic de ea.

Pe de altă parte, cei care nu s-au dus la Golgota să se întîlnească cu Bunătatea lui Dumnezeu, vor continua să trăiască în răutatea inimii lor, pînă ce într-o zi vor intra pe deplin în părtășia celei mai răutăcioase persoane din univers - Satan însuși. Împreună cu el și cu ceilalți oameni răi, ei se vor chinui pe vecie unii pe ceilalți, provocîndu-și plînsul și scrîșnirea dinților.

„Preaiubiților, fie-vă groază de rău și alipiți-vă tare de bine".

Creștinii trebuie să fie o oglindire a bunătății lui Dumnezeu către ceilalți oameni. „Fiți buni unii cu alții".

4

„Supuneți-vă unii altora"

„Mie nu-mi dictează nimeni. Să nu-mi spuneți mie ce să fac. Mă descurc eu și singur. Fac ce vreau și fac ce-mi place!" Nu vi se pare că ați mai auzit undeva aceste cuvinte?

Să ne închipuim că tocmai ați terminat de expus seria de motive pentru care propuneți ca o oarecare lucrare să se facă în biserică și sînteți foarte convins că aveți perfectă dreptate, numai că ... ceilalți văd altfel și nu sînt de acord. Ce veți face? Oare nu gîndiți: „La ședința următoare nici nu mai vin!" ?

Ați văzut vreodată doi oameni care se invită reciproc să pășească primul în fața unei uși deschise și niciunul nu vrea să cedeze? Aparenta lor politețe s-a poticnit în încăpățînarea amîndorura: niciunul nu vrea să fie primul!

Ce este rău cu cele trei atitudini de mai sus? Nu avem dreptul să mergem de capul nostru? Nu avem dreptul să ne supărăm cînd nu se ține seama de părerea noastră? Nu avem dreptul să fim cei mai smeriți și să fim „mîndri" de smerenia noastră?

Biblia ne spune că cei care vor să placă Domnului trebuie să renunțe de bună voie la toate aceste „drepturi" ale mîndriei: Și toți în legăturile voastre să fiți împodobiți cu smerenie. Căci „Dumnezeu stă împotriva celor mîndri, dar celor smeriți le dă har" (1 Petru 5:5).

La o ultimă analiză, nimeni nu poate face chiar tot ce vrea și nimeni nu poate trăi singur. (Îmi aduc aminte că poetul și profesorul Ioan Alexandru ne povestea la Universitatea Populară din București despre dialogul pe care-l avusese cu un „liber cugetător". Tînărul se apropiase

de profesor politicos, dar oarecum categoric în critica sa: „Domnule profesor, nu înţeleg de ce legaţi dumneavoastră fericirea de cunoaşterea lui Dumnezeu şi de trăirea în ascultare de El. Eu sînt un ateu „liber cugetător" şi sînt foarte fericit şi fără Dumnezeul de care vorbiţi dumneavoastră. Nu înţeleg cum aş putea fi fericit dacă ar trebui să mă supun unei forţe superioare mie şi să trăiesc în dependenţă totală de voinţa ei". Replica profesorului a venit repede şi plină de ... poezie: „Data viitoare cînd ţi-e foame să nu te mai duci la cantină, ci să mănînci din tine. Altfel, de fiecare dată cînd treci pragul cantinei, semnezi prin chiar faptul acesta declaraţia ta de dependenţă; depinzi de bucătăresele de la cantină. Du-te la ele şi întreabă-le de unde au mîncarea pe care ţi-o pun în farfurie. Ele te vor trimite la plantele şi animalele cîmpului. Întreabă-le pe ele de unde vin şi te vor trimite la vînt, la soare şi la ploaie. Întreabă vîntul, soarele şi ploaia de unde vin şi-ţi vor răspunde: „De la Dumnezeu!" Dacă nu vrei să depinzi de Dumnezeu, cînd ţi-e foame data viitoare încearcă să mănînci ... din tine. Mănîncă-ţi degetele mîinii, urechile şi pulpa de la picior, ateule!")

Depindem cu toţii unii de ceilalţi şi cu toţi depindem de Dumnezeu şi de bunăvoinţa Lui.

Dacă vrem să fim după voia lui Dumnezeu trebuie să învăţăm să ne supunem Lui şi să ne supunem şi unii altora. Iată care este îndemnul pe care ni-l dă Biblia: „Mulţumiţi întotdeauna lui Dumnezeu Tatăl, pentru toate lucrurile, în Numele Domnului nostru Isus Christos. Supuneţi-vă unii altora în frica lui Christos" (Efes. 5:20-21).

Cine reuşeşte să-l mulţumească lui Dumnezeu pentru toate lucrurile înţelege că trebuie să accepte viaţa aşa cum este ea rînduită de Dumnezeu. Acesta este primul pas spre supunere. Al doilea pas este să învăţăm să ne supunem şi unii altora, căutînd ceea ce este bine în faţa Domnului („în frica lui Christos").

A te supune vine de la expresia greacă: „hupo meno" care se poate traduce prin: „a te aşeza în linie", a te subordona, a asculta de glasul superiorului în armată. Dumnezeu a rînduit ca lumea aceasta să fie guvernată de anumite forme de autoritate şi noi trebuie să ne subordonăm lor. Lumea s-ar prăbuşi în anarhie şi-n haos dacă nu ar exista aceste forme de subordonare şi de cooperare.

Autoritatea supremă

Cea dintîi și cea mai mare autoritate este Dumnezeu. Psalmistul scrie: „Încredințează-ți soarta în mîna Domnului, încrede-te în El, și El va lucra" (Psalm 37:5). Noul Testament reia această temă: „Supuneți-vă dar lui Dumnezeu. Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi" (Iacov 4:7). Biblia ne atrage atenția că există două puteri cosmice: Dumnezeu și Satana. Lui Dumnezeu trebuie să ne supunem, iar lui Satana trebuie să ne împotrivim.

Există o categorie de naivi care cred că pot trăi într-o neutralitate comodă: nici supunîndu-se lui Dumnezeu și nici împotrivindu-se prea mult diavolului. O astfel de stare este iluzorie, născută din lucrarea de înșelăciune desfășurată în lume de Satana. Ne-am născut într-un univers sfîrtecat de o înfruntare cosmică, căreia, chiar dacă nu o înțelegem pe deplin trebuie să-i facem față. Nu există independență. Trebuie să ne supunem sau lui Dumnezeu, sau lui Satana și sistemului său, numit „lumea de acum".

„Dar fac ce vreau și nu ascult de nimeni!" Dragul meu, așa ceva nu se poate. Sau ești cu Dumnezeu sau cu Satana. Domnul Isus clarifică lucrul acesta cînd zice: „Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea, și cine nu strînge cu Mine, risipește" (Mat. 12:30). Este absurd să crezi că se poate să fi neutru. Nu depinde de tine: „Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea".

Supunerea față de Dumnezeu și acceptarea lui Isus ca Domn sînt lucruri de cea mai mare însemnătate. Cei care se dau acum de partea Lui, vor gusta în final cu El din cupa victoriei. Cei care I se împotrivesc acum, vor îngenunchea odată înaintea Lui la marea Judecată. Biblia spune: „Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor, și să încredințeze pe toți cei nelegiuiți, de toate faptele nelegiuite pe care le-au făcut în chip nelegiuit, și de toate cuvintele de ocară, pe care le-au rostit împotriva Lui acești păcătoși nelegiuiți" (Iuda 14,15). Cine vrea să vadă că nu există neutralitate, să examineze cu atenție conținutul „înjurăturilor" de care este plin vocabularul oamenilor din lume. Nu este clar că cele mai multe sînt îndreptate împotriva lui Dumnezeu și a lucrurilor Lui sfinte? Va veni o vreme cînd acești ignoranți atei vor plăti pentru naivitatea lor vinovată. Biblia spune: „Pentru ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pămînt și de sub pămînt, și orice limbă să

mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Christos este Domnul" (Filip. 2:10-11). Îndemnul subînţeles în acest text este următorul: „Supune-te Celui biruitor acum, pentru ca să ai în final parte de biruinţă. Dacă faci aceasta, în ziua Domnului vei fi de partea celor binecuvîntaţi.

Respectă-i pe cei mai în vîrstă

Cea de a doua bază de autoritate în Biserică şi în societate sînt cei mai în vîrstă. Iată îndemnul pe care-l găsim în 1 Petru 5:5: „Tot aşa şi voi, tinerilor, fiţi supuşi celor bătrîni. Şi toţi, în legăturile voastre, să fiţi împodobiţi cu smerenie. Căci, Dumnezeu stă împotriva celor mîndri, dar celor smeriţi le dă har".

Tinerii închipuiţi, care vor să aibe ultimul cuvînt şi vor să răstoarne lumea cu susul în jos, aruncîndu-i la coşul istoriei pe cei bătrîni, se nenorocesc singuri. Proverbul românesc înţelept spune: „Cine nu are bătrîni să şi-i cumpere". Adolescenţii care cred că pot înlocui experienţa de o viaţă a bătrînilor cu „cunoştinţele" acumulate în şcoli n-au nici un habar de viaţă. Şcolile lumii nu fac doi bani în comparaţie cu şcoala vieţii! Din punct de vedere creştin, orice batjocorire a celor mai în vîrstă şi orice rebeliune împotriva ordinii stabilite este o violare a unui principiu fundamental al Scripturii.

În practică, aşa numitul „conflict între generaţii" nu este nimic altceva decît o dovadă a faptului că nu ne „împodobim cu smerenie în legăturile noastre" şi că nu vrem „să ne supunem unii altora". Avem la fel de multă nevoie şi de înţelepciunea echilibrată a bătrînilor şi de entuziasmul debordant şi neformalist al tinerilor. Aceste două realităţi sînt ca frîna şi motorul automobilului. Vai de maşina care nu are motor, dar vai şi de maşina care nu are frîne!

Supune-te Bisericii

Cea de a treia autoritate rînduită de Dumnezeu este Biserica: „Ascultaţi de mai marii voştri, şi fiţi-le supuşi, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală de ele; pentru ca să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinînd, căci aşa ceva nu v-ar fi de niciun folos" (Evrei 13:17). Biserica este familia copiilor lui

Dumnezeu și în această familie unii sînt rînduiți să conducă. Dumnezeu ne îndeamnă să acceptăm această ordine pentru ca activitatea acestor lideri spirituali să poată fi făcută cu bucurie. Nu-i necesar ca să le mai îngreunăm și noi lucrarea. Au și așa o sarcină destul de grea. Chiar și atunci cînd un astfel de conducător al Bisericii este greșit într-o anumită privință, mult mai mult se poate îndrepta dacă cei ce vor să-l ajute fac aceasta într-un spirit de supunere, decît dacă o fac într-un duh de împotrivire. Majoritatea impasurilor care au dus și duc la ruperi de Biserici și la suferințe nenecesare provin nu dintr-o problemă de „dreptate", ci din una de atitudine. Relațiile de supunere sînt la fel și în Biserică și în familie. Cînd vrei să faci o „limpezire" a treburilor din Biserică întreabă-te: „Mi-ar plăcea ca soția mea să încerce să rezolve problemele de acasă prin aceeași metodă pe care o folosesc eu față de conducătorii Bisericii?"

Supune-te formelor de guvernămînt

A patra autoritate rînduită de Dumnezeu este forma de guvernămînt a țării: „Fiți supuși oricărei stăpîniri omenești, pentru Domnul; atît împăratului, ca înalt stăpînitor, cît și dregătorilor, ca unii care sînt trimiși de el să pedepsească pe făcătorii de rele și să laude pe cei ce fac bine" (1 Petru 2:13-14).

Cele patru forme de supunere enumerate mai sus sînt importante și numai cel care se încadrează în ele poate deveni ceea ce vrea Dumnezeu să-l facă. Totuși, în afara celor patru, mai există una fără de care nu vom putea să mergem prea departe în viață și nu vom reuși să facem prea multe: supunerea unii către alții: „Supuneți-vă unii altora în frica lui Christos" (Efes. 5:21). „Și toți în legăturile voastre să fiți împodobiți cu smerenie" (1 Petru 5:5). Împărăția lui Dumnezeu este un regat al iubirii și nicăieri nu se exprimă mai frumos această iubire ca într-un caracter smerit, gata să se pună la dispoziția altora în slujire.

Exemplul suprem

Domnul Isus este modelul suprem al supunerii și slujirii din iubire. Din pruncie și pînă la Golgota, Domnul Isus a fost „unul venit ca să slujească" (Marcu 10:45).

Priviţi-L ducîndu-şi crucea spre dealul Căpăţînii. Auziţi-l cum oftează şi înfioraţi-vă cînd cade sub povara ei. De crucea aceea erau atîrnate toate păcatele lumii de la Adam şi pînă la ultimul om care se va naşte în lume. Admiraţi-L cum ştie să ne slujească nouă şi cum ştie să se supună hotărîrii Tatălui din ceruri. Ar fi putut să cheme legiunile de îngeri ca să-L scape, dar n-a făcut-o. Era Atotputernic, dar a acceptat să fie scuipat şi schingiuit de oamenii pe care i-a creat din dragoste. Din cauză că m-a iubit pe mine, a suferit ruşinea şi a murit moarte de tîlhar pe cruce.

Imaginaţi-vă cum a arătat lucrarea Domnului Isus privită din ceruri. Căutaţi să pătrundeţi dincolo de slavă şi să-L vedeţi pe Isus stînd pe tron, în toată splendoarea şi strălucirea dumnezeirii Sale. Are frumuseţea şi desăvîrşirea slavei de Dumnezeu. Nimic nu-i lipseşte. Căutaţi să vă imaginaţi apoi o scară lungă care coboară din cer spre pămînt şi priviţi-L pe acest Isus cum coboară, treaptă după treaptă, părăsind slava cerului şi intrînd în atmosfera poluată de păcat a pămîntului. Omenirea zace în cel rău şi miroase urît în starea ei de putrefacţie. El se umileşte atît de mult încît acceptă să spele picioarele acestei umanităţi murdărite de păcat. La picioarele scării, imaginaţi-vă lupii vicleni, răi şi cruzi care aşteaptă să-L sfîşie. El vine să se umilească şi să spele picioarele mînjite ale omenirii. Apoi, se lasă prins de ei, ca un Miel blînd, acceptă să fie scuipat de această haită nebună şi li se dă în mîini de bună voie ca să fie schingiuit şi apoi sfîşiat pe lemnul crucii. Toate acestea le-a făcut pentru că te-a slujit pe tine şi pe mine, făcîndu-se „urzitorul unei mîntuiri veşnice". Acesta este Domnul care ne cheamă în împărăţia Lui şi ne îndeamnă să învăţăm şi noi să ne supunem unii altora şi „să fim împodobiţi cu smerenie în legăturile noastre".

Cei mai mulţi dintre noi nu am vrea să ne supunem nimănui. Ni se pare că sîntem prea deştepţi şi prea pricepuţi ca să ne umilim înaintea altora. Educaţia noastră, diplomele cucerite, nivelul de civilizaţie şi mai ales ... străvechea mîndrie nu ne lasă să ne mai îmbrăcăm cu smerenie în legăturile noastre. Nu mai avem între noi slujirea în spiritul Mielului lui Dumnezeu. Ne-am însuşit mai degrabă încăpăţînarea catîrului care se întoarce cu spatele la stăpîn şi face praf, cautînd să-l lovească cu copita.

Cum va putea măgarul acesta violent să se încadreze în lucrarea Bisericii? Trebuie să ne pocăim cu toţii şi să ne

întoarcem la simplitatea și autoritatea Cuvîntului lui Dumnezeu. Chiar dacă trăim într-o lume complexă, principiile Bibliei au rămas aceleași. Biserica n-ar trebui să coboare standardul la nivelul poftirilor membrilor firești. Liderii duhovnicești trebuie să dea tonul unei vieți de smerenie și supunere, iar ceilalți trebuie să se supună lor, „din pricina lui Christos".

Testul supunerii

Iată cum este pus la încercare în Biserică spiritul nostru de supunere. Adunarea stabilește un anumit standard de sfințenie și imediat unul sau doi dintre membrii Bisericii nu vor să-l urmeze. „Nu sîntem de acord" spun ei cu tărie. Reacția lor seamănă mai mult cu lovitura de măgar, decît cu spiritul blînd al mielului. Credincioșii s-au deprins să fie mai încăpățînați în lucrurile „mici" ale disciplinei Bisericești, decît a fost Domnul Isus cînd I s-a propus să lase slava și să „ia chip de rob, făcîndu-se asemenea oamenilor". Cunosc tinere din Biserică care s-au supărat mai mult pentru cîțiva centimetri la lungimea rochiei, decît s-a supărat Christos că a trebuit să moară pentru această încăpățînare la Cruce. Frați s-au jignit mai mult unul pe celălalt pentru un anumit fel de tuns sau pieptănătură, decît s-a jignit Domnul cînd a trebuit să se așeze între doi tîlhari ca să-i mîntuiască. Loviturile încăpățînate de copite marchează viața Bisericilor de azi mai mult decît dovezile minunate de supunere. Toți suferim și, în străfundul sufletului, toți știm că „nu se merită".

(Fratele Richard Wurmbrand îmi povestea odată că tocmai vizitase o adunare creștină divizată din cauza părerii despre libertatea femeii de a purta pălărie în locul tradiționalului batic. „Le-am spus repede care este soluția", a spus dînsul. „Nu avea rost să se certe pentru asemenea fleacuri. Le-am spus să poarte de-acum încolo și batic și pălărie: cele care vor pălărie să poarte baticul sub pălărie, iar cele care vor batic, să poarte pălăria sub batic!" Probabil că nu v-a scăpat ironia din sfatul fratelui Richard. Ea marca de fapt mustrarea pentru o adunare care se împiedica în „fleacuri", cînd lumea păcătoasă îi aștepta afară cu Evanghelia.)

Ce vrem să spunem cu aceasta? Vrem să spunem că de-acum nimeni nu mai are voie să gîndească și să-și spună

părerea de frică să nu intre în conflict cu Biserica şi să fie acuzat de nesupunere? Firește că nu. Poţi gîndi şi poţi vorbi cît vrei şi cu cine vrei. Dar trebuie să înveţi să faci toate acestea într-un spirit de smerenie şi de supunere. De pe poziţia mielului, poţi oricînd zice: „Ajută-mă în această problemă. Nu înţeleg de ce este aşa". Nu spune în încăpăţînarea măgarului: „Regula aceasta stupidă nu are nici un sens".

Mulţi credincioşi din Biserică se lipsesc singuri de binecuvîntări, nefiind niciodată gata să ceară lămuriri sau să se lase ajutaţi de ceilalţi. S-ar putea ca problema ta să fie de natură financiară sau de natură spirituală; nu contează. Du-te la fraţii tăi şi cere-le ajutorul. Dacă-ţi oferă bani, nu fi prea mîndru ca să-i primeşti. Dacă-ţi atrag atenţia că te afli pe un drum greşit, supune-te lor şi urmează-le sfatul. Nu te grăbi să contrazici, ascultă, caută să înţelegi şi împlineşte. Aceasta este cea mai sigură cale spre binecuvîntare.

Supunerea te scuteşte

De ce să mă supun autorităţii? De ce să ascult de tata? De ce să ascult de cei ce conduc Biserica? De ce să mă supun altora? Supunerea ne aduce o formă de protecţie, ea ne scuteşte de atacurile spirituale ale diavolului. Supunerea este ca o umbrelă care te poate scuti de torentele ploii. Supunerea ne scuteşte să înfruntăm singuri săgeţile arzătoare ale celui rău. Dacă tatăl tău îţi spune: „mai bine nu te duce seara aceasta ..." , fă bine şi ascultă-l. S-ar putea să fie sfatul care te scuteşte de o primejdie nebănuită. Dacă autorităţile îţi spun: „Condu cu maximum 65 de mile pe oră", stai în această viteză, considerînd-o limita care desparte o călătorie plăcută de una care ţi-ar putea lăsa un gust amar în gură. Dacă cei din Biserică îţi spun că nu este bine să asculţi un anume fel de muzică, ascultă-i, căci va fi spre binele tău. Cei cărora le-a dat Dumnezeu autoritate asupra ta nu-ţi vor răul, ci dimpotrivă, să te păzească de primejdie.

Cînd răspunzi obraznic: „Ba mă duc tată, regulile acestea fixate de tine n-au nici o noimă" sau „Fac ce vreau cu viaţa mea" sau „Sînt destul de mare ca să mă conduc şi singur", nu faci altceva decît să ieşi singur de sub umbrela protectoare şi să te aşezi în calea atacurilor diavolului. Lipsa de supune faţă de autoritatea protectoare stabilită de

Dumnezeu este responsabilă pentru majoritatea suferințelor inutile pe care ni le-am provocat singuri. Dacă am fi ascultat, am fi avut parte de bucurie și de biruință.

5.

„Iubiți-vă unii pe alții"

Mary avea cinci anișori cînd a trebuit să treacă printr-o operație majoră, care i-a pus serios viața în cumpănă. Doctorii și-au dat repede seama că o transfuzie de sînge era absolut necesară. După ce au testat toți membrii familiei, singurul care avea același tip de sînge era fratele ei mai mic, Jimmy.

„Jimmy, vrei să-i dai sîngele tău lui Mary?" l-a întrebat doctorul.

Jimmy a strîns nervos din dinți și a spus după un răstimp: „Da, domnule doctor, dacă trebuie ..."

S-au apucat repede de lucru și l-au pregătit pe băiețaș pentru transfuzia de sînge. Nu începuseră însă bine procedeul și obrajii lui Jimmy s-au albit deodată. Doctorul și-a dat seama că nu transfuzia este de vină și i-a făcut semn asistentei să stea de vorbă cu băiatul.

„Nu te simți bine, Jimmy?" l-a întrebat asistenta.

„Ba da, dar mă întreb cînd am să încep să mor"?

„Să mori?" a tresărit asistenta. „Tu crezi că va trebui să mori dacă-i vei da sorei tale sînge?"

„Da, cu siguranță".

„Și ești gata să mori pentru sora ta?"

„Da, doar am acceptat să-i dau sîngele meu."

Doctorul și asistenta au privit cu uimire și admirație spre micul erou. Apoi i-au explicat lui Jimmy că nu va trebui să moară, deoarece Mary avea nevoie numai de o mică cantitate de sînge.

Întîmplarea aceasta este o ilustrație a sacrificiului de care este în stare dragostea.

Biblia ne spune că: „Nu este mai mare dragoste decît să-și dea cineva viața pentru prietenii săi" (Ioan 15:13).

Întreaga Scriptură nu este altceva decît o carte de dragoste. Ea ne istorisește cum s-a manifestat cea mai copleșitoare iubire din istoria cosmosului: dragostea lui Dumnezeu pentru rasa umană. Deși L-am părăsit prin neascultarea protopărinților noștri, Dumnezeu a ales să ne iubească și să ne recîștige pentru Sine. Dragostea lui Dumnezeu s-a manifestat pentru noi pe vremea cînd noi îi eram încă străini și vrăjmași. Biblia ne spune că Dumnezeu este dragoste. Nu este de mirare deci că ea cere tuturor celor care au intrat în familia lui Dumnezeu să manifeste o dragoste intensă unii pentru alții.

Iată ce ne-a spus Domnul Isus despre dragoste: „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sînteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții" (Ioan 13:34-35).

„Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu. Nu este mai mare dragoste decît să-și dea cineva viața pentru prietenii săi" (Ioan 13:34, 35; 15:12, 13).

Biblia mai spune: „Să nu datorați nimănui nimic, decît să vă iubiți unii pe alții" (Rom. 13:8).

„Căci voi singuri ați fost învățați de Dumnezeu să vă iubiți unii pe alții" (1 Tes. 4:9).

„Să aveți o dragoste de frați neprefăcută, iubiți-vă cu căldură unii pe alții, din toată inima" (1 Petru 1:22).

Epistolele lui Ioan duc și mai departe această poruncă a iubirii:

„Căci vestirea, pe care ați auzit-o de la început, este aceasta: să ne iubim unii pe alții".

„Și porunca Lui este să credem în Numele Fiului Său Isus Christos, și să ne iubim unii pe alții, cum ne-a poruncit El".

„Prea iubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții. ... dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămîne în noi, și dragostea Lui a ajuns desăvîrșită în noi". (1 Ioan 3:11, 23; 4:11, 12).

Iubirea unul pentru altul nu este o opțiune, ci o poruncă a Domnului. Oricine face parte din familia lui Dumnezeu manifestă această trăsătură comună.

Un anume fel de iubire

Cei ce au studiat fenomenul dragostei au remarcat patru feluri de iubire: iubirea romantică, iubirea de frate, iubirea din cadrul familiei și iubirea divină. Biblia le cere celor credincioși să se ridice deasupra iubirii omenești și să practice iubirea divină. Bineînțeles că împreună cu această poruncă, Dumnezeu ne dăruiește prin Duhul și resursele necesare pentru a trăi la acest nivel înalt, căci nu există în niciunul din noi suficiente resurse ca să putem iubi ca Dumnezeu.

Biblia folosește cuvîntul „agape" pentru a deosebi iubirea divină de celelalte forme ale iubirii. Iubirea de tipul „agape" caută întotdeauna binele suprem pentru ființa iubită. Ea nu se limitează doar la aprinderea sentimentelor, ci se ridică la nivelul minții și subordonează întreaga voință în procesul de slujire al celor pe care-i cuprinde. Agape este iubirea care se sacrifică și care se oferă să ajute și acolo unde ajutorul nu este meritat.

Cea mai bună ilustrație a acestui fel de iubire este Domnul Isus Christos: „Dar Dumnezeu își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe cînd eram noi încă păcătoși, Christos a murit pentru noi" (Rom. 5:8).

Este nevoie de multă iubire ca să putem să ne slujim unii altora. De prea multe ori, comportamentul nostru dovedește cît de copilărești și imaturi sîntem. Dacă un frate din Biserică este sănătos din punct de vedere spiritual, cu o familie care-i face cinste și cu o activitate care-l scoate în evidență în fața tuturor, atunci noi îi acordăm toată iubirea noastră. Toți îl considerăm „unul de-al nostru" și ne înghesuim să-l invităm pe acasă.

Dar să ne închipuim că acest frate începe să treacă prin clipe mai grele. Poate că cineva i-a spus ceva care l-a rănit sau poate că Dumnezeu a îngăduit ca ceva rău să i se întîmple în familie. Ce se întîmplă cu dragostea noastră? Exact cînd el are mai mult nevoie de ea, noi îi întoarcem spatele. Dacă începe să vină mai rar pe la Biserică, îl socotim „înstrăinat" și-l scoatem din inimile noastre. Bineînțeles că el va căuta refugiu în prieteniile unor oameni din lume și probabil că-l vom vedea curînd în situații și circumstanțe „discutabile". Atunci ne vom grăbi să-l arătăm cu degetul și să nu ne mai socotim datori să-i sărim în ajutor. Comportamentul nostru este un fel de negustorie: sîntem gata să investim doar în prieteniile din care

nădăjduim să ne întoarcem cu o oarecare doză de profit. Cînd nu ni se răspunde după aşteptări, ne retragem „capitalul" şi-i tratăm pe ceilalţi cu răceală.

Cît de diferită a fost dragostea lui Christos! El ne-a iubit pe vremea cînd noi îi eram vrăjmaşi şi cu cît Îl răneam mai mult, cu atît El îşi deschidea braţele mai larg, pînă ce le-a întins atotcuprinzător pe cruce.

Iubirea de tipul agape este iubirea care se dăruieşte pe sine, cheltuindu-se pentru binele şi fericirea celor din jur.

Ştiu că este greu să mai rămîi prieten cu cineva care a părăsit standardul sfinţeniei creştine şi că o eventuală afiliere cu el poate ruina o reputaţie cu greu cîştigată. Dar, ce este mai important: orgoliul şi poziţia noastră în ochii celorlalţi sau salvarea celui care se află într-o stare de criză? Ce te-ar costa dacă l-ai invita acum la masă în familia ta?

Ştiu că, din punct de vedere uman, el nu mai merită atenţia ta, dar din punct de vedere al iubirii divine?

Una din ilustraţiile hazlii din cîntecele creştine ale negrilor spune că, încercînd să participe la un serviciu divin într-o Biserică a albilor, un negru a fost luat pe sus şi aruncat grămadă în praful drumului. Pe cînd se ştergea încetişor, scuturîndu-şi hainele, cel umilit a auzit glasul Domnului: „Ce ţi s-a întîmplat Pete?" „M-au aruncat în stradă, Doamne". „Ştiu, Pete", a continuat Domnul, „şi Eu caut să intru în această Biserică de 15 ani şi nu am reuşit încă!"

Domnul Isus este întotdeauna afară cu cei care suferă şi gem.

După cel de al doilea război mondial, un grup de credincioşi francezi din teritoriile Alsaciei şi Lorenei au luat hotărîrea ca să nu ia Cina Domnului împreună cu populaţia de origine germană. În prima duminică de după această hotărîre, francezii i-au trimis pe germani să ia Cina la subsolul Bisericii. Cînd a fost însă să înceapă cu rugăciune, pastorul adunării a simţit că cerul este închis deasupra lui şi nu s-a putut ruga. După cîteva minute de linişte, el le-a spus celorlalţi: „Cred că ştiu ce se întîmplă: Domnul Isus este la subsol cu fraţii germani. Chemaţi-i înapoi aici, altfel nu putem lua Cina Domnului".

Întîmplări ca acestea ilustrează cît de important este să ne dăm seama că noi sîntem chemaţi să depăşim dimensiunile înguste ale sentimentalismelor firii, pentru a păşi dincolo de ele, în nesfîrşitele dimensiuni ale iubirii

divine. Dragostea lui Dumnezeu nu ține seama de greutățile care-i stau în cale. Ea se manifestă chiar și acolo unde este greu să treci peste resentimente. Agape este mai mult decît o simțire a inimii; ea este o încordare neînduplecată a voinței. Iubirea aceasta se manifestă atunci cînd cineva este hotărît să acționeze chiar împotriva sentimentelor sale, sacrificîndu-le de dragul celui care a greșit.

Există o răsplată a iubirii „agape": bucuria care vine după sacrificiul slujirii. Sentimentele împlinirii nu vin înaintea acțiunilor, ci după ele, ca o răsplată binemeritată.

S-ar putea ca tu să spui: „Bine, dar nu-l mai iubesc de loc. Nu mai simt nimic pentru el".

Așa ceva se poate întîmpla în relațiile de familie, în relațiile de la lucru și chiar în relațiile dintre membrii Bisericii. Iubirea divină va continua însă să acționeze printr-un act de voință. Cînd sentimentele s-au evaporat, nestatornice, trebuie să ne învățăm să-l iubim pe celălalt printr-un act de voință. Aduceți-vă aminte ce i-a spus Domnul Isus bisericii care-și părăsise dragostea dintîi: „Adu-ți dar aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintîi" (Apoc. 2:5). Nu ne putem întoarce la sentimente pierdute decît atunci cînd sîntem gata să facem faptele iubirii. Faptele noastre făcute cu hotărîrea neclintită a voinței vor readuce la viață și sentimentele de care ducem acum lipsă. Aceasta înseamnă că trebuie să ne purtăm frumos și atunci cînd nu simțim simpatie pentru cineva.

Domnul Isus ne-a arătat prin viața Sa ce înseamnă iubirea divină care se jertfește pentru binele altora. La sfîrșitul vieții Sale, El Și-a îndemnat urmașii să stăruiască în practicarea iubirii divine. Iată ce le-a spus în predica de pe munte:

„Ați auzit că s-a spus: „Să iubești pe aproapele tău, și să urăști pe vrăjmașul tău". Dar Eu vă spun: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvîntați pe cei ce vă blastămă, faceți bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei drepți și peste cei nedrepți.

Dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai așteptați? Nu fac așa și vameșii? Și dacă îmbrățișați cu dragoste numai pe frații voștri, ce lucru neobișnuit faceți?

Oare păgînii nu fac la fel?" (Mat. 5:43-47).

Cum poate dobîndi cineva o asemenea iubire? Apare ea odată cu maturizarea? O poți dobîndi prin frecventarea unei anumite Biserici? O poți obține ca rezultat al unei rezoluții de Anul Nou? Există un studiu biblic care să te ajute să o cunoști? Nu! Dragostea divină este o rodire a Duhului Sfînt: „Roada Duhului dimpotrivă este dragostea ..." (Gal. 5:22). Nimeni nu poate produce de la sine dragoste de calitatea veșniciei. Numai Dumnezeu poate iubi dumnezeiește. Duhul Sfînt este singura persoană care ne poate face părtași unor asemenea trăiri. Orice credincios care trăiește o viață de ascultare și supunere față de Domnul Isus poate avea în inima lui rodirea aceasta minunată: iubirea divină. Mlădița nu poate rodi de la sine, însă cînd mlădița rămîne în viță, rodirea se face de la sine: „Eu sînt vița, voi sînteți mlădițele. Cine rămîne în Mine și în cine rămîn Eu, aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic" (Ioan 15:5).

Domnul Isus este izvorul din care curge dragostea divină. Cînd ești născut din nou prin Duhul Său, Duhul Sfînt intră în contact cu duhul tău și din această legătură primești puterea de a rodi într-o iubire divină. Nu uita că Domnul Isus este vița și că tu ești numai mlădița roditoare. Dacă nu te vei lipi de Christos cu toată inima ta, nu vei fi în stare să aduci roada iubirii divine.

Cum este această roadă?

Binecunoscutul text din 1 Corinteni 13 ne descrie dragostea „agape" astfel:

Dragostea divină este îndelung răbdătoare. Ea rezistă la tăvăleală văzînd în celălalt o persoană cu potențial de la Dumnezeu. Ea vede dincolo de păcat pe păcătosul iubit de Dumnezeu. Această iubire mai dă cu bucurie încă o șansă celui greșit.

Dragostea divină nu se umflă de mîndrie și nu invidiază. Ea se bucură de succesul altora și-i încurajează continuu pe ceilalți, acordîndu-le o permanentă atenție.

Dragostea divină nu se poartă necuviincios. Ea nu este isterică, nu vorbește urît, nu ține minte la nesfîrșit greșelile altora pentru a le răspunde cu aceeași monedă la vremea prielnică.

Dragostea divină nu se dă bătută. Ea acopere totul, crede totul, nădăjduiește totul, sufere totul.

Poporul Domnului este chemat să rodească această calitate înaltă a iubirii divine. Nu-i de mirare că Scriptura ne

îndeamnă să avem „rădăcina și temelia pusă în dragoste" (Efes. 3:17), să „rămînem în dragostea Lui" (Ioan 15:9) și să creștem „tot mai mult în dragoste unii față de alții" (1 Tes. 3:12).

Sîsîntnt conștient că nu am în mine puterea să iubesc așa, dar sînt hotărît să mă alipesc și mai tare de Domnul, pentru ca El să poată să rodească prin mine din iubirea Sa minunată. Vreau să fiu un vas purtător de mireasmă dumnezeiască înspre o lume suferindă și flămîndă după iubire. Iată de ce, cuvintele din 1 Tesaloniceni 3:12 și 13 mi se par așa de minunate: „Domnul să vă facă să creșteți tot mai mult în dragoste unii față de alții și față de toți, cum facem și noi înșine pentru voi, ca să vi se întărească inimile și să fie fără prihană în sfințenie, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Isus Christos împreună cu toți sfinții Săi" .

Fie ca Dumnezeu să ne facă pe toți să sporim neîncetat în iubire.

6

„Fiți primitori de oaspeți"

Dați-mi voie să vă povestesc încă o întîmplare din copilăria mea. Eram cam de treisprezece ani cînd un vînzător de la magazinul de mașini agricole s-a oferit să-i vîndă lui tata un tractor. Îmi aduc aminte că tata nu prea voia să facă tîrgul acela atunci, dar vînzătorul s-a oferit să vină personal acasă la noi și ne-a luat pe toți cu mașina lui luxoasă. Pe drum, vînzătorul ne-a oprit la un restaurant și s-a oferit să ne cumpere ceva de mîncare. Tata a zis că un suc este de ajuns, dar vînzătorul nu s-a lăsat pînă ce nu ne-a dat tuturor o masă pe cinste. Ce mai, nu trebuie să vă mai spun că ne-am împrietenit cu vînzătorul și că tata a cumpărat chiar în ziua aceea tractorul!

Iată o altă întîmplare: cu cîtva timp în urmă, o companie de discuri ne-a invitat să participăm la o expoziție de produse organizată în incinta unui mare restaurant. Credeți că-mi amintesc ceva despre calitatea produselor? Foarte puțin. N-am să uit însă curînd extraordinara varietate de produse ... alimentare cu care ne-am îndopat toți, delectîndu-ne. Bineînțeles că masa a fost „gratuită". Contractele încheiate au acoperit însă mult mai mult decît prețul ei.

Cei ce știu să vîndă au învățat bine un principiu: cîștigă mai întîi simpatia clientului și vei avea după aceea parte și de banii lui. Ei sînt ca pescarul care „cheltuiește" o rimă, pentru ca apoi ...

Să știți că „negustoria" aceasta nu este străină de spiritul Bibliei. Principiul este același chiar dacă lumea și Biblia îl folosesc în scopuri diferite. Dumnezeu vrea să ne

apropiem de oameni nu pentru a trage foloase de la ei, ci pentru a le fi de folos. Ospitalitatea şi prietenia sînt căi de acces spre inimile oamenilor. Şi noi avem aşa de multe de oferit! Îl avem pe Domnul Isus în care sînt ascunse toate comorile lumii şi care poate da ajutor tuturor celor care sînt în lipsuri sau necazuri.

Lumea de astăzi a stabilit relaţii bazate pe egoism. De obicei „îi foloseşti pe alţii sau eşti folosit de ei", uneori „o mînă spală pe alta" din dorinţa stabilirii unui compromis cu avantaje duble.

Familia copiilor lui Dumnezeu trebuie să fie călăuzită de principiul binefacerii altruiste. Noi trebuie să fim prietenoşi pentru că Dumnezeu ne-a învăţat să fim aşa. Acţiunile noastre sînt motivate de dragostea faţă de Dumnezeu şi de iubirea faţă de aproapele nostru.

Ospitalitatea biblică

„Sfîrşitul tuturor lucrurilor este aproape. Fiţi înţelepţi dar şi vegheaţi în vederea rugăciunii. Mai presus de toate, să aveţi o dragoste fierbinte unii faţă de alţii, căci dragostea acopere o sumedenie de păcate. Fiţi primitori de oaspeţi între voi, fără cîrtire" (1 Petru 4:7-9). Aceasta este o chemare la trăirea în dragoste, la ignorarea greşelilor şi la acceptarea celorlalţi într-o atmosferă de toleranţă iubitoare.

În altă parte a Scripturii putem citi: „Iubiţi-vă unii pe alţii cu o dragoste frăţească. Ajutaţi pe sfinţi, cînd sînt în nevoie. Fiţi primitori de oaspeţi" (Rom. 12:10a, 13).

Conducătorii Bisericii trebuie să fie „primitori de oaspeţi" (1 Tim. 3:2; Tit 1:8).

„Stăruiţi în dragostea frăţească. Să nu daţi uitării primirea de oaspeţi, căci unii, prin ea au găzduit, fără să ştie, pe îngeri" (Evrei 13:1,2).

Semnificaţiile ospitalităţii

Dicţionarele spun că ospitalitatea este: „o atitudine binevoitoare faţă de oameni, plăcerea de a avea musafiri; prietenie oferită din toată inima şi dezinteresată; bucuria de a folosi bunurile trecătoare pentru a dobîndi prietenii care să dureze veşnic".

Webster scrie că ospitalitatea este: „Obiceiul de a primi oaspeţi şi de a-i trata cu toată bunătatea şi curtuazia".

Definițiile de mai sus ne pot da o idee despre ceea ce se așteaptă de la noi ca să facem pentru alții. O Biserică ospitalieră este un grup de oameni care nu se mulțumesc să se întîlnească doar la Biserică, ci își deschid cu bucurie casele unii altora, stau la mese împreună, se bucură de prezența celorlalți și au o așa de mare bucurie cînd sînt împreună încît cei ce au scăpat prilejul simt că au pierdut o mare ocazie.

(Îmi aduc aminte de vremea cînd ne întîlneam ca Biserică într-un fost garaj din California. Condițiile erau modeste, dar dragostea și buna dispoziție făceau ca sala aceea mică să ne pară un somptuos palat, iar întrunirile erau adevărate banchete de dragoste și părtășie creștină. Unul dintre noi, Emil Dumitru, lucra uneori Duminica dimineața la magazinul de optică medicală, dar venea pe la ora 12 cînd se termina serviciul divin spunînd: „N-am putut să nu mă reped să vă văd măcar și să vă strîng în brațe. Care veniți astăzi la mine la masă ?" Era și aceasta o dovadă de ospitalitate și prietenie.)

Din păcate, societatea modernă, deși ne-a adunat mai mulți într-un loc, nu ne-a învățat și să dorim să ne cunoaștem unii pe ceilalți. Trăim fiecare în pătrățica noastră, nederanjînd și nevrînd să fim deranjați de nimeni. Cînd apar neînțelegeri sau conflicte, oamenii își dau seama cît de puțin se cunosc unii pe ceilalți și cei mai mulți au tendința să plece în altă parte. Este interesant că cei care au practicat ospitalitatea sînt și cei care acum rezistă crizei și reușesc să clădească punți între oameni.

Avraam este un exemplu de personaj biblic care a practicat ospitalitatea. Pentru el, găzduirea celor trei drumeți a însemnat mult mai mult decît ce înseamnă pentru noi astăzi deschiderea frigiderului sau aprinderea aragazului. El a trebuit să aducă apă și să-i spele pe cei trei musafiri pe picioare. Apoi, împreună cu Sara, „au luat trei măsuri de făină, au frămîntat și au pregătit trei turte. Avraam a dat fuga la vite, a luat un vițel tînăr și bun și l-a dat unei slugi ca să-l pregătească în grabă. Apoi a luat unt și lapte, împreună cu vițelul pe care-l pregătise și l-a pus înaintea lor. El însuși a stătut lîngă ei, sub copac, și le-a slujit pînă ce au mîncat" (Gen. 18:1-10). A fost o osteneală demnă de unul care „a găzduit pe îngeri". Tot ce a făcut Avraam ilustrează ce înseamnă ospitalitatea. Avraam a fost răsplătit pentru lucrarea sa: „La anul, pe vremea asta, Mă

voi întoarce la tine; şi iată că Sara, nevastă-ta, va avea un fiu". Ce s-ar fi întîmplat dacă Avraam nu le-ar fi arătat trimişilor cerului ospitalitate?

Pilde de ospitalitate

Biblia ne dă şi alte exemple de ospitalitate. Laban a ştiut să se poarte frumos cu slujitorii trimişi de Avraam. Iosif i-a primit cum se cuvine pe fraţii săi cînd s-au pogorît în Egipt. Faraon l-a întîmpinat cu amabilitate pe bătrînul Iacov, tatăl lui Iosif. Ietro l-a găzduit pentru o vreme pe Moise. Rahab a adăpostit iscoadele trimise în Canaan. Văduva din Sarepta Sidonului l-a găzduit pe proorocul Ilie. Sunamita s-a dovedit o excelentă gazdă pentru Elisei. Iov a fost un „tată al străinilor". Lidia a stăruit de Pavel să intre în casa ei. Zacheu l-a primit în casa sa pe Domnul Isus. Domnul Isus însuşi le-a arătat ce înseamnă ospitalitatea atunci cînd a spălat picioarele ucenicilor.

Un alt exemplu minunat este cazul celor doi ucenici care se îndreptau spre Emaus. Ei vorbeau pe drum despre evenimentele triste petrecute în Ierusalim. Un străin s-a apropiat de ei, a intrat în vorbă cu ei şi ei l-au acceptat imediat ca tovarăş de călătorie. Apoi străinul s-a simţit liber să le pună întrebări şi să le ţină un adevărat studiu biblic. Inimile acestor doi oameni s-au manifestat asemenea unei case primitoare. Nu este de mirare că, înspre seară, ei au stăruit de străinul, devenit între timp prieten, să intre şi să rămînă cu ei peste noapte în satul în care poposiseră. Străinul a stat, a frînt pîinea înaintea lor şi, văzîndu-i probabil semnele rănilor de la mîini, cei doi au înţeles în sfîrşit cu uimire că străinul fusese chiar ... Domnul. „Atunci li s-au deschis ochii şi L-au cunoscut; dar El S-a făcut nevăzut dinaintea lor" (Luca 24:13-35).

Aspecte practice ale ospitalităţii

Ospitalitatea ne face să trăim în unitate. Ea ne ajută să ne sprijinim unul pe celălalt şi să putem sta în picioare pînă în „Ziua Domnului". O cîntare creştină spune:

„Spic cu spic se ţine-n vînt
Cine-i singur cade frînt".

Ospitalitatea ne transformă dintr-o mulţime

individualistă într-o familie, Pavel vorbește despre persoane care i-au devenit „rude" în familia mare a copiilor lui Dumnezeu: „Spuneți sănătate lui Ruf, cel ales în Domnul, și mamei lui, care s-a arătat și mama mea" (Rom. 16:13).

Dar, va zice cineva, noi nu sîntem pregătiți pentru oaspeți! „Sînt pînze de păianjen pe la colțuri, este praf peste tot, parchetul nu este dat cu ceară, geamurile nu sînt curate, curtea nu este aranjată. Copiii fac prea multă gălăgie, iar noi pur și simplu nu știm să purtăm o discuție îndelungată". Celor care spun astfel de cuvinte trebuie să le amintim că ospitalitatea nu este o ocazie pentru a ne etala pe noi înșine și pentru a ne lăuda cu casele sau cu mobila noastră, ci o oportunitate de a ne lăsa cunoscuți de alții așa cum sîntem și de a ne pune la dispoziția lor cu tot ceea ce avem. Pînzele de păianjen și praful vor trece, dar prietenia sinceră și dezinteresată va rămîne pe veșnicie. Ferestrele murdare pot fi trecute foarte ușor cu vederea atunci cînd inima este curată și plină de iubire.

(Îmi amintesc cu duioșie de o casă modestă așezată lîngă Grădina Botanică din Iași. În ea și-au găsit alinarea multe inimi călătoare și multe generații de studenți. Familia lui nea Culiță Sfatcu, fratele presbiter al Bisericii, a știut ce înseamnă ospitalitatea. „Mama" și „tata" Sfatcu au crescut mulți copii ai Bisericii în casa lor de pe Copou. Dacă nu pot spune că s-a ridicat tavanul din cauza cîntecelor și rîsetelor gălăgioase, pot spune că odată s-a rupt patul cu noi de atîta rîs și zbenguială.

Au fost și alte familii în Iași. Mai bogate, cu case mai mari și mai spațioase, dar, nu știu de ce, pașii noștri nu se opreau în pragurile lor, ci se grăbeau întotdeauna să ajungă în dealul Copoului, unde masa nu era întotdeauna bogată, dar era garnisită cu iubire. Care a fost secretul familiei Sfatcu? Dacă mă întrebați pe mine, cred că l-am putea formula cam așa: „O casă mică, dar cu o inimă mare și încăpătoare, care ne-a cuprins pe toți în ea, așa cum eram, cu stîngăciile și cu toanele noastre, cu crizele și cu momentele noastre de devastatoare veselie. Parcă mai aud și acum în urechi ecoul vorbelor „mamei Sfatcu": Costică, Tudorică, dați, mamă, muzica aia mai încet că mă doare capul".

Neamul românesc a fost obișnuit cu ospitalitatea. Spre deosebire de alte neamuri, la noi și-au făcut casă bună și bulgarii și rușii și nemții și ungurii și tătarii și sîrbii și

țiganii și evreii și ... cine mai știe cîți. Pe cînd treceam cu mașina pe dealurile de la Cotnari, un turist străin a vrut să cumpere un strugure, „așa de poftă". Țin minte că gospodarul s-a dus în vie și l-a adus pe cel mai mare și mai frumos. Cînd străinul a întrebat cît îl costă, gospodarul s-a simțit jignit și n-a vrut să primească nimic.

Neospitalitatea este o boală mai recentă a românilor. Ea ni s-a strecurat în suflet odată cu ateismul care a căutat să ne închidă cerul de deasupra noastră și să ne transforme în ființe animalice preocupate numai cu supraviețuirea egoistă de fiecare zi. Crescut în tinda Bisericii, românul se va întoarce curînd la obiceiul de a-i primi pe musafiri cu pîine și cu sare; în casele și în inima lui. Așa să dea Domnul!

Dați-mi voie să vă mai povestesc ceva din viața aproape legendarului evanghelist care a fost Marcu Nichifor. Pe cînd locuia într-o casă din Caransebeș, dînsul a invitat o haimana de pe stradă să locuiască cu el și să se adăpostească de frigul de afară. Din vorbă în vorbă, fratele a aflat că „musafirul" lui se îndeletnicea deobicei cu furtișagul. Fără să se lase doborît de vestea aceasta, fratele Marcu i-a vorbit în continuare despre Domnul Isus, l-a pus să se roage și apoi l-a rugat să rămînă la el în casă pînă se va întoarce dintr-o vizită pe care le-o promisese celor dintr-o Biserică de departe. Celor cu care se întîlnea, fratele Marcu le spunea cu haz: „Ce crezi?! Eu mă plimb și hoțul îmi păzește casa! Ai mai văzut așa minune?" La întoarcere, fratele a constatat cu bucurie că nădejdea nu-i fusese înșelată. Nu-i lipsea într-adevăr nimic din casă.

Altădată, un musafir mai nevoiaș a înoptat și el în casa fratelui Marcu. La plecare, gazda l-a rugat stăruitor să ia plapuma cu el și să o ducă copiilor. Văzîndu-l că șovăiește, fratele Marcu a adăugat: „Nu-mi purta grija. Ție nu-ți dă nimeni o plapumă, dar frații vor vedea că nu am și se vor îndura mai repede de mine decît de tine".

L-am găsit odată îndesînd, în lipsa lemnelor, pagini rupte din cărți în godinul care duduia, aruncînd pe pereți reflexiile flăcărilor vesele. După o vreme, fratele Marcu a izbucnit în rîsul dumnealui tumultos și caracteristic, comentînd: „Ce interesant, cărțile astea m-au încălzit de două ori: cînd le-am citit m-au încălzit pe dinăuntru, iar acum mă încălzesc pe dinafară. Ha, ha, ha!". În loc de stînjeneală, veselia lui a transformat întreaga împrejurare într-o sărbătoare, iar eu m-am simțit dintr-o dată, nu știu

cum, înconjurat de o aureolă mistică care emana din gazda mea binevoitoare.)

Lipsa de ospitalitate lasă un gust amar și o amintire tristă. Un asociat al meu a fost invitat să facă turul unei organizații creștine. Gazda sa și-a turnat cafea într-un pahar și l-a condus prin secții sorbind cu voluptate din licoarea aromată fără să-i pese că musafirului îi lăsa gura apă după conținutul mult rîvnit. Veți spune că acestea sînt lucruri mici și neînsemnate, dar vă voi atrage atenția că viața întreagă este alcătuită mai ales din astfel de lucruri mici și aparent neînsemnate. Lucrurile mari, evenimentele radicale vin doar la răstimpuri și sînt clădite pe temelia unor astfel de lucruri mici și doar aparent fără consecințe.

Într-o zi am primit vizita unui om care s-a interesat să viziteze Biserica noastră. După serviciul de la Biserică, diaconul Bisericii ne-a invitat pe toți la el la masă. Gazda ne-a ospătat regește. În jurul mesei, am avut o discuție interesantă despre ce înseamnă să trăiești prin credință. Peste un timp am primit o scrisoare de la cel ce ne fusese musafir pentru o jumătate de zi. Ne mulțumea tuturor pentru ospitalitate și dorea să știm cu toții că părtășia noastră a fost ocazia în care Dumnezeu i-a schimbat toată concepția lui despre viață. Ospitalitatea creștină poate avea mereu astfel de rezultate.

În multe țări ale lumii, creștinii au în sufragerie un carnet cu însemnări pus la dispoziția musafirilor. La plecare, fiecare lasă pe lîngă adresa de acasă și un mic mesaj de dragoste. Așa este și la noi acasă. Să ne închipuim că ai și tu un astfel de jurnal al musafirilor. Dacă l-ai deschide acum, pe cine ai găsi pe paginile lui? Pe mătușa Marta, pe mama și tata, pe nepotul Ion și familia lui și pe mai cine? Nu-i așa că sînt cam toți „dintre ai noștri"? Sîntem ospitalieri mai ales cu rudele noastre, cu prietenii noștri și cu cei de aceeași nuanță religioasă cu noi.

Există trei categorii de oameni pe care nu-i invităm de obicei „la o cafea". Întîi sînt cei pe care, deși sînt creștini, i-am etichetat că „nu sînt dintre ai noștri". Ei sînt sau prea liberali sau prea legaliști sau prea ... altfel. Apoi este grupa celor care sînt „din lume". Uităm prea ades că Domnul Isus a venit „să caute și să mîntuiască ce era pierdut". Nu ne-am dus încă să învățăm ce înseamnă: „Milă voiesc, nu jertfă, și bunătate mai mult decît ardere de tot"(Mat. 9:13). Învățătorul din Nazaret a fost numit „prietenul păcătoșilor"

şi noi ne bucurăm că El a fost aşa, căci altfel El nu s-ar fi apropiat de niciunul dintre noi! Ce facem noi însă? Cît de mult semănăm noi cu El în această privinţă şi cît întoarcem altora din binele care ni s-a făcut nouă?

A treia categorie care nu mănîncă de obicei la masa noastră este grupa celor „din pătura de jos". Ei sînt cei care au hainele murdare, nu cunosc bunele maniere şi n-au cum să ne răsplătească invitîndu-ne apoi la mesele lor. Ospitalitatea noastră este de obicei selectivă, şi din acest punct sîntem departe de asemănarea cu felul de comportament recomandat de Domnul Isus (Luca 14:12-14).

Trebuie să învăţăm să fim primitori de oaspeţi. Casele noastre sînt la fel de mult „ale Domnului" ca şi clădirile în care ne ţinem adunările. De ce să nu învăţăm să ne folosim casele pentru a clădi punţi între oameni şi Dumnezeul pe care-L slujim? Şi acesta este un fel de a contribui la zidirea Împărăţiei lui Dumnezeu.

Ospitalitatea este un proces care începe acum şi aici, dar are ramificaţii pînă în ziua veşniciei. Iată ce le spune Domnul Isus celor care sînt primitori de oaspeţi: „Atunci Împăratul va zice celor din dreapta Lui: „Veniţi binecuvîntaţii Tatălui Meu de moşteniţi Împărăţia, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămînd şi Mi-aţi dat de mîncat; Mi-a fost sete şi Mi-aţi dat de băut; am fost străin şi M-aţi primit; am fost gol şi M-aţi îmbrăcat; am fost bolnav şi aţi venit să Mă vedeţi; am fost în temniţă şi aţi venit pe la Mine. Atunci cei neprihăniţi Îi vor răspunde: „Doamne, cînd Te-am văzut noi flămînd şi Ţi-am dat să mănînci? Sau fiindu-Ţi sete şi Ţi-am dat de băut? Cînd Te-am văzut noi străin şi Te-am primit? Sau gol şi Te-am îmbrăcat?" ... Drept răspuns, Împăratul le va zice: „Adevărat vă spun că, ori de cîte ori aţi făcut aceste lucruri unuia din aceşti foarte neînsemnaţi fraţi ai Mei, Mie Mi le-aţi făcut" (Mat. 25:34-40).

Ospitalitatea este o ocazie să învăţăm să ne bucurăm unul de celălalt. Ea ne pregăteşte pentru marele eveniment care ne aşteaptă, cînd vom auzi zicîndu-se: „Ferice de cei chemaţi la ospăţul nunţii Mielului!" (Apoc. 19:9).

Mă întreb: Dacă nu simţim bucuria să arătăm ospitalitate aici, cum vom fi bucuroşi să ni se arate ospitalitate acolo? Ar fi mai bine să învăţăm încă de pe acum să ne simţim bine în compania sfinţilor. „Sfinţii din ţară sînt plăcerea mea". „Să nu daţi uitării primirea de oaspeţi".

7

„Iertați-vă unii pe alții"

Cînd copiii noștrii erau mici, am avut în casă un pisoi pe care-l numisem: Flafi. El era blînd și liniștit. Flafi era bucuria întregii case. Puștiul nostru de doi ani îl mîngîia toată ziua; îl trăgea de urechi, de coadă și-l plimba prin toate camerele. Nu există nici o jucărie mai fascinantă pentru copii, decît un motan înfoiat care „toarce" de îndată ce te apropii de el. Chiar și mie îmi plăcea „motorașul" cu blană pufoasă. Ce mai, toți ai casei erau îndrăgostiți de el. Totul a fost frumos și bine pînă într-o zi nefastă cînd Flafi a avut o experiență neplăcută cu noi pentru care nu a mai putut să ne ierte.

S-a întîmplat atunci cînd turnam ciment în curte. Nu știu cum, Flafi și-a murdărit lăbuțele în cimentul moale. Soția mea a fost de părere că nu se cade ca un pisoi de casă să umble cu lăbuțele murdare, așa că ne-am grăbit să-l ducem spre cadă și să-i facem o baie. Am văzut repede că Flafi nu era prea încîntat cu această idee. S-a zbătut din răsputeri și a scheunat jalnic. Cum nu era decît o pisică, nu l-am prea luat în seamă și am continuat cu opera noastră de caritate. Eram siguri că va supraviețui supliciului și că va uita repede toată întîmplarea.

N-a fost însă să fie așa. Flafi nu a mai fost niciodată ca mai înainte. Instinctul lui de conservare l-a marcat cu un resentiment categoric față de noi. Pur și simplu nu a mai putut să ne ierte. L-am mîngîiat, i-am dat să mănînce mîncarea lui favorită, l-am scărpinat după urechi, i-am răsfățat părul și înainte și înapoi, dar degeaba: Flafi nu mai vroia să „toarcă". Ne-am speriat că și-a ruinat corzile vocale

cu ocazia „concertului" din cadă.

Schimbarea lui s-a manifestat și în alt fel. Nu mai permitea nimănui să se mai joace cu el ca mai înainte. Cînd ne apropiam de el, se ridica și pleca să se așeze în altă parte. Experiența neplăcută cu nedorita îmbăiere l-a transformat într-un motan arțăgos și iritabil. Nu mai era nici un farmec să-l avem în casă.

Viața ar fi putut să fie așa de frumoasă și pentru el și pentru noi, dacă ar fi uitat totul și s-ar fi comportat la fel ca mai înainte. Măcar de și-ar fi putut da seama că făcusem totul de dragul lui. Dar n-a priceput. Era doar o pisică fără minte. Dacă n-a putut să ierte, cu atît mai rău pentru el. Lasă-l să sufere! Nu există un rai al pisicilor în care să riște să nu ajungă. Dacă nu vrea să „toarcă" aici, asta n-are nici o influență asupra veșniciei.

Totuși, era ceva trist în toată această experiență a noastră cu Flafi. Ea mi-a amintit de felul în care se complac să trăiască anumiți creștini firești care nu pot nici ei să ierte. Și ei și-au pierdut capacitatea sau plăcerea de a „toarce". Nu mai simt plăcerea să fie în compania altora. Sînt suspicioși și nesiguri. A fost suficientă o singură experiență neplăcută cu cineva din adunare pentru ca melodia din inima lor să înceteze. Nu mai pot cînta Domnului cu bucurie. Sînt posomorîți și cîrtitori. Viața lor și a celor din jurul lor este asemănătoare unui armistițiu tensionat umbrit de bănuiala reizbucnirii conflictelor.

Flafi n-a mai ieșit niciodată din starea lui rea. L-am lăsat în voia lui și a trăit pe lîngă casa noastră trist pînă la sfîrșitul vieții lui. Așa cum am spus, nu era decît o pisică fără speranța veșniciei.

Dar tu și cu mine sîntem altfel! Noi sîntem creiați de Dumnezeu după chipul și asemănarea Sa. Noi vom trăi veșnic, nu vom sfîrși totul la moarte asemenea unei pisici prăpădite. Capacitatea ta de a ierta are o mare importanță asupra calității vieții pe care o duci aici pe pămînt și mai ales asupra vieții pe care o vei duce în veșnicie.

Reflectînd asupra vieții, apostolul Iacov scrie: „Căci ce este viața voastră? Nu sînteți decît un abur care se arată puțintel și apoi piere" (Iacov 4:14). Asta înseamnă că pînă și cea mai lungă viață de pe pămînt este scurtă. În comparație cu veșnicia, ea aproape că nici nu poate fi luată în seamă. Viața seamănă cu aburul care se ridică din ceainicul pe care l-a așezat bunica pe plită: se ridică puțin în atmosferă și

apoi se risipește dispărînd cu totul. Așa este și viața - prea scurta ca să o irosești bombănind și cîrtind. Iadul este un loc prea groaznic și existența în el prea îndelungată pentru ca să riscăm să ajungem în el datorită unei neînțelepte și stupide lipse de iertare.

Biblia îi cheamă insistent pe cei credincioși să se ierte grabnic unii pe alții. Este imposibil să fii un creștin fără să fi gustat dulceața iertării dăruită nouă de Dumnezeu prin Christos, iar cine a fost iertat simte datoria de a ierta și el pe ceilalți. Dumnezeu ne-a iertat greșelile noastre cît un munte, iar noi sîntem chemați să iertăm „grămăjoarele" de greșeli pe care ni le fac ceilalți. Biblia spune: „Fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Christos" (Efes. 4:32). „Îngăduiți-vă unii pe alții și, dacă unul are pricină să se plîngă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Christos, așa iertați-vă și voi" (Col. 3:13).

Dicționarele biblice ne spun că, în Scriptură, a ierta înseamnă: a uita, a nu lua în seamă, a omite, a trece cu vederea. În Epistolele Noului Testament, a ierta înseamnă: „a acorda un favor, a grația". Există o singură excepție de la această regulă: textul din Luca 6:37 unde ni se spune: „Iertați și vi se va ierta". Termenul folosit acolo de Domnul Isus este mult mai puternic. El se poate traduce prin: „dați libertate, dezrobiți, rupeți lanțurile".

În viața de toate zilele, a ierta înseamnă a renunța la învinuirea pe care o faci altora. De exemplu: tu mi-ai greșit cu ceva, poate că m-ai jignit sau mi-ai luat ceva care era al meu. Te pot considera un hoț și un om rău, dar dacă te iert, astfel de calificative nu-și mai au rostul. Dumnezeu a trecut cu vederea felul nostru de a fi pentru că vinovăția noastră a fost plătită cu vîrf și îndesat de jertfa depusă de Christos la Golgota. Noi sîntem și astăzi tot cei care am fost și mai înainte, dar Dumnezeu ne vede acum altfel: Îi sîntem dragi și ne iubește cu o dragoste care ne vede desăvîrșiți în procesul de mîntuire.

A ierta mai înseamnă și a renunța la despăgubire. Pretenții ca acestea: „trebuie mai întîi să-ți pară rău, să plîngi, să vii la mine în genunchi, etc." și „dă-mi mai întîi înapoi cei cinci mii de lei și apoi mai vorbim noi" sau „Schimbă-ți mai întîi purtarea!" nu au ce căuta în procesul iertării. Cine iartă nu are asemenea pretenții.

Pe de altă parte, iertarea nu este sinonimă cu toleranța.

Ea nu înseamnă să te faci că nu vezi sau a prefera să priveşti în altă parte. Ea este mai mult decît politeţea, decît tactul sau diplomaţia. Iertarea nu înseamnă neglijenţă. A ierta înseamnă a fi gata să suferi paguba de dragul ridicării celui ce greşeşte. Iertarea nu este un cec alb pentru continuarea în nelegiuire. (Nicolae Iorga spunea despre justiţie că „O iertare acordată prea uşor este mama unei noi fărădelegi".) Iertarea nu trebuie să fie de suprafaţă, exterioară. Ea se revarsă ca un balsam asupra caracterului celuilalt încercînd să-l vindece de răutate.

Cel mai mare specialist în problema iertării este Domnul Isus. El a părasit cerul şi a venit la noi ca să ne ierte. Cînd unul dintre ucenici l-a întrebat dacă trebuie să-l ierte pe cel greşit de şapte ori pe zi, Domnul a răspuns: „De şaptezeci de ori cîte şapte" (Mat. 18:21, 22). Ca să ilustreze mai bine ce vrea să spună cu aceasta, Domnul a mers mai departe şi i-a dat pilda robului nemilostiv. Ea spune că un rob a ajuns să-i fie dator împăratului cu echivalentul a două milioane de lei (la valoarea dinainte de 1989). Pentru că nu putea plăti nicicum această sumă, împăratul ar fi trebuit să dispună ca să fie vîndut robul, nevasta lui, copiii lui şi tot ce avea. Împăratului i s-a făcut însă milă de tînguielile robului şi i-a dat drumul, iertîndu-i datoria. Pînă aici vedem partea de har a iertării. Domnul Isus continuă însă pilda spunînd că există şi o altă faţetă a problemei. Ieşind de la împărat, robul iertat a întîlnit pe un alt om care-i datora lui o sumă echivalentă cu două zeci de lei. Neînduplecat de tînguirile datornicului, robul l-a aruncat în temniţă, pînă va plăti datoria. Cînd tovarăşii robului au văzut cele întîmplate, s-au întristat foarte mult. Ei s-au dus de au spus împăratului toate cele petrecute. Atunci stăpînul a chemat la el pe robul acela şi i-a zis: „Rob viclean! Eu ţi-am iertat toată datoria, fiindcă m-ai rugat. Oare nu se cădea să ai şi tu milă de tovarăşul tău, cum am avut şi eu milă de tine?" Şi stăpînul s-a mîniat şi l-a dat pe mîna chinuitorilor, pînă va plăti tot ce datora. „Tot aşa va face şi Tatăl Meu cel ceresc, dacă fiecare din voi nu iartă din toată inima pe fratele său" (Mat. 18:35). Iertarea divină are puteri terapeutice. Ea urmăreşte să ne transforme caracterul. Pavel întreabă retoric: Ce urmează de aici? Să păcătuim mereu ca să se înmulţească harul? Nicidecum!" („Doamne fereşte!" - în original)

Cine pătrunde adîncimea pildei date de Christos va înţelege că Dumnezeu ne judecă, nu atît faptele, cît

caracterul nostru. Cine nu a fost schimbat de iertarea dată de Dumnezeu este un om care rămîne sub amenințarea pedepsei eterne. „Cui i se iartă mult, iubește mult" a spus Domnul. Iertarea divină are puteri terapeutice și urmărește transformarea noastră în imitatori ai lucrării lui Christos.

Cine este iertat de Dumnezeu pentru sumedenia lui de păcate ar trebui să știe că se așteaptă de la el să fie iertător cu ceilalți. Uneori trecem cu vederea acest lucru și lăsăm ca lucruri mici să ne transforme în judecători lipsiți de milă. Solomon spunea: „Prindeți vulpile mici care strică viile în floare" (Cîn. Cîntărilor 2:15). Puțin aluat dospește toată plămădeala și prea ades, fleacuri mici ne fac viața amară. Curățați cu linguruța iertării muștele moarte care pot strica ușor vinul bucuriilor noastre.

Cinci puncte ale iertării

1) Necesitatea iertării vine din faptul că ne-am rupt relația naturală cu Creatorul nostru. Fiul risipitor a hotărît să plece de acasă. Acesta este motivul pentru care a ajuns să aibe nevoie de iertare. Nu pentru că a cheltuit averea cu prieteni ușuratici și cu femei stricate, nu pentru că a ajuns la porci, ci pentru că a plecat de acasă. Toată omenirea este infectată de vinovăția acestei îndepărtări de Dumnezeu. Ne-am născut cu toți în această stare. O „avem în sînge", cum se spune. Ea este sursa tuturor celorlalte greșeli ale noastre. Iată de ce trebuie să începem prin a ne întoarce acasă la Dumnezeu. Inima Lui de Tată ne așteaptă. Brațele întinse la Golgota o arată cu prisosință.

2) Iertarea este costisitoare. În Geneza 5:15-21 găsim redat dialogul dintre Iosif și frații săi. Conștiința lor era apăsată greu de faptul că în tinerețe se purtaseră așa de urît cu Iosif și-i făcuseră atît de mult rău. Acum, după moartea tatălui lor, ei se tem că Iosif se va răzbuna și vor să se asigure că, măcar de dragul celui mort, Iosif nu le va face rău.

Realitatea este că Iosif avea de ce să se răzbune pe ei. Probabil că în urechile lor mai răsunau încă țipetele lui cînd îl coborîseră în groapă sau plînsetul lui cînd îl vînduseră ca rob madianiților. Acum Iosif îi avea în mînă. Oare ce va face cu ei ?

Caracterul frumos al lui Iosif se vede din faptul că el a ales să nu se răzbune. El i-a iertat și i-a asigurat că nu li se

va întîmpla nimic rău din partea sa. Prin iertarea acordată, Iosif a restabilit relaţiile frăţeşti din cadrul familiei. El a preferat să fie păgubit fără să-şi ceară plata, luînd asupra lui durerea, chinurile robiei, agonia dorului de casă şi anii pierduţi între zidurile reci ale temniţei. Drept răsplată pentru nelegiuirea lor, el este gata acum să continue să le dea mîncare şi adăpost.

La fel se întîmplă ori de cîte ori iertăm şi noi pe cineva. Calomniatorul răspîndeşte cu neruşinare o minciună. Lumea o crede, reputaţia îţi este distrusă şi viaţa intră în agonia ruşinii. Ca să-l ierţi, tu trebuie să fii gata să plăteşti oalele sparte. Tu rămîi cu paguba şi el pleacă de parcă n-ar fi făcut nimic. Cel care iartă „plăteşte". Aşa a făcut şi Domnul Isus cînd a acceptat să poarte cununa de spini, crucea şi ruşinea înstrăinării de Tatăl. Păcatele mele au stat în ziua aceea asupra Lui şi prin rănile Lui eu am fost tămăduit. Da, iertarea este costisitoare. Trebuie să mărturisesc că nu am putere să iert aşa cum se cuvine. Trebuie să mă rog Domnului să mă facă în stare de aşa ceva prin puterea prezenţei Duhului Sfînt în mine.

3) Ca să fim iertaţi, trebuie să -i iertăm şi noi pe alţii. Domnul Isus a spus-o clar: „Dacă iertaţi oamenilor greşelile lor, şi Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greşelile voastre. Dar dacă nu iertaţi oamenilor greşelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greşelile voastre" (Mat. 6:13, 14).

4) Iertarea restaurează relaţiile. Cînd Fiul risipitor s-a întors acasă, Tatăl său a fost gata să-l ierte şi să-l reaşeze în drepturile lui de fiu.

Cînd nu există iertare, relaţiile sînt rupte. Ca cei doi negustori care se bănuiau unul pe celălalt de necinste. Ei se evitau unul pe altul nu numai în afaceri, dar, chiar şi în locurile publice, preferau să stea cît mai departe unul de celălat. Lipsa de iertare face mizerabilă şi viaţa celui neiertat şi viaţa celui ce nu poate ierta. Nu-l poţi ţine pe cineva în noroi, decît dacă te cobori şi tu alături de el în mocirlă.

(Îmi aduc aminte de un caz petrecut într-una din Bisericile din provincie. Două surori nu vorbeau de ani de zile una cu alta, pentru că în tinereţe una dintre ele îi furase celeilalte iubitul. Cea „păgubită" nu se mai căsătorise niciodată şi trăia o viaţă total lipsită de orice fel de bucurie. Fratele Marcu Nichifor s-a apropiat de ea şi i-a spus: „Vezi tu ce nepricepută ai fost. Te-ai nenorocit singură ascultînd

de șoapta Satanei: „N-o ierta, n-o ierta!" Acum ea este bine mersi, doarme liniștită noaptea, iar tu te-ai uscat ani de zile pe picioare, ai făcut ulcer și n-ai dormit nopțile. Spune-mi, nu este caragios: Tu cu paguba și tot tu și cu suferința! Dacă ai fi fost mai înțeleaptă, ai fi iertat de mult, înțelegînd că ce vine cu adevărat de la Dumnezeu, nu putem pierde niciodată. Hai să ne rugăm acum ca Domnul să te dezlege de această neputință care ți-a amărît viața".

Au făcut așa și, minune, după ani de zile inima acelei femei s-a umplut de lumină. Dumnezeu a rupt lanțul Satanei și pentru prima dată după multă vreme, femeia a zîmbit, s-a dus la cealaltă femeie, a iertat-o și ... a început să doarmă noaptea ca un nou născut.

Altădată eram la Chicago și sora Ana Raslău, punînd telefonul înapoi în furcă, a venit la mine cu lacrimi în ochi să-mi povestească cum a folosit-o Dumnezeu ca să împace două surori care s-au dușmănit vreme îndelungată, făcîndu-și viață amară una alteia. Ochii sorei erau luminați de bucuria unei mari biruințe. Se restabilise legătura dintre două ființe din familia lui Dumnezeu și era mare sărbătoare în toată „casa Domnului".

Într-o altă bisericuță de la țară, presbiterul a rugat două surori care se certaseră în sat să rămînă la urmă ca să stea puțin de vorbă. Omul era mai în vîrstă și ajunsese să fie respectat de toată comunitatea. El și-a dat seama că în joc nu era numai prestigiul celor două femei, ci și imaginea „pocăiților" în ochii sătenilor și o dată cu ea simpatia sau antipatia lor față de Evanghelie. După ce a stăruit de ele în fel și chip ca să se împace și să șteargă rușinea, moșul, văzînd că nu ajunge la nici un rezultat, le-a spus suspinînd: „No, voi vă puteți duce acasă, că acum eu am să stau aici în genunche pînă ce Domnul vă va muia inimile". Pe cînd vorbea, el s-a plecat în genunchi și pe obraji au început să-i curgă la vale două lacrimi mari. Rușinate, femeile s-au repezit să-l ridice de jos spunînd: „Nu, bade Ioane, nu fă una ca asta. Dumneata nu ai nici o vină". Moșul nu s-a lăsat însă ridicat de jos și le-a spus blînd: „D-apoi Isus a stat pe cruce pentru voi și voi tot nu vreți să-i faceți vrerea. Ce vă mai înmilați acum de mine. Și El a suferit fără să fie vinovat. A murit în locul vostru ca să vă ierte și amu voi nu puteți să vă iertați una pe cealaltă".

Mai de rușine, mai de mila bătrînului sau poate străluminate de un gînd venit de sus, femeile s-au uitat una

la alta şi le-a fost mai mare ruşinea. Cu ruşinea aceea a început ceasul pocăinţei lor adevărate. Cum satul nu era mare, ce s-a întîmplat în adunare s-a aflat repede şi oamenii au dat buzna să vadă femeile împăcate şi pe moşul cu o inimă atît de iubitoare de Domnul.)

5) Trăieşte într-un spirit al iertării. Adevărata iertare nu se dă după ce cel greşit şi-a cerut iertare, ci chiar mai înainte ca el să ne fi greşit. Obişnuieşte-te să fi gata să ierţi. Iată ce spune Biblia despre Dumnezeu: „Căci ştiam că eşti un Dumnezeu milos şi plin de îndurare, îndelung răbdător, şi bogat în bunătate şi că Te căieşti de rău" (Iona 4:2). Fii asemenea lui Dumnezeu şi umpleţi inima de iertare. Dacă te gîndeşti bine, este imposibil să nu recunoşti că şi tu vei greşi altora. La fel de rezonabil este şi să crezi că va fi cu neputinţa că alţii să nu-ţi greşească ţie, aşa că este foarte bine să te înarmezi dinainte cu o mare doză de iertare.

De fapt, Dumnezeu nu ne iartă în momentul în care greşim. El ne-a iertat acum două mii de ani, la crucea de la Calvar. Christos a purtat deja pedeapsa pentru toate păcatele noastre trecute, prezente şi viitoare. Tatăl îşi aşteaptă acum pe fiii risipitori să-şi vină în fire şi să se întoarcă acasă. Anticipînd greşelile noastre, Dumnezeu este deja gata să ne ofere iertarea.

Îmi amintesc de o istorie cu doi fraţi de corp care erau de profesie constructori de case. Într-o zi tocmai aveau de terminat acoperişul unei case şi s-au luat la întrecere care termină primul partea lui. Unul a fost mai rapid cu cîteva minute şi celălalt s-a supărat foc, că a fost făcut de ruşine. Inima lui mîndră n-a putut înghiţi înfrîngerea.

Haideţi să nu ne asemănăm cu el şi să fim întotdeauna pregătiţi să ieşim mai umiliţi din confruntările pe care le vom avea cu cei din jurul nostru. Dacă ne vom înarma cu o inimă gata să ierte, nu vom avea ocazia să ne facem de ruşine în văzul tuturor stînd ca barza înfoiată pe vîrful acoperişului. Să nu uităm că Dumnezeu „ne-a scos de sub puterea întunerecului şi ne-a strămutat în împărăţia Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, prin sîngele Lui, iertarea păcatelor" (Col. 1:13-14). În Psalmul 103:3, David aşează iertarea pe primul loc în lista binecuvîntărilor primite de la Dumnezeu: „ ... şi nu uita niciuna din binefacerile Lui! El îţi iartă toate fărădelegile tale, ..." Dumnezeu iartă! Şi El aşteaptă de la noi să ne facem parte unul altuia din această iertare.

8

„Mîngîiați-vă unii pe alții"

Cine vrea să ajute pe alții trebuie s-o facă „astăzi" . Amînarea este „actul de deces" al unei hotărîri luate. Dumnezeu nu ne garantează niciodată ziua de mîine. „Astăzi, dacă auziți glasul Său ..." O zicală înțeleaptă spune: „Drumul spre iad este pavat cu intenții bune".

Există o răsplătire binecuvîntată pentru toți aceia care s-au hotărît să le dea o mîna de ajutor celorlalți. Nici măcar un pahar de apă dat cuiva în numele Domnului Isus nu va rămîne nerăsplătit: „Și oricine vă va da de băut un pahar cu apă, în Numele Meu, pentru că sunteți ucenici ai lui Christos, adevărat vă spun că nu-și va pierde răsplata" (Marcu 9:41).

Cîtă vreme vom rămîne în această lume, vom avea ocazia să ajutăm și să fim ajutați de alții. Deși ne-am dori o viață fără probleme, realitatea este că nu există viață fără o oarecare doză de necazuri. Vorbind ironic, un predicator a spus că toți ne vom muta în locul unde nu ne mai supărăm și nu ne mai deranjăm unii pe alții. Ba mai mult, intrarea în acel loc se va face fiind purtați pe brațe de alții. Unde va fi acel loc? În cimitirul orașului.

Pînă atunci însă, Dumnezeu ne-a așezat aici ca să ne putem ajuta și sluji unii pe alții. Cine înțelege aceasta va găsi în curînd multă satisfacție în ceea ce face. Nimeni n-ar trebui să trăiască asemeni unei insule izolate din largul mării. Dumnezeu ne-a făcut să trăim împreună și ne-a dăruit o satisfacție lăuntrică la care nu putem ajunge decît atunci cînd ne simțim de folos și de ajutor celorlalți.

M-am uitat cu atenție în jur și mi-am dat seama că cei

mai fericiţi oameni, cei care pot trece mai uşor peste adversităţile vieţii, sunt tocmai cei care ştiu să întreţină relaţii bune cu ceilalţi şi care ştiu să înghită o anumită doză de adversitate şi critică.

Astăzi, trăim într-o lume care a plonjat nebuneşte cu capul înainte înspre judecată şi pedeapsă. Sunt războaie şi veşti de războaie. Un grup etnic se ridică împotriva altui grup etnic. O parte însemnată a bugetului naţional al fiecărui stat se cheltuieşte pentru înarmare. Cantitatea de exploziv existentă pe planetă ar putea să arunce de cîteva ori în aer toată populaţia lumii. Ne îndreptăm spre stadiul în care, după profeţiile Bibliei, „ cerurile vor trece cu troznet, trupurile cereşti se vor topi de mare căldură şi pămîntul, cu tot ce este pe el, va arde" (2 Petru 3:10).

Trăim într-o societate dominată din ce în ce mai mult de legea junglei. Fiecare se străduieşte să se înalţe cît mai sus, chiar dacă aceasta înseamnă să se cţere pe cadavrele altora care-i stau în cale. Ne băgăm la coadă înaintea altora, ne strecurăm cu maşina prin trafic fără să mai ţinem seama de regulile de circulaţie, mînţim şi înşelăm „pentru un pumn de iluzii". Ajungem să cumpărăm înaintea altora, cîştigăm cîteva minute în trafic, cîţiva dolari în negoţ, dar ne pierdem între timp fără să observăm „demnitatea" de fiinţe făcute după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Trăim o existenţă la fel de periculoasă ca a cercetătorilor marini care studiază viaţa rechinilor. Nimeni nu mai are încredere în nimeni şi fiecare se aşteaptă cu anticipată teamă să fie „tras pe sfoară" sau „ars".

În mijlocul acestei lumi ostile, Dumnezeu Şi-a chemat la Sine un popor mîntuit prin jertfa Domnului Isus. El îi numeşte popor „al nădejdii": lumina şi sarea pămîntului. Chemarea lor este să trăiască într-un aşa mod încît lumea să afle de existenţa lui Dumnezeu, să înţeleagă oferta Lui şi să dorească ei înşişi să devină membri într-o comunitate aşa de altruistă şi de plină de mîngîiere: „Să aveţi o purtare bună în mijlocul Neamurilor, pentru ca în ceea ce vă vorbesc de rău ca pe nişte făcători de rele, prin faptele voastre bune, pe care le văd, să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării" (1 Petru 2:12).

Viitorul acestei lumi este întunecat. Moartea planează deasupra noastră ameninţătoare. Pentru cel credincios însă există nădejde. Chiar şi în faţa dureroasei despărţiri prin moarte, noi avem nădejdea revederii în slavă. Va veni o zi în

care Dumnezeu ne va aduna pe toți împreună la Sine. Iată ce ne spune apostolul Pavel :

> „Nu voim , fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care n-au nădejde. Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El.
>
> Iată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvîntul Domnului: noi cei vii, care vom rămînea pînă la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trîmbița lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer, și întîi vor învia cei morți în Christos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întîmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeaună cu Domnul. Mîngîiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte" (1 Tesal. 4:13-18).

Dumnezeu ne dă motive de mîngîiere chiar și în mijlocul unei lumi care se îndreaptă ireversibil către moarte.

În anul 1960 au fost inundații teribile în provincia Nelson din statul Virginia. După ce s-au retras apele, eu am participat la căutarea cadavrelor printre dărîmăturile rămase în urma șuvoaielor ucigașe. În afara amintirilor triste am rămas și cu un set de poze pe care le-am făcut atunci. Fetița mea avea cam trei anișori cînd s-au petrecut toate acestea. Pentru o bună bucată de vreme după acele inundații, ea nu putea să mai suporte ploaia. De fiecare dată cînd începea să picure, se ghemuia în mine și mă întreba printre sughițuri: „Tăticule, vor fi iar inundații?" De fiecare dată, cînd se înnora, avea nevoie să audă cuvintele mele dătătoare de speranță.

Tot așa stau lucrurile și cu societatea de astăzi. Lumea este înspăimîntată de ceea ce s-ar putea să se întîmple. Locuitorii ei au nevoie de un mesaj al speranței. Inimile lor au o disperată nevoie de mîngîiere.

Într-o predică despre importanța mîngîierii, cineva spunea: „Mîngîierea este o necesitate universală. Aceasta este atît de adevărat, cît este de adevărat că trăim toți într-o lume nevrozată de amenințarea unor pericole, reale sau

imaginare. Toţi ne gîndim la boală, la suferinţă şi la moarte. În fiecare dintre noi geme inima şi tremură sufletul. Ne consolăm greu unul pe celălalt şi ne este şi mai greu să ne consolăm singuri. Aceasta este cauza pentru care, una dintre lucrările pe care a venit să le facă Duhul lui Dumnezeu în inima noastră, este mîngîierea. Biblia Îl numeşte pe Duhul Sfînt chiar aşa: „Mîngîietorul" (Ioan 14:16-17; 16:7, 13). Toţi aceia care au primit vizita lui minunată sunt chemaţi acum să intre în slujba de mîngîiere a celor nenorociţi.

A mîngîia pe cineva înseamnă a consola, a da încurajare, a îmbărbăta, a suferi alături şi a da speranţă în mai bine. Cel care dă mîngîiere ia o parte de suferinţă asupra lui şi dă în schimb putere şi speranţă. Iată ce găsim scris despre această într-ajutorare creştină:

„Fiindcă Dumnezeu nu ne-a rînduit la mînie, ci ca să căpătăm mîntuirea, prin Domnul nostru Isus Christos, care a murit pentru noi, pentru ca, fie că veghem, fie că dormim, să trăim împreună cu El. De aceea, mîngîiaţi-vă şi întăriţi-vă unii pe alţii, cum şi faceţi în adevăr. ... Vă rugăm, deasemenea, fraţilor, să mustraţi pe cei care trăiesc în neorînduială; să îmbărbătaţi pe cei desnădăjduiţi; să sprijiniţi pe cei slabi, să fiţi răbdători cu toţi" (1 Tesal. 5:9-11, 14). Poporul Domnului este un popor chemat la slujba mîngîierii.

Cum poţi ajunge un om al mîngîierii?

1) Fii un om al nădejdii. Trăieşte tu însuţi în aşa fel încît să dai celor din jur credinţă în Dumnezeu, speranţă în viitor. Capacitatea noastră de a-i întări pe alţii vine din propriile noastre experienţe cu Domnul. Necazurile personale sunt şcoala calificării noastre:

> „Binecuvîntat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Christos, Părintele îndurărilor şi Dumnezeul oricărei mîngîieri, care ne mîngîie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mîngîierea cu care noi înşine suntem mîngîiaţi de Dumnezeu, să putem mîngîia pe cei ce se află în vreun necaz! Căci după cum avem parte din belşug de suferinţele lui Christos, tot aşa, prin Christos avem parte din belşug şi de mîngîiere. Aşa că,

> dacă suntem în necaz, suntem pentru mîngîierea și mîntuirea voastră; dacă suntem mîngîiați, suntem pentru mîngîierea voastră, care se arată prin faptul că răbdați aceleași suferințe ca și noi. Și nădejdea noastră pentru voi este neclintită, pentru că știm că, dacă aveți parte de suferințe, aveți parte și de mîngîiere" (2 Cor, 1:3-7).

Trăiește în așa fel încît, fie că rămîi, fie că pleci la Domnul, viața ta să depună mărturie despre nădejdea creștină.

(Îmi amintesc că prin anul 1990, fratele Richard Wurmbrand a căzut leșinat în casă și sora Bințea s-a grăbit să cheme salvarea și să-l ducă la spital. Cînd am auzit, m-am repezit și eu acolo ca să văd ce s-a întîmplat. Cînd am ajuns în salon, fratele Richard m-a întîmpinat zîmbind „șotios" și spunîndu-mi, aparent revoltat: „Brânzei, să-mi aduci niște haine și să mă iei acasă. Nu știu ce a apucat-o pe nevasta asta a mea de m-a băgat în spital și nu vrea să mă lase să plec de aici. Să-ți spun ceva: Am un frate care a leșinat și el tot așa ca mine și Dumnezeu l-a dus pînă în al treilea cer și i-a arătat lucruri minunate care nu se pot spune. Pe el nu l-a băgat nimeni în spital pentru aceasta. Și mai am un frate, tot așa, a leșinat și el și Dumnezeu i-a dăruit Apocalipsa. Nimeni nu l-a băgat în spital pentru aceasta. Nu știu ce a apucat-o pe Bințea. Cum am leșinat puțin, a chemat Salvarea. Ce știe ea ce revelații mi-a dat Dumnezeu mie în timpul acela. Poate că n-am voie să le spun la nimeni! Te rog să-mi aduci hainele și să mă iei acasă". M-am uitat curios la sora Bințea. Zîmbea. Nu pentru ce spusese fratele Richard, ci pentru că Richard glumea. Iar dacă dînsul glumea, ea simțea că toate se vor termina cu bine.)

Trăiește și tu în așa fel încît toți din jurul tău să aibe parte de lumina speranței.

În cartea Faptele Apostolilor, Barnaba este chemat un fiu al mîngîierii. Faptele lui au arătat că nu purta degeaba numele acesta. Anania și Safira au vrut să imite ce făcuse Barnaba, dar n-au avut în ei resurse să o facă. Minciuna și prefăcătoria lor au avut picioare scurte și nu i-au dus prea departe. Mulți dintre noi ne asemănăm mai mult cu Anania și Safira decît cu Barnaba. Nu avem în noi suficiente resurse ca să-i putem mîngîia pe alții. Ar trebui să ne apropiem mai

mult de Domnul Isus şi să-L lăsăm să ne umple inima cu Duhul Său cel Sfînt. Numai El ne poate face oameni ai mîngîierii: „Şi însuşi Domnul nostru Isus Christos, şi Dumnezeu, Tatăl nostru, care ne-a iubit şi ne-a dat, prin harul Său, o mîngîiere veşnică şi o bună nădejde, să vă umple inimile şi să vă întărească în orice lucru şi cuvînt bun!" (2 Tesal. 2:16-17).

2) Fii un om al optimismului. Lumea este plină de profeţi ai dezastrului. Sigur, Biblia vorbeşte despre Armaghedon şi despre judecata divină, dar Dumnezeul noastru este la cîrma universului şi a pregătit o cale de ieşire din pericol pentru toţi aceia care se încred în El. Nu te concentra prea mult asupra a ceea ce „se vede". Oamenii credinţei aşteaptă veşnicia fericită: „Dar noi, după făgăduinţa Lui, aşteptăm ceruri noi şi un pămînt nou, în care va locui neprihănirea. De aceea, prea iubiţilor, fiindcă aşteptaţi aceste lucruri, siliţi-vă să fiţi găsiţi înaintea Lui fără prihană, fără vină şi în pace" (2 Petru 3:13-14).

(În anul 1985, studiam la institutul biblic „Logos" de pe lîngă Biserica Harului păstorită de John MacArthur în Los Angeles. Prin mijlocirea fratelui Iosif Ţon, fusesem cooptat şi în grupul celor 43 de păstori ai Bisericii şi mă pregăteam să scriu ceea ce avea să fie mai tîrziu cartea despre „Biserica Locală". Mama mea tocmai venise din România ca să fie operată de cancer în Statele Unite. În fiecare marţi dimineaţa, grupul de presbiteri se aduna pentru rugăciune, studiu şi împărtăşirea de probleme ale lucrării. Văzîndu-mă mai trist ca de obicei, m-au îndemnat să le spun ce mă apasă, ca să se poată ruga pentru mine. Cînd au aflat despre ce e vorba, şi ştiind că am o mare admiraţie pentru John MacArthur, presbiterii l-au îndemnat să se roage el pentru mama mea şi pentru mine. N-am să uit niciodată rugăciunea lui scurtă şi caldă: „Doamne, Tu eşti Stăpînul universului şi Tatăl nostru. Mulţumim pentru ceea ce vei face şi în această situaţie. Te rog să-l convingi pe Daniel că Tu eşti prea mare ca să se poată întîmpla ceva fără ştirea Ta şi prea bun că să laşi să se întîmple ceva rău cu mama lui. Mulţumesc frumos în Numele Domnului Isus. Amin". Tonul, cuvintele şi optimismul acestui om au turnat în inima mea şi mîngîiere şi întărire şi speranţă.)

3) Fii un vas purtător de balsamul mîngîierii. Domnul Isus a spus: „Şi Eu voi ruga pe Tatăl, şi El vă va da un alt

Mîngîietor, care să rămînă cu voi în veac; și anume, Duhul adevărului, ... voi Îl veți cunoaște, căci rămîne în voi, și va fi în voi" (Ioan 14:16-17). Devenim oameni ai mîngîierii numai în măsura în care ne lăsăm umpluți de Duhul lui Dumnezeu. Cu cît vom fi mai plini, cu atît vasul nostru va da pe afară și va răspîndi mîngîiere asupra celor ce ne înconjoară.

(În anul 1984, doctorul a descoperit un nodul în corpul soției mele. Vestea aceasta ne-a adus agonia suferinței în inimi. Am pus repede mîna pe telefon și am sunat la familia Wurmbrand. Cînd mi-a simțit panica, fratele m-a îndemnat să ne rugăm împreună: „Doamne, Tu ții în mîna Ta galaxiile universului. Iartă-ne că Te deranjăm cu o problemă așa de mică, cu un boț de carne care a crescut unde nu trebuie. Dar, Doamne noi nu putem să rezolvăm nici măcar această problemă fără Tine, Te rugăm să o rezolvi Tu și să ne izbăvești din încercare. Mulțumim frumos. Amin." A fost o rugăciune scurtă, dar cu o mare doză de intimitate și credință. Dumnezeu a fost bun și a ascultat-o, spre fericirea noastră.

În predicile rostite în Biserica din Anaheim, fratele Richard ne-a spus odată: „Încă n-a venit nimeni la mine să-mi povestească despre bucuriile lui. Toți vin să-mi spună de necazurile lor. Toți avem necazuri. Și eu am acum mai multe necazuri decît oricînd altădată în viața mea. Vreau să vă spun ceva: Mulțumiți Domnului că aveți necazuri de California! Există și alt fel de necazuri. Necazuri de India, unde copiii se nasc, trăiesc și mor pe trotuar, în cea mai deplină sărăcie; necazuri de Africa, necazuri de închisoare, etc. Mulțumiți lui Dumnezeu că aveți necazuri de California. Și încă ceva: „Mulțumiți lui Dumnezeu că aveți parte de necazurile copiilor Lui. Există și necazuri ale robiei păcatului, necazuri ale pedepsei iadului de care noi nu vom avea niciodată parte. Slavă Domnului!"

Acestea sunt cuvinte care răspîndesc în jur aroma mîngîierilor creștine. Un om greu și îndelung încercat în timpul vieții sale, a ajuns astăzi să poată răspîndi mîngîiere peste inimile altora.)

Ce înseamnă a da mîngîiere la modul cel mai practic? Înseamnă a fi gata să te duci în vizită la un om bătrîn și să-l asculți ca pe un înțelept; a-l convinge că mai este încă important și că părerea lui încă mai contează. A mîngîia nu înseamnă întotdeauna a da sfaturi. Uneori, mîngîierea se

manifestă în capacitatea de a asculta pînă la capăt jelania neputincioasă şi plicticoasă a celui ce suferă. Cel ce mîngîie este în primul rînd un om care ascultă. În al doilea rînd, el este un om care înţelege. Aşa de puţini oameni sunt gata să-şi exprime înţelegerea faţă de ceilalţi! Un om care mîngîie este numai în al treilea rînd un om care ştie să vorbească alinător. Vorbele sunt ca balsamul care nu trebuie pus pe rană decît după ce puroiul infecţiei a fost scurs şi plaga a fost curăţată cu grijă.

Mîngîierea este de multe ori manifestată, nu prin vorbe, ci prin fapte. Îmi aduc aminte şi acum cu multă plăcere de un preot tînăr care a cîştigat inima sătenilor cu un gest simplu: în fiecare primăvară ieşea să sape parcela unei văduve bătrîne şi neputincioase. Lucrarea lui era o manifestare a grijii pe care ar trebui să ştim să ne-o arătăm mereu unii altora. „Copilaşilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta şi cu adevărul" (1 Ioan 3:18).

Am experimentat ce înseamnă să primeşti mîngîiere cu ocazia unui incendiu care ne-a cuprins casa într-o Duminică geroasă de Februarie. Tocmai terminasem predica de dimineaţă şi încheiasem serviciul divin, cînd unul dintre diaconi mi-a spus că se pare că ne-a luat foc casa. M-am grăbit să sun repede la telefon pe vecinul meu şi el mi-a confirmat cele întîmplate. Cînd am ajuns acasă, mi-am dat seama că pierdusem aproape totul; focul, fumul şi apa pompierilor distrusese majoritatea lucrurilor pe care le aveam.

În împrejurarea aceea am văzut ce bine este să ai fraţi şi surori care fac parte din familia creştină. Vecinii şi prietenii noştri ne-au mîngîiat dîndu-ne adăpost în casele lor, punînd mînă de la mînă să adune nişte fonduri de reconstrucţie şi venind apoi ei înşişi să dea o mînă de ajutor pe şantier. Sub gerul nemilos, în numai şase zile, casa noastră a fost reparată pînă la acoperiş. Apoi, timp de săptămîni şi luni de zile, am continuat să primim cadouri şi ajutoare băneşti, care ne-au înlesnit să ne refacem întreaga gospodărie.

Cred că aceasta este lucrarea la care s-a referit Christos cînd a vorbit de mîngîierea pe care trebuie să ne-o dăruim unii altora.

Există un loc în Scriptură în care Domnul Isus vorbeşte despre un om bogat care a trăit toată viaţa doar pentru el însuşi. Săracii şi cerşetorii nu primeau niciodată măcar rămăşiţele de la masa lui bogată. Cîinii străzii erau mai

drăguți cu cerșetorul Lazăr, decît bogatul acela. Mîngîierea altora nu intra în calculele vieții sale. După clipa morții, bogatul a ajuns în iad și a îndurat chinuri cumplite. În zadar cerea el mîngîiere de la părintele Avraam. Cel ce refuzase altădată să dea altora mîngîiere nu avea în iad nici un drept la mîngîiere: „Fiule", i-a zis Avraam, „adu-ți aminte că, în viața ta, tu ți-ai luat lucrurile bune, și Lazăr și-a luat pe cele rele; acum aici, el este mîngîiat, iar tu ești chinuit" (Luca 16:25).

Nici un creștin nu ar trebui să trăiască asemeni bogatului din pilda Domnului. Un copil al lui Dumnezeu este un om care a gustat el însuși mîngîierea pe care i-a dat-o Domnul. Viața lui este luminoasă pentru că a fost luminată prin adevărul și promisiunile Bibliei: „Pentru ca, prin răbdarea și prin mîngîierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde" (Rom. 15:4). El știe că într-o bună zi, Dumnezeu „va șterge orice lacrimă din ochii lor".

Gîndește-te bine: viața ta este sau o sursă de mîngîiere pentru alții sau un izvor de amărăciune. Prin ceea ce faci, tu sau ajuți sau distrugi. Dumnezeu este Tatăl mîngîierilor! Fii un copil al lui astăzi și dă altora din mîngîierea primită. O lume care suferă și geme te așteaptă.

9

„Rugați-vă unii pentru alții"

Camera sa de rugăciune nu a avut niciodată carpet pe jos, dar el s-a rugat ca nimeni altul. Nici măcar temnița rece a închisorii nu i-a putut domoli fierbințeala rugăciunilor. Dragostea față de ceilalți l-a ținut mereu activ și i-a alimentat neîncetat focul cererilor mijlocitoare.

Celor din Filipi le-a scris: „Și mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștință și orice pricepere" (Filip. 1:9).

Către Tesaloniceni a scris: „Mulțumim întotdeauna lui Dumnezeu pentru voi toți, pe care vă pomenim necurmat în rugăciunile noastre", ... „De aceea ne rugăm necurmat pentru voi, ca Dumnezeul nostru să vă găsească vrednici de chemarea Lui, și să împlinească în voi, cu putere, orice dorință de bunătate și orice lucrare izvorîtă din credință" (1 Tesal. 1:2; 2 Tesal. 1:11).

Celor din Roma le-a scris: „Vă pomenesc neîncetat în rugăciunile mele" (Rom. 1:9).

Lui Timotei i-a spus: „... te pomenesc neîntrerupt în rugăciunile mele, zi și noapte" (2 Tim. 1:3).

Apostolul Pavel a fost un om al rugăciunii. El s-a rugat ziua și noaptea. Viața lui de rugăciune a fost o viață de soldat al cerului. Pavel s-a rugat în închisoare, în butuci și în lanțuri. Limitările trupului nu i-au îngrădit cu nimic aria de activitate a spiritului său dedicat lucrării. „Performerii" contemporani ai așa ziselor adunări de rugăciune nu se pot asemăna cu Pavel. Ce păcat că ei „maimuțăresc" o lucrare pe care nici măcar nu o cunosc în realitate. Cei ce stau pe scenele stadioanelor și se „roagă" pentru mii de suflete sau

cei care se produc în săli de spectacole înţesate cu drogaţi emoţionali, îngînînd „semi-descîntece" pseudocreştine nu sunt urmaşii lui Pavel!

„Dar tu, cînd te rogi, intră în cămăruţa ta, ... şi Dumnezeu, care vede în ascuns ...", aceste reglementări puse de Domnul Isus în calea „circului" religios dat de pioşii timpului au rămas şi astăzi la fel de valabile.

Rugăciunea este un fel de răsuflare a sufletului şi un fel de lucrare fundamentală peste care se clădeşte apoi tot edificiul lucrării creştine. Pavel ştie că are nevoie nu numai să se roage pentru alţii, dar şi ca alţii să se roage pentru el: „Fraţilor, rugaţi-vă pentru noi", „Încolo, fraţilor, rugaţi-vă pentru noi ca, Cuvîntul Domnului să se răspîndească şi să fie proslăvit cum este la voi, şi să fim izbăviţi de oamenii nechibzuiţi şi răi, căci nu toţi au credinţa" (1 Tesal. 5:25; 2 Tesal. 3:1,2).

Pavel este un luptător care le cere şi celorlalţi să se coboare în luptă alături de el: „Vă îndemn dar, fraţilor, pentru Domnul nostru Isus Christos, şi pentru dragostea Duhului, să vă luptaţi împreună cu mine, în rugăciunile voastre către Dumnezeu pentru mine" (Rom. 15:30).

Apostolul Pavel le spune tuturor celor cu care este în legătură: „Eu mă rog pentru voi, rugaţi-vă şi voi pentru mine". Rugăciunea este cea mai importantă legătură pe care o avem cu Tatăl ceresc şi unii cu alţii. Cel mai bun exemplu de rugăciune este bineînţeles însuşi Domnul Isus Christos. El S-a rugat ziua şi S-a rugat şi noaptea. Domnul Isus a considerat ajutorul prin rugăciune superior ajutorului pe care ni-l putem da unul altuia prin simpla sfătuire: „Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă cearnă ca grîul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credinţa ta; şi, după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întăreşti pe fraţii tăi" (Luca 22:31-32). Deşi ştia că Petru se va lepăda de El, Domnul Isus nu-l ia pe Petru deoparte ca să stea de vorbă cu el şi să-l pregătească să nu cadă, ci se roagă pentru el ca să nu i se piardă credinţa.

Toţi apostolii Domnului au fost războinici ai rugăciunii. Iacov ne scrie: „Rugaţi-vă unii pentru alţii" (Iacov 5:16).

Biblia vrea să ne transforme pe toţi în oameni legaţi direct cu cerul şi implicaţi mereu în lucrarea de avansare a Împărăţiei: „Vreau ca bărbaţii să se roage în orice loc, şi să ridice spre cer mîini curate, fără mînie şi fără îndoieli. Vreau deasemenea ca femeile să se roage îmbrăcate în chip

cuviincios, cu rușine și sfială" (1 Tim. 2:8-9). „Rugați-vă fără încetare" (1 Tesal. 5:17).

Domnul Isus a dat odată o pildă ca să arate că oamenii „trebuie să se roage necurmat, și să nu se lase" (Luca 18:1-8). El a așezat rezultatul secerișului de suflete în balanța vieții de rugăciune: „Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său" (Luca 10:2).

Rugăciunea sinceră și curată nu va rămîne niciodată neauzită: „Căci ochii Domnului sunt peste cei neprihăniți, și urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor" (1 Petru 3:12). Dumnezeu dorește din toată inima să stea de vorbă cu copiii Săi și să le îmbogățească cunoștința. Iată ce i-a spus Domnul profetului Ieremia: „Cheamă-Mă și-ți voi răspunde, și îți voi vesti lucruri mari, lucruri ascunse, pe care nu le cunoști" (Ier. 33:3).

Pentru ce să te rogi? Pentru că sufletele merg cu miile în iad și nimănui nu-i pasă. Rugăciunea este ca un ecou peste spațiu și timp. Ea amplifică chemarea lui Dumnezeu la mîntuire. Întregul pămînt este întunecat de prezența pervertitoare a demonilor. În această beznă a păcatului, rugăciunea este farul luminos care cheamă vasele rătăcite înspre portul care le poate oferi siguranța salvării. Roagă-te ca mii de suflete să vină acasă la Domnul.

(Prin 1947 în tîrgul Ieșilor existau doar cîțiva credincioși evanghelici. Doi dintre ei sunt și astăzi socotiți printre pionierii lucrării din Biserica creștină baptistă: Neculai Sfatcu și Pricop Tărniceriu. Duminică dimineața, acești doi oameni simpli se întîlneau în sala de lîngă Hală, unde rînduiseră să găzduiască viitoarea Biserică. După ce se rugau împreună, fratele Sfatcu obișnuia să spună: „Începe matale, frate Pricop ora de rugăciune, că eu m-oi duce prin piață să văd pe cine îmi scoate Dumnezeu în cale ca să-l aduc aici la Evanghelie". Sutele de credincioși baptiști din Iașul zilelor noastre nu știu, dar existența lor a început așa: cu un frate care pleca prin piață și cu altul care stătea pe genunchi luptînd din greu pentru cîștigarea de suflete.)

Roagă-te pentru că mînia lui Dumnezeu este gata să se dezlănțuiască! „Cerul s-a strîns ca o carte de piele, pe care o faci sul. Și toți munții și toate ostroavele s-au mutat din locul lor. Împărații pămîntului, domnitorii, căpitanii oștilor, cei bogați, cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi s-au ascuns în peșteri și în stîncile munților. Și ziceau munților

şi stîncilor: „Căderi peste noi, şi ascundeţi-ne de Faţa Celui ce şade pe scaunul de domnie şi de mînia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mîniei Lui, şi cine poate sta în picioare?“ (Apoc. 6:14-17)

„Oamenii vor intra în peşterile stîncilor şi în crăpăturile pămîntului, de frica Domnului şi de strălucirea măreţiei Lui, cînd se va scula să îngrozească pămîntul“ (Isaia 2:19).

De ce să te rogi? Pentru că se apropie judecata! Domnul este aproape! S-ar putea ca doar peste cîteva minute să înceapă veşnicia! „Sfîrşitul tuturor lucrurilor este aproape. Fiţi înţelepţi dar, şi vegheaţi în vederea rugăciunii“ (1 Petru 4:7). Rugaţi-vă „pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă tîrcoale ca un leu care răcneşte, şi caută pe cine să înghită“ (1 Petru 5:8). Avînd în vedere aceste lucruri, trebuie să spunem împreună cu apostolul: „Ne rugăm lui Dumnezeu să nu faceţi nimic rău“ (2 Cor. 13:7).

Pentru ce să te rogi? Pentru miile de mici probleme prin care trecem în fiecare zi. Domnul Isus ne-a avertizat că „despărţiţi de Mine nu puteţi face nimic“ (Ioan 15:5). Există probleme pentru care este necesară o concentrare specială în rugăciune. Vorbind după vindecarea unui anumit om, Domnul Isus a zis: „Acest soi de draci nu poate ieşi decît prin rugăciune şi post“ (Marcu 9:29).

Pentru ce să te rogi? Iată încă cîteva din preocupările care l-au îndemnat pe Pavel la rugăciune. Iată cum s-a rugat el:

„Dumnezeul păcii să vă sfinţească El însuşi pe deplin; şi, duhul vostru, sufletul vostru şi trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Christos“ (1 Tesal. 5:23).

„De aceea ne rugăm necurmat pentru voi, ca Dumnezeul nostru să vă găsească vrednici de chemarea Lui, şi să împlinească în voi, cu putere, orice dorinţă de bunătate şi orice lucrare izvorîtă din credinţă, pentru ca Numele Domnului nostru Isus Christos să fie proslăvit în voi, şi voi în El, potrivit cu harul Dumnezeului nostru şi al Domnului Isus Christos“ (2 Tesal. 1:11-12).

Iată acum pentru ce i-a spus Pavel lui Timotei să se roage: „Vă îndemn dar, înainte de toate, să faceţi rugăciuni, cereri, mijlociri, mulţămiri pentru toţi oamenii, pentru împăraţi şi pentru toţi cei ce sunt înălţaţi în dregătorii, ca să putem duce astfel o viaţă paşnică şi liniştită, cu toată evlavia şi cu toată cinstea“ (1 Tim. 2:1,2).

În Coloseni 1:9-12, Pavel ne învață ce să ne rugăm pentru alții. Apostolul mijlocește pentru ei înaintea lui Dumnezeu dorind ca ei „să se umple de cunoștința voiei Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească", „să se poarte într-un chip vrednic de Domnul, ca să-i fiți plăcuți în orice lucru: aducînd roade în tot felul de fapte bune, și crescînd în cunoștința lui Dumnezeu; întăriți, cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie, mulțumind Tatălui, care v-a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților, în lumină".

Roagă-te și tu ca frații, și mai ales frații predicatori, să fie plini de cunoștința voiei lui Dumnezeu.

(Biserica de pe Șoseaua Nicolae Titulescu din București a avut în rîndul membrilor ei și pe sora Bușilă, soția pastorului Bușilă. După arestarea și ducerea soțului ei în Siberia, sora Bușilă a continuat să fie ani de zile organista Bisericii. Cea mai mare lucrare a ei a fost însă viața de rugăciune. Tatăl meu i-a cumpărat într-o zi un glob în miniatură, pentru că sora dorea să se roage pentru fiecare țară a lumii, în parte. Punea degetul pe țara respectivă și mijlocea la tronul Stăpînului ceresc pentru cetățenii ei.

Sora obișnuia să se roage pentru fiecare frate și soră din Biserică pe nume. Stăruia mai ales pentru tinerii și tinerele Bisericii. Locuința ei modestă, lipită de peretele adunării, a fost pentru mulți „sfînta" cameră a cortului în care se întîlneau cu altarul rugăciunii. Viața și activitatea sorei Bușilă nu a fost băgată în seamă de prea mulți. Moartea ei a lăsat însă în urmă un gol imens și un dezechilibru care s-a simțit adînc în viața Bisericii. Era de parcă se întîmplase un accident la centrala electrică și lumina nu se mai răspîndea ca altădată pe dealuri și prin casele oamenilor.)

Roagă-te pentru părinții cu copii neascultători care s-au depărtat și de casa părintească și de Domnul. În societatea de astăzi este din ce în ce mai dificil să crești copii ascultători și alipiți de Domnul. Școala, presa și televiziunea și-au dat parcă mîna într-un complot nemărturisit care urmărește nimicirea valorilor tradiționale ale familiei.

(Mama unui copil care a plecat de acasă asemeni „fiului risipitor" a avut, după aproape douăzeci de ani, bucuria să-l vadă întorcîndu-se acasă pocăit. Fără să-i spună nici un cuvînt, mama l-a luat de mînă și l-a dus să-i arate două mici adîncituri în pămîntul de lîngă pat. Acolo erau urmele genunchilor care trudiseră din greu pentru mîntuirea lui.

Pornită pe plîns, mama i-a mărturisit: „Dragul mamei, dacă s-ar fi putut strînge lacrimile vărsate pentru sufletul tău, astăzi te-aș putea îmbăia în ele". Sîngele Domnului Isus și lacrimile mamei făcuseră din copilul acela un om născut din nou. După moartea mamei, cele două adîncituri au devenit locul preferat în care fiul își pleca genunchii pentru rugăciune.)

Roagă-te pentru familiile care stau de multe ori prăbușite între zidurile casei și bîntuite de spectrul divorțului. Roagă-te ca Dumnezeu să le readucă la dragostea dintîi.

Roagă-te pentru tinerii care stau în pragul vieții și trebuie să ia hotărîri importante. Cere o călăuzire specială de la Dumnezeu pentru fiecare răscruce de drumuri care le stă înainte. Roagă-te ca ei să cunoască ce înseamnă să umble cu Domnul.

(Unul dintre frații care au stăruit mult asupra importanței vieții personale de rugăciune a fost fratele Marcu Nichifor. De curînd l-am auzit iarăși povestind despre experiențele sale cu copiii. Pentru cei care nu știți, fratele Marcu este spaima copiilor care nu vor să se pocăiască. Și nu numai a copiilor ... Au fost ocazii cînd acest frate iubitor i-a întrerupt pe copii în timpul rugăciunii, exclamînd dojenitor: „Mai sincer, dragă! Mai sincer. Nu bate cîmpii cu generalități. Cere-i iertare Domnului pentru faptele tale de astăzi. Spune-i cum te-ai uitat în portofelul mamei sau cum l-ai mințit pe tata. Nu te ascunde de Domnul că și așa El știe. Hai, mai roagă-te o dată. Mai sincer. Și mulțumește-i că te-a și iertat".

Puteți să vă imaginați „coșmarul" unora dintre copii care nu știau decît „rugăciunea de Duminica". Au fost unii dintre copii care s-au supărat pe nenea Marcu. Alții s-au furișat afară în timp ce fratele ținea ochii închiși. Au existat și cazuri cînd unii s-au băgat sub pat, ca să scape de rîndul lor la rugăciune. Culmea însă, cred că a ajuns-o acel tînăr care s-a întîlnit cu fratele Marcu pe peronul unei gări de provincie. Fratele Marcu i-a propus să nu piardă vremea și să se roage amîndoi acolo, cu glas tare. Tînărul a privit cu spaimă în jur, a încercat să spună ceva, dar era deja prea tîrziu căci fratele Marcu începuse deja să se roage. După "Amin"-ul fratelui, tînărul a continuat sfios: „Și te rog, Doamne, să-i dai mai multă înțelepciune fratelui Marcu. Amin". Săracul de el! I-a fost frică să deschidă ochii crezînd

că fratele este supărat pe el. Da de unde! Fratele Nichifor l-a luat numaidecît în brațe, rîzînd și exclamînd: „Mulțumesc frumos! Toți vor să mă rog eu pentru ei. Numai tu te-ai rugat pentru mine. Ha, ha , ha! Domnul să te asculte și să-ți răsplătească!")

Roagă-te ca și Pavel ca să ne purtăm toți în chip vrednic de Domnul. El „ne-a izbăvit de sub puterea întunerecului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui" (Col. 1:13).

Biblia ne îndeamnă să nu pregetăm să ne rugăm unii pentru alții. Noi însă suntem de multe ori prea ocupați ca să mai avem timp și pentru rugăciune.

Mi s-a spus că și germanii au fost, nu cu mult timp în urmă, oameni foarte ocupați. Conducătorul lor cucerea lumea, bucată cu bucată. Afacerile le mergeau din ce în ce mai bine, aveau ferme înfloritoare și se plimbau pretutindeni ca la ei acasă. Banii curgeau din toată lumea înspre Germania. Oamenii de acolo erau foarte ocupați. Nu este de mirare că nu au mai avut timp de rugăciune. Dintr-o dată însă, scena lumii s-a schimbat și germanii au început să-și părăsească toate lucrurile agonisite în încercarea lor disperată de a scăpa cu viață. Sub bombe, în vagoane de tren, în câmpuri de concentrare și în închisori au început din nou să se roage. Dintr-o dată au avut suficient timp și pentru rugăciune.

Și noi trăim într-o lume grăbită. Sîntem ocupați pînă peste cap să ne clădim o viață de belșug și de distracții. Vai de noi dacă și din lumea noastră se va alege la sfîrșit praful. Ce bine ar fi dacă am învăța în lumea asta prea ocupată să știm să căutăm mai întîi Împărăția lui Dumnezeu rugîndu-ne fierbinte unii pentru alții.

Dumnezeu ne vrea giganți care din genunchi pot să atingă cerul. Pe picioarele tale vei vedea ce ești tu în stare, din genunchi vei avea privilegiul să vezi de ce e în stare Dumnezeu.

Să învățăm să ne rugăm mai mult unii pentru alții.

10

„Purtați-vă sarcinile"

Una dintre caracteristicile unei Biserici adevărate este faptul că membrii ei se ajută cu plăcere unii pe ceilalți.

(Lucrul acesta este vizibil mai ales printre Bisericile de refugiați emigranți din America. Cei din țară nu-și pot închipui cît de dificil este să primești aproape în fiecare lună noi veniți care, fiecare, trebuie să „o ia de la capăt". Fără ajutorul creștinilor din jur, viața noilor veniți ar fi teribil de grea.

Uneori, cei proaspăt veniți sunt oameni care au trecut ilegal granița și au apărut în America doar cu o bocceluță în mînă. Le trebuie totul, începînd de la lingură și cuțit pînă la mașina cu care vor trebui să se deplaseze la lucru.

Este ușor să obosești, să te închizi în tine însuți și să te hotărăști să-ți vezi pentru o vreme doar de problemele tale. Domnul Isus însă ne vrea oameni care să nu obosească așa de repede în ajutorarea altora. Biblia ne spune: „Să nu obosim în facerea binelui; căci la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală" (Gal. 6:9). Au fost zeci și zeci de ocazii în care vorbele unui fost coleg de Seminar, Viorel Clintoc, actualmente păstor la Beiuș, mi-au răsunat în memorie mustrător, ca un fel de glas al conștiinței: „Frate Daniel, vrei să faci un bine care să nu te coste?"

Misiunea unui lucrător cu Evanghelia în aceste Biserici de emigranți este strîns legată de ajutorarea materială. Nimeni nu te ascultă cu plăcere dacă are burta goală sau dacă îi vorbești de dragoste atunci cînd el n-are după ce bea apă. Noi ne-am deprins aici să fim „purtători de sarcini", nu

numai din punct de vedere spiritual, ci mai ales, şi în primul rînd, din punct de vedere material.

În domeniul „purtătorilor de sarcini", diferenţele doctrinare nu mai au o aşa mare importanţă. De multe ori m-am întîlnit „pe terenul de lucru" cu preotul şi prietenul Cornel Avramescu, parohul Bisericii Ortodoxe din Tustin sau cu fratele Şamu, pastorul Biserici Penticostale a fraţilor ţigani din Fullerton. Îmi amintesc cu cîta bucurie îmi spunea fratele Avramescu că găsise o pernă la magazinul săracilor. Tocmai îi venise o familie din ţară şi n-aveau pe ce să-şi plece capul. Cu fratele Şamu m-am întîlnit mai ales la „licitaţiile" de maşini accidentate. Fiecare căutam să ajutăm pe ceva noi veniţi să „se pună pe roate".

O altă situaţie de întrajutorare frăţească este atunci cînd una dintre familiile venite deja de cîţiva ani, face marele pas şi îndrăzneşte să-şi cumpere o casă. Cheltuielile sunt la început mari şi fără ajutorul celorlalţi ar fi uneori imposibil de făcut. Felul în care se ajută fraţii unii pe alţii în cumpărarea unei case este şi el o ilustraţie a împlinirii Legii lui Christos: „Purtaţi-vă sarcinile unii altora, şi veţi împlini astfel legea lui Christos" (Gal. 6:2).

În Bisericile americane, cumpărarea unei case este însoţită de o întreagă tradiţie. Toţi membrii Bisericii sunt invitaţi să vină la casa nouă şi fiecare aduce cîte un dar. Obiceiul se numeşte „warming the house" (încălzirea casei) şi este o reală binecuvîntare pentru cei ce s-au mutat în casa nouă. Întreaga acţiune are un coordonator care se îngrijeşte ca musafirii să aducă exact ceea ce au nevoie gazdele.

La fel se întîmplă şi cînd se naşte primul copil într-o familie a Bisericii. Toate celelalte mame din Biserică se adună la un „Baby Shower" şi fac cadouri pentru micuţul sau micuţa care se va naşte.)

Prin botezul Duhului Sfînt, noi am devenit un singur trup şi suntem astăzi mădulare unii altora. Nici un credincios nu trebuie să trăiasca asemeni unei insule pierdute în imensitatea oceanului. Dumnezeu vrea ca noi să devenim o binecuvîntare unii pentru alţii. Apostolul Pavel ne vorbeşte despre aceasta în epistola către Galateni: „Fraţilor, chiar dacă un om ar cădea vreodata în vreo greşală, voi, care sunteţi duhovniceşti, să-l ridicaţi cu duhul blîndeţei. Şi ia seama la tine însuţi, ca să nu fi ispitit şi tu". Biserica este datoare să sară în ajutorul celor care s-au împotmolit pe

drum și trebuiesc scoși din nisipurile mișcătoare ale acestei lumi: „Purtați-vă sarcinile unii altora și veți împlini astfel Legea lui Christos".

Ce este această „Lege a lui Christos" despre care vorbește Pavel? Ar trebui să spunem că ea este principiul suprem care L-a călăuzit pe Christos cînd a părasit cerul ca să vină în ajutorul celor pierduți pe pămînt. Isaia redă cel mai bine intenția cu care a venit Domnul pe pămînt: „Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, ... El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El și prin rănile Lui suntem tămăduiți" (Isaia 53:4-5).

Apostolul Petru face o aplicație practică a acestui adevăr, îndemnîndu-ne să fim gata să purtăm poverile: „Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Christos a suferit pentru voi, și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui" (1 Petru 2:21).

Care a fost principiul stabilit de întruparea lui Christos? Suferința pentru alții, purtarea poverilor lor, acceptarea sacrificiului pentru mîntuirea altora. Petru ne îndeamnă să „călcăm pe urmele Lui". Viața Domnului este ilustrarea modului în care trebuie să ne purtăm și noi cu ceilalți.

Domnul Isus vorbește El însuși despre ce înseamnă Legea Sa: „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții" (Ioan 13:34-35).

Biserica copiilor lui Dumnezeu este chemată să poarte poverile altora și să împlinească astfel legea dragostei: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine celor ce vă urăsc, binecuvîntați pe cei ce vă blastămă, rugați-vă pentru cei ce se poartă rău cu voi" (Luca 6:27-38).

Aceasta pare o poruncă prea grea, dar să nu uităm că nu suntem trimiși s-o împlinim singuri. Noi suntem chemați să ne înjugăm la jug împreună cu Christos: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blînd și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară" (Mat. 11:28-30). Împreună cu El, vom putea face nu numai aceste lucruri care par acum grele, dar chiar și altele care ni se par acum imposibile! Jugul este ușor

atunci cînd împărţim sarcina cu Christos şi tot aşa, povara se micşoarează atunci cînd o împărtăşim cu alţii.

Există un proverb care zice: „O bucurie spusă altora se dublează, iar un necaz împărtăşit cu alţii se înjumătăţeşte". În aceste timpuri de mari încercări sociale şi economice, purtarea poverilor altora trebuie să fie o îndeletnicire a fiecăruia. Biserica trebuie să ştie că, în vremuri de criză, ea trebuie să devină locul în care se poate veni după mîngîiere şi după ajutor. Cine a citit epistolele lui Pavel ştie că apostolul era preocupat peste măsură să strîngă ajutoare materiale pentru „sfinţii din Ierusalim" peste care veniseră vremuri de prigoană, de secetă şi de lipsuri. Pavel a atras atenţia fraţilor de pretutindeni asupra responsabilităţii lor de a purta sarcinile celor aflaţi în lipsuri:

„Cît priveşte strîngerea de ajutoare pentru sfinţi, să faceţi şi voi cum am rînduit Bisericilor Galatiei. În ziua dintîi a săptămînii, fiecare din voi să pună deoparte acasă ce va putea, după cîştigul lui, ca să nu se strîngă ajutoarele cînd voi veni eu. Şi cînd voi veni, voi trimite cu epistole pe cei ce îi veţi socoti vrednici ca să ducă darurile voastre la Ierusalim" (1 Cor. 16:1).

„Pentru că, dacă este bunăvoinţă, darul este primit, avîndu-se în vedere ce are cineva, nu ce n-are. Aici nu este vorba ca alţii să fie uşuraţi, iar voi strîmtoraţi; ci este vorba de o potrivire: în împrejurarea de acum, prisosul vostru să acopere nevoile lor, pentru ca şi prisosul lor să acopere, la rîndul lui, nevoile voastre, aşa ca să fie o potrivire; după cum este scris: „Cel ce strînsese mult, n-avea nimic de prisos, şi cel ce strînsese puţin, nu ducea lipsă" (2 Cor. 8:12-15).

Într-o societate liberă, diferenţa dintre cei bogaţi şi cei săraci tinde să se mărească dincolo de limitele rezonabilului, dînd naştere la „conflicte de clasă", la invidie şi la duşmănie. Biserica nu trebuie să uite că este familia tuturor copiilor lui Dumnezeu şi că într-o familie este normal ca să avem grijă unii de alţii şi să ne purtăm poverile unii altora. Bogatul căruia îi rodise peste măsură de mult ţarina nu a fost vinovat pentru succesul lui deosebit de mare, ci pentru că şi-a închis inima faţă de nevoile celor din jur, crezînd nebuneşte că Dumnezeu i-a dat totul doar pentru el însuşi şi pentru mîndria lui egoistă (Luca 12:13-21). Ca şi în pilda dată de Domnul Isus, acumularea egoistă de bogăţii este vinovată înaintea lui Dumnezeu şi, mai devreme sau mai tîrziu, va fi pedepsită.

(Țin minte una dintre ilustrațiile rabinice pe care le-am învățat. Se spune că într-un sat trăiau doi frați, fiecare cu familia lui săracă. Unul dintre ei și-a luat lumea în cap și a plecat în căutarea unui loc în care să trudească cu spor și să se întoarcă acasă cu o sumă bunicică de bani. După cîțiva ani de absență, soția celui plecat a aflat că omul ei a murit pe meleaguri străine. Ea s-a așteptat ca măcar banii agonisiți de el să-i fie trimiși, dar spre surprinderea tuturor, banii au sosit pe adresa fratelui celui mort. Împreună cu banii, a sosit și o scurtă notă: „Dragul meu frate, dă-i soției mele cît vrei tu, iar restul oprește-ți ție". Omul acela era rău și zgîrcit și n-a dat văduvei decît cîțiva bănuți, oprindu-și aproape întreaga sumă pentru el și familia lui. Fapta lui scandaloasă a revoltat toată comunitatea, dar ... ce era scris era scris. Văduva a simțit însă că trebuie să fie și o altă cale și a cerut ca problema lor să fie rezolvată de rabinul cel bătrîn. Zis și făcut, s-au dus cu toții la rabin. Bătrînul i-a privit cu blîndețe și le-a zis: „Problema nu-i grea, dar trebuie mai întîi să-mi promiteți că veți face întocmai cum vă voi spune, altfel n-are rost să-mi răcesc gura degeaba." Sigur de el, fratele hrăpăreț s-a grăbit să promită înaintea tuturor ca vor asculta întocmai. Atunci rabinul le-a cerut să aducă fiecare partea pe care și-au luat-o din moștenirea celui plecat. Cînd banii au fost așezați iarăși în două părți înaintea lui, rabinul a mai citit odată nota, adăugînd și un comentariu: „Dragul meu, dă-i soției mele cît vrei tu, iar restul oprește-ți ție". Fratele dumitale știa ce fel de om zgîrcit și rău ești și a știut și cum vei face împărțeala. De aceea eu propun ca să facem întocmai cum a spus el: ce-ai vrut tu, să dăm acum femeii, iar restul, adică ce-i dăduseși ei, să-ți rămînă ție". Și rabinul a luat suma mare de bani, a dat-o văduvei, iar pe cei cîțiva bănuți i-a dat celui lacom.

Abia acum au înțeles toți care fusese „tîlcul" din scrisoarea celui dispărut.)

Într-o bună zi, vom vedea toți că ce-am dat altora, va fi într-adevăr al nostru, iar ceea ce ne-am oprit în mod abuziv și egoist va fi luat de la noi. Cu ce ne vom alege atunci? Vom fi bogați sau săraci?

Poverile fraților noștri nu sunt însă întotdeauna de natură materială. Există necazuri care împovărează mai mult decît sărăcia. Fii gata să te apropii de cel singuratic și să stai de vorbă cu cel nebăgat în seamă. Fii gata să suferi rușinea celui care a căzut în păcat și apropie-te de el ca să-l

ridici iarăși la credință. „Noi, care suntem tari, suntem datori să răbdăm slăbiciunile celor slabi, și să nu ne plăcem nouă înșine" (Rom. 14:1). Cea mai ne-biblică tendință bisericească este pornirea unora de a ieși din mijlocul adunării ca să formeze un fel de „club elitist al sfinților". Îmbătați cu propria lor „spiritualitate" astfel de oameni ajung culmea mîndriei vinovate, mîndria „spirituală". Ei îi judecă și-i disprețuiesc pe toți ceilalți. Aerul lor superior nu aduce nimic nou pe scena lumii. Sunt urmașii de azi ai fariseilor din timpul Domnului Isus. Și aceștia, ca și aceia, au nevoie să li se spună: „Nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi. Duceți-vă de învățați ce înseamnă: „Milă voiesc, iar nu jertfă!" Căci n-am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși!" (Mat. 9:12-13). Locul luminii este acolo unde bezna este mai mare. Ce-ar fi făcut acești oameni dacă s-ar fi aflat într-o biserică ca aceea cîrmuită de Diotref? Ce sfat i-ar fi dat ei lui Gaiu? Dar lui Dimitrie? Cine citește cea de-a treia epistolă a lui Ioan va înțelege că răul este trecător în viața Bisericii. Mai devreme sau mai tîrziu, Dumnezeu va găsi o cale să aducă aminte fiecăruia „de faptele pe care le face" (3 Ioan 10).

„Purtați-vă sarcinile unii altora și veți împlini astfel Legea lui Christos".

Da ce trebuie să purtăm sarcinile altora? În primul rînd pentru ca să-l ajutăm să crească în maturitate. Trebuie să facem ca și apostolul Pavel: „... sfătuim pe orice om și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om desăvîrșit în Christos Isus. Iată la ce lucrez eu și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează în mine" (Col. 1:28-29). Dumnezeu are nevoie de unelte prin care să își facă și astăzi lucrarea. Cine poartă poverile altuia devine o parte integrantă a vieții lui, un reprezentant și un instrument al lui Christos.

Într-o seară ploioasă, cu fulgere, tunete și trăznete, tatăl s-a rugat împreună cu puștiul și l-a trimis apoi la culcare. La primul bubuit mai tare, puștiul a sărit din pat și a dat buzna în camera părinților. „Bine, bine", a zis tatăl, „dar nu ne-am rugat noi și ne-am încredințat în brațele Domnului Isus? De ce mai ți-este frică? Nu crezi că Domnul Isus Te-a luat în brațe?" „Ba da, tată," a răspuns copilul printre suspine, „dar pe o vreme ca aceasta ai nevoie de cineva în carne și oase care să te ia în brațe".

„Pe o vreme ca aceasta ..." Nu uita că cei ce trec prin

„furtuni" au nevoie de brațele tale mîngîietoare.

În al doilea rînd, trebuie să purtăm poverile altora și pentru a-i învăța cum să iasă din încurcătură. Iată ce ne spune Biblia: „Și robul Domnului nu trebuie să se certe; ci să fie blînd cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare, și să îndrepte pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăința, ca să ajungă la cunoștința adevărului; și, venindu-și în fire, să se desprindă din cursa diavolului, de care au fost prinși ca să-i facă voia" (2 Tim. 2:24-26).

Purtarea poverilor altora nu trebuie să fie o sursă de încurajare la lene. Fratele Viorel Clintoc are o vorbă: „Nu arunca cu apă în ploaie", adică ajută cu înțelepciune numai acolo unde ajutorul tău este necesar. Britanicii spun: „Cînd plouă, nu ține umbrela deasupra rațelor". Ajută cu fapta, dar ajută și cu mustrarea cînd este cazul: „Vă rugăm, de asemenea, fraților, să mustrați pe cei ce trăiesc în neorînduială" (1 Tesal. 5:14; 2 Tesal. 3:11-13).

(Circulă o „snoavă cu tîlc" despre o femeie bătrînă care se tot plîngea de neputințele ei. Într-o zi ea se afla în pădure la adunat de vreascuri. Cînd a văzut povara grea pe care urma să o ia în spate, femeia a murmurat cîrtind ca de obicei: „Hei, moarte, moarte, unde ești?" Ca din pămînt, moartea a răsărit de îndată înaintea ei, întrebînd: „Aici sunt, băbuțo, ce-ți dorește inima?" Speriată, femeia a schimbat-o repede: „Iac-așa, te-am chemat ca să mă ajuți să ridic vreascurile aistea în spinare".

Să ne rugăm Domnului ca să putem deosebi între cei care „nu pot" și cei care „nu vor să poată".)

Purtătorii de poveri sunt oameni care știu să de-a celorlalți un sentiment de optimism și de încredere. La urma urmei, suntem toți în brațele Domnului „care zilnic ne poartă povara" (Psalm 68:19). „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă întotdeauna cu carul Lui de biruință în Christos, și care răspîndește prin noi în orice loc mireasma cunoștinței Lui" (2 Cor. 2:14).

Cum vom face deci? Ne vom repezi la primul om care ne va ieși în drum și-l vom întreba: „Pot să-ți port povara?" Nu. nicidecum! Vom continua să mergem liniștiți printre oameni, rugîndu-ne mereu Domnului ca El să ne descopere cui îi putem fi de ajutor. Nimeni, în afara lui Dumnezeu, nu poate și nu trebuie să poarte poverile tuturor.

Despre Martin Luther se spune că în serile cu multe

„bătăi de cap", obişnuia să deschidă fereastra şi, privind spre cer, să zică: „Doamne, Biserica aceasta este a mea sau a Ta? Lumea aceasta este a mea sau a Ta? Dacă şi Biserica şi lumea sunt ale Tale, atunci eu le încredinţez în mîinile Tale şi mă duc să mă culc liniştit."

Priveam într-o zi la o scenă duioasă. Tatăl se aplecase să ia în braţe copilul care se apucase să care un lemn mult prea mare pentru puterile lui. Dintr-o dată, şi copilul şi lemnul erau în braţele Tatălui. Cine căra de fapt lemnul? Era în mîinile copilului! Sigur că în realitate Tatăl era cel ce făcea lucrarea, dar copilul rămînea şi el cu satisfacţia că dă o mînă de ajutor.

Un tată înţelept cultiva în copilul său spiritul hărniciei. Dumnezeu vrea să facă la fel cu fiecare dintre copiii Săi.

„Purtaţi-vă poverile unii altora".

11

„Spuneți-vă sănătate"

Țin minte o împrejurare în care m-am urcat într-un avion împreună cu un prieten de al meu spre a merge la o Convenție creștină. Pe cînd ne făceam loc printre scaune, cineva ne-a observat și ne-a spus cu voioșie: „Pace fraților!"

Nu vă pot spune în cuvinte ce impresie plăcută ne-a făcut acest salut. Dintr-o dată ne-am simțit ca acasă, „între ai noștri". Printre ceilalți pasageri se aflau într-adevăr un număr de frați creștini care se îndreptau spre aceeași Convenție. Tot restul drumului am stat de vorbă și ne-am zidit sufletește unii pe alții.

Biblia ne spune că întreaga noastră viață este asemeni unei călătorii înspre „cetatea stătătoare, care are temelii veșnice, Noul Ierusalim". Autorul de cîntare spune că ne aflăm în călătorie către muntele Sion. În această calitate, felul în care ne salutăm și ne încurajăm unii pe alții este de o deosebită importanță.

Salutarea creștină este mult mai mult decît o simplă formalitate sau convenție socială. Apostolul Pavel își încheie cea de a doua scrisoare către credincioșii din Corint, cu un pasaj în care deosebim: un îndemn, un salut și o binecuvîntare. La început este îndemnul: „Încolo, fraților, fiți sănătoși, deșăvîrșiți-vă, fiți cu un cuget, trăiți în pace, și Dumnezeul dragostei și al păcii va fi cu voi" (2 Cor. 13:11).

La sfîrșit este așezată binecuvîntarea: „Harul Domnului Isus Christos și dragostea lui Dumnezeu, și împărtășirea Sfîntului Duh, să fie cu voi cu toți! Amin" (2 Cor. 13:14).

Versetele 12 și 13 sînt așezate ca într-un sandviș între îndemn și binecuvîntare, asigurînd o trecere naturală între

ele. Conţinutul lor este asemănător apei răcoroase de izvor: „Spuneţi-vă sănătate unii altora cu o sărutare sfîntă. Toţi sfinţii vă trimet sănătate". Este ca şi cum Pavel ar vrea să le spună: „Ţineţi-vă bine, fraţilor. Sîntem alături de voi, nădăjduind ca şi voi în harul şi dragostea Dumnezeului nostru". A-i saluta pe fraţi înseamnă a-i încuraja, a-i îmbărbăta şi a-i împinge înainte spre ţinta finală a călătoriei.

Expresia „spuneţi-vă sănătate unii altora" apare de cîteva ori în Biblie şi este o dovadă a influenţei culturii romane în ţările imperiului. Aşa se salutau cetăţenii Romei. Creştinii din Biserica primară au adaptat această formulă de salut, adăugîndu-i o componentă „orientală": „ ..., cu o sărutare sfîntă" (1 Petru 5:14). Semeţii cetăţeni ai Romei nu practicau sărutul ca semn de afecţiune în locurile publice. Educaţia lor militară îi transformase în adepţi ai cultului vigorii şi ai sănătăţii.

Este interesant să observăm că felul în care ne salutăm unul pe celălalt este şi el o mărturie despre caracterul, temperamentul şi educaţia noastră. Iacov, fratele Domnului şi presbiter al Bisericii din Ierusalim, a fost un om dîrz şi hotărît. Pentru el, formula romană s-a potrivit ca o mănuşă. Iată cum îşi începe el epistola: „Iacov, rob al lui Dumnezeu şi al Domnului Isus Christos, către cele douăsprezece seminţii care sînt împrăştiate: sănătate!" (Iacov 1:1).

Apostolul Pavel este „doctrinarul" Bisericii primare şi ceva din educaţia lui teologică se revarsă şi în limbajul folosit cînd îşi formulează cuvîntul de salut: „Spuneţi-vă sănătate unii altora cu o sărutare sfîntă" (Rom. 16:16; 1 Cor.16:20; 2 Cor. 13:12; 1 Tesal. 5:26).

Apostolul Petru, înmuiat de întreita întrebare a Domnului Isus: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubeşti?" şi convins de necesitatea şi superioritatea iubirii, îşi formulează cuvîntul de salut astfel: „Spuneţi-vă sănătate unii altora cu o sărutare de dragoste" (1 Petru 5:14).

Felul în care ne salutăm unii pe alţii are o foarte mare importanţă. El dă pe faţă sentimentele şi atitudinile pe care le avem unii faţă de ceilalţi.

Pentru creştini, expresii consacrate ca: „Pace!", „Pacea Domnului Isus!", „Slăvit să fie Domnul!", „Christos a înviat!", „Maranata!", au devenit un fel de veritabile „parole" prin care oameni, altfel necunoscuţi, se identifică unii pe alţii şi se recunosc instantaneu ca membrii privilegiaţi în aceeaşi

sfîntă familie a copiilor lui Dumnezeu. N-am să uit niciodată impresia de uimire de pe fața unui însoțitor „necredincios", care a văzut cum gazda noastră pleacă la lucru și ne lasă toată casa pe mînă: „Bine, dar nici nu vă cunoașteți prea bine!" „Nu ne cunoaștem în felul lumii, dar ne cunoaștem în Domnul! Și asta este de ajuns!"

Felul în care ne salutăm unii pe alții diferă în funcție de epoca în care trăim, de practicile sociale din jur, de temperamentul fiecăruia și de gradul de maturizare spirituală. Există „frați pupăcioși", și frați „sobrii". Ca să occidentalizeze într-o oarecare măsură practica sărutului oriental, multe Biserici recomandă practicarea „sărutului uscat" și evitarea „sărutului umed", pe care-l privesc drept un semn de senzualitate.

(În copilărie, părinții m-au învățat să nu permit nimănui să mă sărute pe buze, deoarece sărutul este un mijloc de a transmite microbi. Din cauza aceasta, toată viețuirea mea printre „pocăiți" a fost marcată de situații în care educația de acasă a intrat în conflict cu „elanul" duhovnicesc al unor frați și surori. În Suceava, conducînd un grup de frați americani spre intrarea în adunare și văzînd ce „pupăceală" mă așteaptă din partea fratelui ușier, am preferat să fac stînga împrejur și să caut ușa pe care intră corul. În prezent, lucrez împreună cu frați menoniți la o societate misionară, și, pentru dînșii, sărutarea sfîntă este un act de cult, ca și cina Domnului sau botezul. Ei practică „sărutarea uscată", așezată decent pe amîndoi obrajii.

Probabil că cea mai grea încercare la care a fost supusă „reținerea" mea în materie de sărutări, a fost vizita pe care am făcut-o în Bisericile din Chișinău și Cernăuți. După serviciul divin a trebuit să stau la ușă și să-i salut pe cei peste 1500 de membrii ai Bisericii. Și cînd te pupă un rus, te pupă strașnic!)

Lăsînd gluma la o parte, toate lucrurile spuse mai sus nu trebuie în nici un fel să minimalizeze importanța atenției pe care trebuie să ne-o acordăm unii altora.

Fiecare om este un suflet scump pentru care a murit Christos și trebuie să ne deprindem să-i dăm atenția care i se cuvine.

Nu aștepta să fi salutat de altul, ci salută tu mai întîi. Salutul este o punte întinsă între doi oameni. Rostirea numelui cuiva este ca răsucirea cheii într-o încuietoare a inimii. Cred că ați observat mulțimea de oameni pe care-i

pomeneşte pe nume apostolul Pavel în Romani 16. În total sînt 26 de nume, dintre care 9 sînt nume de femei. Ar trebui să li se arate această listă celor care-l prezintă pe Pavel drept un „sexist" pornit împotriva femeilor. Pasajul din finalul epistolei către Biserica din Roma ni-l prezintă pe Pavel ca pe unul care ştie să aprecieze lucrarea femeilor şi importanţa slujirii lor în Biserică.

În problema salutului, Domnul Isus ne dă această avertizare: „Păziţi-vă de cărturari, cărora le place să se plimbe în haine lungi, şi să le facă lumea plecăciuni prin pieţe; ei umblă după scaunele dintîi în sinagogi, şi după locurile dintîi la ospeţe" (Luca 20:46). Aceşti învăţători ai Legii umblau să primească laudă, respect şi slavă din partea celorlalţi. Dar Domnul Isus vrea ca cei ce-L urmează să fie gata să dea, nu să primească. „Este mai ferice să dai, decît să primeşti".

În practicarea salutului, vei vedea că oamenii se împart în cîteva categorii distincte: cei entuziaşti, cei reţinuţi, cei reci, şi cei care se strecoară încercînd să dispară nebăgaţi în seamă de ceilalţi.

Dă mîna cu toţi, zîmbeşte, priveşte drept în ochi şi, pe cît posibil, caută să pronunţi corect numele persoanei cu care ai de-a face.

Nu fi prea insistent şi nu strînge prea tare mîna interlocutorului tău, dar nu fi nici prea timid şi nu întinde o mînă rece şi alunecoasă ca un peşte.

Am spus deja că este foarte important să poţi să te adresezi fiecăruia pe nume. Sunetul numelui propriu este cea mai plăcută melodie pentru fiecare dintre noi. Biblia ne spune că şi Dumnezeu îşi arată preţuirea pentru fiecare dintre noi în acest fel: „El îşi cheamă oile pe nume ..." (Ioan 10:3). Ţineţi minte ce reacţie a avut Maria Magdalena la mormînt? Cînd Domnul i-a spus: „Femeie, de ce plîngi?", ea l-a confundat cu grădinarul şi a continuat să plîngă. Cînd El i-a zis însă: „Marie!" , inima ei L-a recunoscut (Ioan 20:15-16).

Aţi observat vreodată care vă este reacţia cînd cineva vă uită numele, vi-l confundă sau vi-l pronunţă greşit? În asemenea situaţii, nimeni nu este plăcut impresionat.

La începutul secolului, una dintre cele mai mari oţelării din Cleveland era de vînzare. Ea purta numele celui care o înfiinţase. Diferiţi oameni au făcut diferite oferte, dar fiecărui ofertant, proprietarul i-a pus şi întrebarea aceasta:

„Spune-mi cum ai de gînd să numești Compania după ce o vei cumpăra?" Unul singur a știut cum să răspundă: „Bine, dar nici nu mai trebuie să întrebați! Numele dumneavoastră și-a cîștigat deja o reputație serioasă și eu nu vreau să o pierd. Compania va purta în continuare același nume". Cred că nu mai trebuie să vă spun că autorul acestui răspuns a fost cumpărătorul ales. Am spus ales și ar trebui să adaug și „fericit", căci el a obținut Compania la 65 % din valoarea pe care o ofereau ceilalți. Diferența de bani a fost valoarea numelui propriu de care acest cumpărător a știut să se folosească.

Exasperat că nu reușește nicidecum să încheie contracte cu o anumită companie din New York un „salesman" (vînzător) american a hotărît să-l cheme la telefon pe însuși proprietarul firmei. Din întîmplare, acel om era de origine greacă și numele lui era foarte greu de pronunțat pentru un vorbitor de limbă engleză. Omul nostru nu s-a dat însă bătut, a chemat la telefon un profesor de limbă greacă de la Universitatea locală, și-a notat cu litere mari pe un carton pronunțarea corectă, a repetat-o de cîteva ori cu voce tare și a format apoi numărul de telefon: „Alo, domnul Kermopoulopulos ?" Spre surprinderea sa, omul de la capătul firului n-a răspuns imediat. După o oarecare tăcere, emoționat, patronul firmei i-a spus: „Domnule, sînt de 15 ani în America și ești primul om care-mi pronunță corect numele. Cine ești dumneata domnule și cu ce te pot servi?" Rezultatul convorbirii a fost o invitație la masă, o discuție plăcută și ... o sumedenie de contracte bănoase!

Trăim într-o lume aglomerată cu oameni singurateci. Privirile noastre mîngîie mulțimile, dar n-au timp să se oprească asupra fiecărei fețe în parte. Toți simțim și resimțim lipsa de atenție și de contacte personale cu adevărat semnificative. Cineva spunea revoltat: „Auzi domnule", l-am întrebat, „ce mai faci? și n-am mai putut să scap de el o jumătate de oră!" Pînă și întrebările noastre au ajuns doar un fel de politețe goală și lipsită de simțăminte. Se spune că un francez distrat a întîlnit o cunoștință îndepărtată și a întrebat-o automat: „Ce vă mai face soțul?" Exact în timp ce vorbea, el și-a amintit că soțul femeii murise cu cîtăva vreme în urmă, așa că a încercat să o „dreagă", continuînd distrat: „Tot mort, tot mort ?"

Felul în care salutăm pe cineva dă pe față valoarea pe care i-o acordăm în ierarhiile inimii noastre. Iată ce frumos

ştie să se adreseze apostolul Pavel celor din Biserica din Corint: „Bisericile din Asia vă trimit sănătate. Acuila şi Priscila, împreună cu Biserica din casa lor, vă trimit multă sănătate în Domnul. Toţi fraţii vă trimit sănătate. Spuneţi-vă sănătate unii altora cu o sărutare sfîntă. Urările de sănătate sînt scrise cu însăşi mîna mea: Pavel. Dacă nu iubeşte cineva pe Domnul nostru Isus Christos, să fie anatema! „Maranata" (Domnul nostru vine!). Harul Domnului Isus Christos să fie cu voi. Dragostea mea este cu voi cu toţi în Christos Isus. Amin" (1 Cor. 16:19-24). Gestul lui Pavel este emoţionant. În mod normal, din cauza bolii de ochi de care suferea, apostolul nu-şi scria epistolele, ci doar le dicta altora („Vă trimet sănătate în Domnul eu, Terţiu, care am scris epistola aceasta" - Rom. 16:22). Singura excepţie a fost atunci cînd a scris, nu o doctrină importantă, ci o urare de bine către fraţii săi de departe.

Iată ce plin de căldură îi scrie lui Tit: „Toţi cei ce sînt cu mine îţi trimit sănătate. Spune sănătate celor ce ne iubesc în credinţă. Harul să fie cu voi cu toţi! Amin" (Tit 3:15).

Nu uita să-i încurajezi pe cei din preajma ta cu un cuvînt bun şi cu o încurajare din inimă.

„Spuneţi-vă sănătate unii altora".

12

„Nu vă mințiți unii pe alții"

Lumea de astăzi este cuprinsă de o epidemie a minciunii. Virusul acestei boli i-a atins pe toți oamenii. „Minciuna șade cu regii la masă", dar nu lipsește nici din casele celor săraci și lipsiți. Omul de afaceri minte ca să cîștige un ban în plus. Angajatul minte ca să-și adauge cîteva minute pe fișa de pontaj. Soția își minte soțul. Soțul își minte soția. Politicienii mint ca să ne facă să ne simțim mai bine, iar noi îi răsplătim dîndu-le funcții înalte și salarii pe măsură. Copiii își mint părinții și părinții ascund adevărul de copiii lor. Ne mint cărțile de aventuri, ne mint filmele și ne minte presa. A ajuns chiar să se spună: „Minți ca o gazetă!" Și totuși oamenii se înfruptă voluptos din „ciorba" revistelor de politică și scandal. Trăim într-o lume în care realitatea se reflectă în oglinzi strîmbe care ne deformează grotesc și caraghios.

Îmi amintesc din copilăria mea cum mă învăța soția unui preot să așez ouăle în coșuleț în așa fel încît să strecor printre ele și cîteva mai mici, dar să le pot vinde drept o duzină de ouă mari. A fost o lecție despre cum pot să aranjez o minciună.

Dumnezeu este foarte sever în problema minciunii. Universul creat de El este moral și este așezat pe adevăr. Diavolul este mincinos și Tatăl minciunii. Acțiunile lui sînt veritabile atentate la sănătatea și integritatea creației divine. În Vechiul Testament, una dintre cele zece porunci se ocupa direct cu problema minciunii: „Să nu mărturisești strîmb împotriva aproapelui tău" (Exod 20:16). Dumnezeu S-a pronunțat foarte de timpuriu împotriva tendinței noastre de

a deforma adevărul.

Noul Testament nu face altceva decît să întărească şi mai mult porunca lui Dumnezeu împotriva minciunii: „Dar acum lăsaţi-vă de toate acestea: de mînie, de vrăjmăşie, de răutate, de clevetire, de vorbe ruşinoase care v-ar putea ieşi din gură. Nu vă mînţiţi unii pe alţii, întrucît v-aţi dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui" (Colos. 3:8,9).

Porunca lui Dumnezeu este foarte clară: „Nu vă mînţiţi unii pe alţii". Nu acceptaţi minciuna în relaţiile dintre voi.

Dar de ce trebuie să abordăm un astfel de subiect cînd este vorba de creştini? Nu sînt toţi creştinii sinceri şi cinstiţi? Ba s-ar putea să fie. Dar pentru că Biblia tratează şi acest subiect, am socotit că este de datoria noastră să nu-l trecem cu vederea.

Un alt motiv pentru care trebuie să vorbim despre minciună mai este şi faptul că natura cu care ne-am născut este foarte predispusă spre neadevăr şi înşelăciune (Dacă nu crezi, întreabă-ţi mama). „Şmecheria din natura umană se manifestă încă de la cea mai fragedă vîrstă. Un al treilea motiv pentru care abordăm acest subiect este faptul că sîntem obligaţi să trăim într-o lume de mincinoşi şi avem nevoie să ni se aducă mereu aminte că Biserica trebuie să fie altfel decît lumea. Adunarea copiilor lui Dumnezeu este chemată să fie o insulă de cinste şi integritate într-o mare de neadevăr şi minciună. Tema noastră scoate în evidenţă unicitatea şi specificul Bisericii tocmai prin accentuarea faptului că noi nu sîntem o adunătură de ipocriţi mincinoşi.

Se prea poate ca tu să nu ai nevoie de îndemnul din titlu. S-ar putea să fii deja unul dintre acei puţini „aleşi" care-şi trăiesc viaţa în lumină şi în adevăr. Dacă da, atunci ai privilegiul să fii un giuvaer de preţ într-o lume care şi-a pierdut simţul valorii.

Cine stă lîngă adevăr, înoată împotriva curentului. Orice peşte mort poate merge cu apa la vale, dar pentru a înota la deal trebuie să fii viu şi puternic.

Oamenii care nu mint sînt o nobilă minoritate a oamenilor de caracter. Ei sînt o rază luminoasă într-o mare de întunerec. Viaţa lor este ca lucrarea farului care călăuzeşte vapoarele spre siguranţa liniştită a portului.

Biblia scoate în evidenţă gravitatea minciunii şi nenorocirile pe care le atrage după sine acest păcat:

„De aceea lăsaţi-vă de minciună: Fiecare dintre voi să spună aproapelui său adevărul, pentru că sîntem mădulare

unii altora" (Efes. 4:25). „Ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Christos" (Efes. 4:15). A te maturiza înseamnă și a avea integritate în vorbire.

„Iată ce trebuie să faceți: Fiecare să spună aproapelui său adevărul; judecați în porțile voastre după adevăr și în vederea păcii; nici unul să nu gîndească în inima lui rău împotriva aproapelui său, și nici să nu iubiți jurămîntul strîmb! Căci toate lucrurile acestea Eu le urăsc, zice Domnul" (Zaharia 8:16, 17).

„ Să amuțească buzele mincinoase. cari vorbesc cu îndrăzneală, cu trufie și dispreț împotriva celui neprihănit!" (Psalm 31:18).

„Șase lucruri urăște Domnul, și chiar șapte Îi sînt urîte: ochii trufași, limba mincinoasă, mîinile cari varsă sînge nevinovat, inima care urzește planuri nelegiuite, picioarele care aleargă repede la rău, martorul mincinos, care spune minciuni, și cel ce stîrnește certuri între frați" (Prov. 6:16-19).

„Buzele mincinoase sînt urîte Domnului, dar cei ce lucrează cu adevăr Îi sînt plăcuți" (Prov. 12:22).

„Cel neprihănit urăște cuvintele mincinoase, dar cel rău se face urît și se acoperă de rușine" (Prov. 13:5).

„ Ceeace face farmecul unui om este bunătatea lui; dar hotărîrea Domnului , aceea se împlinește" (Prov. 19:22)

Concluzia: Biblia condamnă foarte drastic minciuna. Este un păcat care seamănă în jur moarte.

Cine a inventat minciuna?

De unde vine minciuna? Cine a fost cel ce a adus-o pe lume? Un lucru este sigur: nu Dumnezeu! Biblia spune: „Este cu neputință ca Dumnezeu să mintă" (Evrei 6:18). Acest Dumnezeu S-a coborît între noi în persoana Fiului Său, Isus Christos, care a declarat: „Eu sînt adevărul" (Ioan 14:6). Dacă așa stau lucrurile, atunci minciuna trebuie să fi venit din altă parte.

De fapt, Domnul Isus ne-a spus de la cine vine minciuna: de la diavolul. Iată ce găsim scris: „Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de cîte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii" (Ioan 8:44).

Satan a fost primul care s-a apropiat de cei dintîi oameni în grădina Edenului, cu o minciună: „Oare a zis Dumnezeu? ... Cu siguranţă că nu veţi muri" (Gen. 3:4). Dar au murit! Şi de atunci pînă astăzi oamenii continuă să moară. Dacă nu credeţi, intraţi puţin prin cimitire sau opriţi-vă puţin ochii asupra rubricilor cu anunţuri mortuare din paginile ziarelor.

Satan ne-a furnizat prima minciună şi continuă să ne stea la dispoziţie cu minciuni proaspete. El îl minte pe cel nemîntuit, făcîndu-l să creadă că are suficient timp în viitor să se împace cu Dumnezeu. Omul amînă crezînd spusele diavolului şi, dacă nu se va trezi, nu se va împăca niciodată cu Dumnezeu. Cunosc un om care a stat odată într-o Biserică în timpul unei seri de evanghelizare şi s-a simţit împins de Duhul Sfînt să se ridice şi să se predea Domnului. Dar o voce perfidă i-a şoptit: „Nu acum, amînă pe Duminica viitoare. O să-ţi fie mai uşor ". El a aşteptat încă o săptămînă, şi apoi încă una, şi încă una. Nici astăzi nu este mîntuit. A acceptat minciuna diavolului şi este total neputincios.

O altă minciună a lui Satan este că poţi fi creştin chiar şi atunci cînd trăieşti ca oamenii din lume. El te învaţă că poţi să „crezi în Isus" ca într-un fel de asigurare împotriva incendiilor şi asta este suficient ca să scapi de flăcările iadului. Pretenţia lui este că nu trebuie să-ţi schimbi de loc felul de trai. Doar Christos a murit pentru păcatele lumii! Nu se va împiedica El în cîteva păcate ale tale. Aceasta este o minciună! A fi creştin înseamnă a ieşi din lume şi a te împotrivi şi lumii şi diavolului. Viaţa creştină este trăirea existenţei la un alt nivel, infinit superior stilului de viaţă al lumii.

Alteori Satan se apropie de creştini cu minciuni despre starea lor înaintea lui Dumnezeu. El vrea să-i convingă că păcatele lor nu au fost niciodată iertate. Scopul lui este ca să-i cufunde într-o paralizie a nesiguranţei şi fricii. „Împotriviţi-vă diavolului şi el va fugi de la voi".

Minciuna vine de la diavolul. El a adus-o pe lume şi tot el o ţine în existenţă, multiplicînd-o în fiecare zi. Diavolul este în căutare de slujitori care să-i poarte minciunile în lume. Dacă minţi, eşti un slujitor al Satanei.

Într-o zi, am auzit un scrîşnet de frîne şi derapajul roţilor unei maşini pe asfaltul din stradă. Cînd am ieşit afară, am văzut o maşină care trecuse pe sensul opus celui

de mers și se ciocnise cu una care mergea regulamentar. Apropiindu-mă am auzit cum șoferul vinovat căuta să-l convingă pe polițai că nu greșise cu nimic și că mersese cu o viteză foarte mică. Vorbele lui se contraziceau categoric cu urmele de pe asfalt și cu măsurătorile poliției, dar el turuia fără încetare, trîmbițîndu-și nevinovăția.

Am un prieten funcționar care ocupă un post din eșalonul de sus al ierarhiei din instituția la care lucrează. El mi-a povestit cum obișnuia să mintă. Minciuna intrase într-atît de mult în felul lui de vorbire încît o practica fără nici o rușine. Mai ales atunci cînd vorbea la telefon. Astăzi, omul acesta este un creștin și spune doar adevărul.

Bărbații își mint nevestele. Ei pretind că au stat mai tîrziu la servici pentru ore suplimentare, cînd de fapt au fost să păcătuiască cu secretara sau cu femeile ușoare. Nevestele își înșeală și ele bărbații.

Șoferul minte ca să încaseze polița de asigurare. Adolescentul minte ca să-și ascundă prima țigare. Secretara minte spunînd: „Îmi pare rău, dar șeful n-a venit încă". Vînzătorii înșeală la preț. Constructorii mint despre calitatea și prețul materialelor folosite. Se minte și în piață, se minte în presă și se minte mai ales în politică. Dacă-i atragi atenția unui politician că minte, el caută imediat cîteva cuvinte alunecoase ca să se justifice, mințind și mai mult și mai tare. Trăim într-o lume care se prăbușește atacată de putregaiul minciunii.

(Nu știu dacă este una din sclipirile ironice ale fratelui Simion Cure sau dacă este doar una din vorbele de duh colecționate de el de la alții în timpul vieții, dar l-am auzit spunînd: „Ei, hei! Dacă ar fi făcut Dumnezeu oamenilor o ferestruică pe frunte, ca să ne putem vedea unii altora gîndurile, cred că mai toți ar umbla cu șapca trasă pînă la sprîncene!" Între conținutul gîndurilor noastre și expresiile buzelor există uneori o întreagă lume a diferențelor și contradicțiilor. Folosim minciuna sau pentru a ascunde ceea ce sîntem sau pentru a părea ceea ce am vrea să fim).

Cum privește Dumnezeu minciuna?

În tribunalul dreptății lui Dumnezeu, minciuna este un păcat vrednic de moarte. Țineți minte bine ce ne este scris în Faptele Apostolilor 5:1-10 :

„Dar un om, numit Anania, a vîndut o moșioară, cu

nevastă-sa Safira şi a oprit o parte din preţ, cu ştirea nevestei lui; apoi a adus partea cealaltă şi a pus-o la picioarele apostolilor. Petru i-a zis: „Anania, pentruce ţi-a umplut Satana inima ca să minţi pe Duhul Sfînt, şi să ascunzi o parte din preţul moşioarei? Dacă n-o vindeai, nu rămînea ea a ta? Şi, după ce ai vîndut-o, nu puteai să faci ce vrei cu preţul ei? Cum s-a putut naşte un astfel de gînd în inima ta? N-ai minţit pe oameni, ci pe Dumnezeu".

Anania, cînd a auzit cuvintele acestea, a căzut jos şi şi-a dat sufletul. O mare frică a apucat pe toţi cei ce ascultau aceste lucruri. Flăcăii s-au sculat, l-au învelit, l-au scos afară, şi l-au îngropat. Cam după trei ceasuri, a intrat şi nevastă-sa, fără să ştie ce se întîmplase. Petru i-a zis: „Spune-mi cu atît aţi vîndut moşioara?" „Da", a răspuns ea, „cu atîta".

Atunci Petru i-a zis: „Cum de v-aţi înţeles între voi să ispitiţi pe Duhul Domnului? Iată picioarele celorce au îngropat pe bărbatul tău, sînt la uşă şi te vor lua şi pe tine".

Ea a căzut îndată la picioarele lui şi şi-a dat sufletul. Cînd au intrat flăcăii, au găsit-o moartă; au scos-o afară şi au îngropat-o lîngă bărbatul ei".

Dumnezeu pedepseşte cu asprime minciuna.

Dacă Dumnezeu ar fi la fel de sever cu toţi oamenii cum a fost de sever cu Anania şi Safira, toate Bisericile ar trebui să aibe cîte un cimitir imens în apropiere. Harul Lui a rînduit însă altfel. Totuşi, întîmplarea cu Anania şi Safira trebuie să lase şi asupra noastră impresia pe care a lăsat-o asupra credincioşilor şi necredincioşilor din acea vreme: „O mare frică a cuprins toată adunarea şi pe toţi cei ce au auzit aceste lucruri" (Fapte 5:11).

Dumnezeu nu Şi-a schimbat între timp părerea despre minciună. Mai devreme sau mai tîrziu, toţi mincinoşii vor sta înaintea dreptăţii divine şi vor trebui să dea socoteală ca şi Anania şi Safira.

Mincinoşii vor crede minciuni

Să nu vă închipuiţi că minciuna face rău numai celor ce sînt minţiţi. Ea îi distruge în primul rînd pe cei ce o practică. Minciuna este pentru caracter ceea ce este rugina pentru fier şi mana pentru vita de vie. Cei ce spun altora minciuni ajung să nu mai aibe nici pentru ei adevărul. Mincinoşii ajung foarte curînd să-şi creadă propriile lor minciuni.

Probabil că acest lucru este cel mai jalnic de privit atunci cînd stai faţă în faţă cu un mincinos de profesie.

Calea minciunii este o spirală înspre lumea tenebroasă a iluziilor şi a înşelării de sine: „ De aceea Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăţiei, să urmeze poftele inimilor lor; aşa că îşi necinstesc singuri trupurile; căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu şi au slujit şi s-au închinat făpturii în locul Făcătorului, care este binecuvîntat în veci! Amin" (Rom. 1:24-25).

„Din această pricină, Dumnezeu le trimete o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună: pentru ca toţi cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osîndiţi" (2 Tesal. 2:11,12).

Iată adevărata tragedie: Dumnezeu va îngădui ca mintea şi conştiinţa mincinosului să se pervertească pînă la autoînşelare şi autodistrugere. Minciuna este o alegere şi un viciu. Pentru că este un viciu, cel ce alege calea ei, va aluneca irezistibil la vale, minţind pe zi ce trece mai mult, ca să-şi sporească senzaţia de plăcere şi va ajunge să se rupă tragic de realitate. Nu glumiţi cu minciuna.

Nu toate minciunile se spun cu gura

Îmi amintesc că în copilărie am împrumutat bicicleta unui prieten ca să fac şi eu „o tură". Tocmai plouase şi am încercat să trec printr-o baltă, dar, ca un făcut, mi s-a împotmolit roata din faţă şi am aterizat cu amîndouă picioarele în noroi. Paguba nu era mare, dar acum mă gîndeam cum am să-i spun mamei. Mintea mea se muncea deja ca să inventeze cuvinte care nici să nu mintă, dar nici să nu spună tot adevărul.

La fel fac toţi politicienii de pretutindeni. Ei sînt maeştrii ai cuvintelor potrivite. Discursurile lor sînt întotdeauna doar în parte adevărate.

(Fratele Mircu Cocar, păstor la Sibiu, îmi povestea despre un frate care a venit să-i reclame comportamentul ciudat al unuia din adunare. De cîte ori dădea mîna cu ceilalţi, reclamatul spunea: „Pacea Domnului", „Multă sănătate", sau alte salutări asemănătoare. De cîte ori dădea însă mîna cu reclamantul, fratele poznaş repeta aproximativ ironic: „Căldură, frate, multă căldură!" Simţind că sub salut se ascunde ceva neplăcut, reclamantul i-a cerut fratelui Mircu să stea de vorbă cu împricinatul. Zis şi făcut. Ce

explicaţie credeţi că a primit fratele Mircu. Omul nostru i-a zis pe şleau: „Noi, pocăiţii n-avem voie să înjurăm, frate. Ce este mai frumos să spui: „Arză-te-ar focul!" sau „Căldură, mai multă căldură!" ?

În judeţul Neamţ am auzit o vorbă de duh rostită împotriva celor ce „se prefăceau" că sînt altceva decît erau în realitate. Un om, altfel cinstit, intrase în cîrdăşie cu nişte hoţi ca să se căpătuiască cu ceva benzină. Ca să-l avertizeze, cineva i-a zis: „Nu te amesteca cu tărîţe, că te mănîncă porcii". Mai tîrziu, colegul meu de Seminar, Miheţ Titus, mi-a comunicat o variantă mai distilată a aceleiaşi maxime: „Pînă se află că nu toţi urechiaţii sînt măgari, şi iepurii umblă potcoviţi".)

O jumătate de adevăr este o minciuna întreagă, iar ca să minţi nu-ţi trebuiesc întotdeauna cuvinte. Putem să mintim cu ochii, cu gestul, cu expresia feţei sau cu ... lipsa de expresie a feţei. Iată ce spune Biblia despre aceasta: „Omul de nimic, omul nelegiuit, umblă cu neadevărul în gură, clipeşte din ochi, dă din picior şi face semne cu degetele. Răutatea este în inima lui, urzeşte lucruri rele într-una, şi stîrneşte certuri" (Prov. 6:12-14).

Iuda l-a vîndut pe Domnul Isus cu o sărutare. Aparent, gestul era un semn de dragoste, dar, în ascuns, sărutul era semnul trădării. Un om cinstit este un om care spune adevărul cu cuvîntul, cu gestul şi cu fapta. Biblia ne îndeamnă să fim astfel de oameni.

Nu pot să nu spun ceva şi despre expresii exagerate, ca: „Pe cuvîntul meu de onoare" sau „Pe cinstea mea că spun adevărul!". Cei ce folosesc asemenea expresii se dau singuri de gol ca oameni ai neadevărului. Cine are din cînd în cînd un cuvînt „de onoare" mărturiseşte despre sine că de obicei se complace să folosească cuvinte „de ne-onoare". Creştinii n-au nici voie şi nici nevoie să se „jure": „Felul vostru de vorbire să fie: „Da, da: nu, nu"; ce trece peste aceste cuvinte, vine de la cel rău" (Mat. 5:37) „Mai presus de toate, fraţii mei, să nu vă juraţi nici pe cer, nici pe pămînt, nici cu vreun altfel de jurămînt. Ci „da" al vostru să fie „da"; şi „nu" al vostru să fie „nu", ca să nu cădeţi sub judecată (Iacov 5:12).

Bine, bine, dar ce vom face cu „exagerările" intenţionate spuse în toiul discuţiilor prieteneşti cu scopul de a provoca rîsul celor din audienţă. Sînt şi aceste „minciuni convenţionale" la fel de interzise ca şi celelalte? Părerea noastră este că nu trebuie să glumim cu minciuna, după

cum nu este bine să glumim cu focul sau cu otrava. Avînd în vedere de unde vine minciuna, care îi sînt efectele și ce aspră pedeapsă o așteaptă, trebuie ca noi să ne deprindem să o alungăm cu desăvîrșire din bagajul vieții noastre.

Creștinii sînt oameni pasionați de adevăr și frumos: „Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, și orice laudă, aceea să vă însuflețească" (Filip 4:8).

Minciuna este un păcat. Ea denaturează realitatea, răspîndește confuzia și are ca și consecință distrugerea caracterului. Cine tolerează o minciună în viața lui se aseamănă cu neînțeleptul care crede că un singur măr stricat nu va influența prea mult lada sa cu mere. Răsplata neghiobiei sale va fi putregaiul.

Soarta celor mincinoși

Orice minciună va fi dată pe față și orice mincinos va fi pedepsit. Iată cum vede apostolul Ioan viitorul nefericit al celor ce se joacă cu minciuna: „Dar cît despre fricoși, necredincioși, scîrboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinători la idoli, și toți mincinoșii, partea lor este în iazul, care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua. ... Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună; ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului. ... Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții, și să intre pe porți în cetate! Afară sînt cîinii, vrăjitorii, curvarii, ucigașii, închinătorii la idoli, și oricine iubește minciuna și trăiește în minciună!" (Apoc. 21:8, 27; 22:14-15). Viitorul mincinoșilor este pierzarea veșnică.

Mincinoșii se pot schimba

Dacă pentru tine minciuna este un obicei - spune-i pe nume: păcat. Pocăiește-te de ea și cere-I iertare lui Dumnezeu. Caută apoi să restabilești adevărul în relațiile cu cei pe care i-ai mințit. Deprinde-te să vorbești „adevărul în dragoste". La hotărîrea să nu mai minți și, prin puterea Duhului Sfînt, ține-te cu dinții de hotărîrea ta. Strigă împreună cu împăratul David: „Doamne, scapă-mi sufletul de buza mincinoasă, de limba înșelătoare!" (Ps. 120:2).

13

„Nu vă mîncați unii pe alții"

Am să vă povestesc acum una dintre cele mai triste amintiri ale mele. Aveam pînă nu de mult un cățeluș frumos, jucăuș și pestriț ca un pachet de zdrențe. Îi plăcea să zburde prin toată curtea, dar mai ales să se înghesuiască printre picioarele noastre cînd ieșeam la joacă. Seara, se lua la întrecere cu copiii care se plimbau cu bicicletele. Fugea așa de aproape de roți, că era de mirare că nu-l călcau. Nici măcar atunci cînd tăiam iarba nu scăpam de el. Dădea tîrcoale mașinii de tăiat iarba și lătra, nevoie mare. Într-o zi, s-a apropiat cam prea tare și mașina i-a prins coada. Lama ascuțită l-a tras imediat înăuntru. Oricît am oprit de repede motorul, coada și o parte din oasele spatelui fuseseră făcute bucăți. M-am uitat cu groază, am evaluat cu părere de rău și am decis că cel mai bun lucru este să omorîm cît mai repede cățelul. Ceea ce am și făcut.

Cu oamenii nu putem și nici nu avem voie să ne purtăm ca și cu animalele. Chiar și atunci cînd sînt într-o condiție disperată, nu avem nici un drept să ne gîndim la distrugerea lor. Exemplul meu nu se poate aplica la viața Bisericii. Totuși, o anumită asemănare de atitudini există. Cîteodată și între oameni există situații de criză și de hotărîri dureroase. Mulți dintre noi preferă să scape de un „bagaj incomod" și rup repede legăturile cu cei căzuți într-o stare de decadență. De fapt, orice diferență de opinie se poate transforma într-o ocazie de înfruntare distrugătoare. Trebuie să învățăm să nu lăsăm conflictele de opinie să se transforme în conflicte de persoane.

Iată un exemplu care ilustrează cum nu se poate mai

bine felul în care ne putem face rău unii altora.

„De cîţiva ani, Biserica plănuia să construiască nişte clădiri anexe care să găzduiască sălile de Şcoală Duminicală. O familie dorea să aşeze clădirile într-un anumit loc, în timp ce o altă familie prefera o cu totul altă locaţie. De fiecare dată cînd se băteau ţăruşii pentru săparea fundaţiei, cineva îi schimba peste noapte dintr-o parte în cealaltă."

Pînă la urmă, părţile aflate în conflict au ajuns la un compromis mulţumitor, dar a apărut de îndată o altă problemă: Unde să aşezăm bucătăria? Una dintre familii era de părere că era mai bine s-o aşezăm în perimetrul noii clădiri, cealaltă susţinea că ar fi mai bine să o ataşăm în exteriorul clădirii. Pînă la urmă, grupul care a preferat să includă şi bucătăria a avut cîştig de cauză şi construcţia a început. La inaugurare însă, au observat că ţeava care ducea de la bucătărie la sistemul de canalizare al oraşului fusese înfundată. „Cineva" turnase ciment în ea."

Întîmplări de felul acesta arată cum se luptă şi se macină fraţii în Biserică. Biblia spune: „Fraţilor, voi aţi fost chemaţi la slobozenie. Numai, nu faceţi din slobozenie o pricină ca să trăiţi în firea pămîntească, ci slujiţi-vă unii altora în dragoste. Căci toată Legea se cuprinde într-o singură poruncă: „Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi". Dar dacă vă muşcaţi şi vă mîncaţi unii pe alţii, luaţi seama ca să nu fiţi nimiciţi unii de alţii. Zic dar, umblaţi cîrmuiţi de Duhul, şi nu împliniţi poftele firii pămînteşti" (Gal. 5:13-16).

Observaţi că versetele 13 şi 14 sînt versete pozitive: „slujiţi-vă unii altora" şi „să iubeşti pe aproapele tău". Versetul 16 este şi el unul pozitiv, îndemnîndu-ne să umblăm călăuziţi de Duhul. După versetul 16 urmează un pasaj care enumeră faptele firii pămînteşti şi roada Duhului. Între toate acestea, ca într-un sandviş, se află versetul 15, care este o negaţie: „Luaţi seama ca să nu fiţi nimiciţi unii de alţii". Aşezarea aceasta este semnificativă. Dacă ne vom ţine ocupaţi cu facerea a ceea ce este bine, nu vom avea timp pentru facerea răului. Dacă iubeşti (pozitiv) nu vei avea timp pentru ură (negativ). Dacă-i zideşti pe cei din jur (pozitiv), nu vei putea să fi părtaş la dărîmarea lor (negativ). O mai bună traducere a versetului 16 este: „Umblaţi cîrmuiţi de Duhul, şi (atunci) nu veţi împlini poftele firii pămînteşti".

„Dar dacă vă mușcați și vă mîncați unii pe alții, luați seama ca să nu fiți nimiciți unii de alții".

Ce înseamnă a fi nimicit? Dicționarul ne spune că a nimici înseamnă a distruge, a consuma.

Cei mai predispuși oameni pentru aceasta sînt egoiștii care încearcă să folosească totul doar spre folosul și propășirea lor personală. Ei țin mereu să se cațere cît mai sus, chiar dacă fac asta călcînd peste cadavre. O maximă ironică spune că: „Prietenul adevărat, la nevoie se cunoaște. La nevoia ... lui". Astfel de oameni sînt prieteni de vreme bună, care dispar de îndată ce situația nu-i mai avantajează.

Vremurile de persecuție au fost, în general, vremuri în care Biserica a trăit în unitate. Cînd a încetat persecuția, libertatea exterioară cuplată cu dorința de afirmare a firii pămîntești au transformat prietenii și părtășii sfinte în fragmentări și lupte fraticide. Cîteodată, diavolul poate face mai mult rău în Biserică, nu prin dușmanii din afară, ci prin frații neînțelepți dinăuntru. Dintre toate „decesele" bisericilor locale, „sinuciderea" este cea mai tristă și cea mai tragică.

Cunosc o astfel de Biserică nu prea departe de casa mea. Cu cîțiva ani în urmă era un izvor de viață și cunoștea o creștere numerică extraordinară. Au survenit însă cîteva neînțelegeri. Cîțiva frați bolnavi de „personalită" n-au mai putut încăpea laolaltă. Astăzi, ușa acelei Biserici este închisă. Au plecat fiecare în altă parte. Noi am fost chemați să lucrăm alături de Domnul Isus la zidirea Bisericii Sale. Cine se ceartă cu frații nu-și dă seama că Îl întristează în primul rînd pe Domnul.

(Înainte de a pleca din țară spre limanuri de peste ocean, am avut o ultimă discuție cu tatăl meu, Brînzei Vasile. Făcînd aluzie la niște „neînțelegeri" care existau între frații români din „diaspora", el mi-a spus: „Orice vei face, să nu te certi cu frații. Mai bine să vinzi cartofi la Aprozar, decît să te certi sau să te lupți cu frații. Să nu distrugi pe cei pentru care a murit Christos!" Nu știu de ce vînzarea cartofilor la Aprozar reprezenta pentru tatăl meu o limită inferioară a existenței, dar știu precis că dacă a urît ceva, au fost luptele și neînțelegerile cu frații. Culmea nereușitei în slujirea creștină era reprezentată pentru el de acei predicatori mîndri și firești, care-și ridicau statui pentru ei înșiși și-și zideau imperii „stăpînind" peste cei ce „le

căzuseră la împărţeală" (1 Petru 5:3). Vorbele tatălui meu mi-au răsunat mereu în memorie. Am văzut într-adevăr păstori care predică despre unitate şi iubire, dar nu-şi pot întinde mîinile unii altora. Am văzut păstori care dau cina şi-i vizitează pe cei căzuţi din adunările lor, dar nu pot tolera nici cea mai mică slăbiciune la un confrate în lucrare. Am văzut „muşcături" şi „mîncători" care au dus Bisericile în pragul „nimicirii". Cît pot, uitînd ce este rău la alţii, mă silesc mereu să-mi văd umil de slujire, ca să nu ajung ... să vînd „cartofi la aprozar!".)

A nimici ceva bun înseamnă a risipi ceva preţios. Cînd o casă scumpă este cuprinsă de îmbrăţişarea nimicitoare a flăcărilor, banii investiţi în ea se fac scrum. Tot aşa, cînd ne nimicim unii pe alţii, noi Îl păgubim pe Dumnezeul nostru.

Cauzele luptelor fraticide

Egoismul: „Aşa vreau eu!" Cînd nu slujesc din iubire, slujesc din dorinţa de a mă afirma pe mine. Egoismul şi dragostea se exclud reciproc.

Cînd nu te preocupă decît ceea ce se spune despre tine, eşti egoist. Cînd te crezi buricul pămîntului şi toate trebuie să se învîrtească în jurul prea importantei tale persoane, eşti egoist. Cînd te superi că alţii sînt lăudaţi şi tu eşti trecut cu vederea şi ca să te răzbuni eşti gata să răspîndeşti calomnii de genul: „Lasă că vă spun eu cine este cutare ...", eşti egoist.

(Să vă spun cum se manifestă un egoist. Vine acasă într-o duminică şi soţia-l întreabă: „Cum a fost la Biserică?" El răspunde: „Ca deobicei. Cam plictisitor". Altădată vine parcă zburînd. Soţia-l întreabă ca de obicei: „Cum a fost la Biserică?" El răspunde: „O revărsare de har! O trezire spirituală! Un mesaj extraordinar!" Ea întreabă curioasă: „Dar cine a predicat?" El răspunde cu falsă modestie: „Astăzi m-au lăsat pe mine să predic".

Fratele Cure obişnuia să spună că sînt în Biserici două categorii de slujitori: priveghetori şi „privighetori". Unii se jertfesc pentru alţii, ceilalţi se urcă pe o cracă şi nu le mai tace gura. Sînt îndrăgostiţi de ei înşişi şi le place să-şi audă mereu glasul.)

Sînt unii care sînt gata să înceapă o altă Biserică dacă nu sînt băgaţi în seamă acolo unde sînt. Alţii nu trimit cu anii nici măcar un singur articol la revistele altora. Sînt însă

gata să muncească pe brînci, dacă este vorba să scoată o revistă care să le poarte numele.

În unele locuri este un coșmar să asiști la adunări generale ale Bisericilor. Frații au ajuns chiar să spună că este mai indicat ca cei proaspăt convertiți și botezați să nu participe la adunări generale în primii ani de credință. Ce ironie! Cei începători în ale credinței sînt opriți să-i vadă la lucru pe cei „mai crescuți în Domnul"! Există frați și surori care așteaptă consfătuirile frățești ca pe ocazii de răzbunare: „Am să-i răspund cu aceeași monedă! Să vadă și el cum este să suferi".

Egoismul este rădăcina tulburărilor în care ne nimicim unii pe alții.

Există și alte căi prin care ne putem distruge reciproc. Am să menționez în continuare pe scurt șase dintre ele.

1) Curiozitatea bolnăvicioasă. Există cîteva pasaje Biblice care tratează acest subiect. Ele caută să ne vindece de această boală din care se naște bîrfa. „Nimeni din voi să nu sufere ca ucigaș, sau ca hoț, sau ca făcător de rele, sau ca unul care se amestecă în treburile altuia" (1 Petru 4:15). Băgați de seamă bine asociația din text. Curiozitatea bolnăvicioasă nu pare atît de vinovată cît timp nu vezi cu cine o asociază Cuvîntul Domnului. Ea este pusă în același rînd cu hoția, uciderea și răufăcătoria. „Auzim că unii dintre voi trăiesc în neorînduială, nu lucrează nimic, ci se țin de nimicuri" (2 Tesal. 3:11).

Este clar că astfel de oameni nu lucrau la zidirea trupului lui Christos, ci ruinau părtășia frățească. Pavel scrie și el despre unele persoane care „se deprind să umble fără nici o treabă din casă în casă; și nu numai că sînt leneșe, dar sînt și limbute și iscoditoare, și vorbesc ce nu trebuie vorbit" (1 Tim. 5:13). Purtătorii de zvonuri și de calomnii aprind focuri distrugătoare în Biserică și duc la nimicirea sfinților. „Cînd nu mai sînt lemne, focul se stinge; și cînd nu mai este nici un clevetitor, cearta se potolește" (Prov. 26:20).

2) Minte perversă. Perversitatea este atitudinea celui care știe ce este rău, dar continuă să-l facă pe ascuns. „Sfînt o zi la Biserică și păcătos șase zile acasă". Bisericile creștine sînt bîntuite de prefăcătorie. Ipocrizia este moda zilei. Nevasta lui Ieroboam are și astăzi frați care vor „să se dea drept altul"(....). Anticipînd toate acestea, apostolul Pavel a scris: „Știu bine că, după plecarea mea, se vor vîrî între voi

lupi răpitori, care nu vor cruța turma; și se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricăcioase, ca să atragă pe ucenici de partea lor" (Fapte 20:29-30). Bunul simț al poporului a inventat zicala: „Să faci ce zice popa, nu ce face popa". Oameni cu două fețe, predică apă și beau vin. Sfatul lui Pavel către mai tînărul Timotei confruntat cu prezența acestor oameni cu mintea pervertită este următorul: „Dacă învață cineva pe oameni învățătură deosebită, și nu se ține de cuvintele sănătoase ale Domnului nostru Isus Christos și de învățătura care duce la evlavie, este plin de mîndrie, și nu știe nimic; ba mai are boala cercetărilor fără rost și a certurilor de cuvinte, din care se naște pizma, certurile, bănuielile rele, zadarnicele ciocniri de vorbe ale oamenilor stricați la minte, lipsiți de adevăr și care cred că evlavia este un izvor de cîștig. Ferește-te de astfel de oameni" (1 Tim. 6:3-5). Cei din Biserică sîntem chemați să fim „fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini în lume" (Filip. 2:15). Credincioșii trebuie să-i zidească pe alții nu să-i dărîme.

3) Ura amară. Lipsa dragostei face loc urii. Dușmănia este distructivă. „Căci și noi eram altădată fără minte, neascultători, rătăciți, robiți de tot felul de pofte și de plăceri, trăind în răutate și în pizmă, vrednici să fim urîți și urîndu-ne unii pe alții" (Tit 3:3). Observați și aici cu ce fel de alte păcate este asociată ura. „Ura stîrnește certuri, dar dragostea acopere toate greșelile" (Prov. 10:12).

4) Mîndria. „Pe buzele omului priceput se află înțelepciunea, dar nuiaua este pentru spatele celui fără minte." „Mîndria merge înaintea pieirii și trufia merge înaintea căderii." (Prov. 10:13; 16:18). Mîndria noastră îi sortește pe ceilalți nimicirii.

5) Ironia batjocoritoare. Unii se distrează pe seama slăbiciunilor altora: „Izgonește pe batjocoritor și cearta se va sfîrși, neînțelegerile și ocările vor înceta." (Prov. 22:10). Dacă cineva trebuie îndreptat, fă-o cu dragoste și gingășie. Nu da buzna cu bocancii în viața nimănui. Nu batjocori pe nimeni. Caută întotdeauna să-i zidești pe alții.

6) Mînia. „Un om iute la mînie stîrnește certuri, dar cine este încet la mînie potolește neînțelegerile" (Prov. 15:18). Noul Testament vorbește foarte clar despre acest subiect: „Cine dintre voi este înțelept și priceput? Să-și arate, prin purtarea lui bună faptele făcute cu blîndețea înțelepciunii!

Dar dacă aveți în inima voastră pizmă amară și un duh de ceartă, să nu vă lăudați și să nu mințiți împotriva adevărului. Înțelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pămîntească, firească, drăcească. Căci acolo unde este pizmă și duh de ceartă, este tulburare și tot felul de fapte rele" (Iacov 3:13-16).

Fă următorul raționament: cearta duce la confuzie, confuzia duce la fapte rele, faptele rele duc la nimicirea altora. Vrei tu să lupți împotriva lui Christos? El Își zidește Biserica Sa. Vrei tu să I-o dărîmi? „O casă dezbinată împotriva ei însăși nu poate să dăinuiască" (Marcu 3:25). Care este contribuția ta la viața Bisericii din care faci parte?

Nu lucra la demolare, construiește!

Nu vă mușcați unii pe alții, mîngîiați-vă. Nu vă nimiciți unii pe alții, ci căutați lucrările care duc la zidirea tuturor. Este o mare cinste să fii părtaș la zidirea Bisericii lui Dumnezeu. Noi creștem pe măsură ce îi ajutăm pe alții să progreseze. Cine nu ajută pe alții nu se ajută nici pe sine. „Cine scoate sabia va pieri el însusi de ea".

Domnul Isus și-a îndemnat ucenicii să caute să restaureze și să refacă: „Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și mustră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, ai cîștigat pe fratele tău" (Mat. 18:15). Dacă fratele tău ți-a greșit, tu trebuie să fii cel dintîi care să încerci să-l aduci la calea cea bună. Domnul Isus continuă zicînd: „Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inși, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori"(Mat. 18:16). Dacă cel greșit nu se lasă ajutat mai ia cu tine încă pe un frate care să te ajute. Dacă nici împreună nu reușiți „spune-l Bisericii". Cînd un mădular al Bisericii a căzut într-o greșeală, nu trebuie să ne grăbim să-l excludem. Mai întîi trebuie să facem tot ce putem ca să-l aducem pe calea cea dreaptă.

În cazul meu, silințele mele nu sînt suficiente. Nu am în mine suficiente resurse pentru a trece peste greșelile altora și pentru a încerca să-i aduc pe calea bună. Am nevoie de cineva care să mă ajute. Ce voi face?

Mai întîi, mă voi apropia de Dumnezeu așa cum sînt și-I voi spune cu toată sinceritatea: „Doamne, n-am dragoste deajuns. Nu-mi pasă de fratele sau sora mea. Dă-mi Tu dragoste de la Tine. Nu mă lăsa să fac rău altuia fără să-mi

dau seama. Arată-mi Tu greşeala ori de cîte ori bîrfesc, vorbesc de rău, distrug reputaţia cuiva, mușc şi lucrez spre nimicirea altuia. Mă deschid Duhului Tău ca El să mă cerceteze".

Cu mii de ani înainte de mine, David făcea acelaşi lucru înaintea Domnului, spunînd: „Cercetează-mă, Dumnezeule, şi cunoaşte-mi inima! Încearcă-mă, şi cunoaşte-mi gîndurile! Vezi dacă sînt pe o cale rea, şi du-mă pe calea veşniciei!" (Psalm 139:23- 24).

În al doilea rînd, trebuie să mă privesc pe mine însumi atent în oglinda Cuvîntului lui Dumnezeu. De cîte ori deschid Biblia rostesc în gînd o rugăciune: „Vorbeşte Doamne, căci robul Tău ascultă". Şi de foarte multe ori, Dumnezeu îmi vorbeşte prin ceea ce citesc chiar pentru problema care mă frămîntă. Fă şi tu apel la „candela" Cuvîntului care-ţi poate lumina paşii.

În al treilea rînd, sînt atent la şoapta Duhului şi sînt decis să mă opresc din orice acţiune, vorbă sau gînd care-mi este dat pe faţă şi dovedit ca nevrednic sau nefolositor. Mi se întîmplă cîteodată ca Duhul Sfînt să-mi vorbească chiar în mijlocul unei glume nesărate. Mă opresc atunci imediat şi-mi pare rău de cele făcute.

În al patrulea rînd, cînd sînt vinovat, mă grăbesc să-mi mărturisesc Domnului greşeala. Nu vreau să mă mai scuz sau să mă justific. Strig repede: „Doamne, am greşit şi-mi pare rău. Te rog spală-mă în sîngele Tău curăţitor şi dă-mi iarăşi nevinovăţia iertării Tale". Experienţele lui David, relatate în Psalmii 32 şi 51, îmi sînt pilde de pocăinţă şi curăţire.

În sfîrşit, dacă este nevoie să repar ceva după ce m-am pocăit, trec la treabă şi repar. Dacă am jignit pe cineva, îmi cer iertare, dacă am gîndit rău despre cineva, cer Domnului să-mi pună în inimă sentimente sfinte faţă de acea persoană.

Dar dacă vă muşcaţi şi vă mîncaţi unii pe alţii, luaţi seama ca să nu fiţi nimiciţi unii de alţii. Zic dar, umblaţi cîrmuiţi de Duhul, şi nu împliniţi poftele firii pămînteşti".

Relaţiile noastre cu Dumnezeu şi unii cu ceilalţi sînt în directă legătură. Cine-i „dărîmă" pe alţii, loveşte în Creatorul lor. Cine-i zideşte pe alţii, Îi dă o mînă de ajutor lui Dumnezeu, în dorinţa Lui de a-şi vedea zidită Biserica.

14

„Nu vă vorbiți de rău"

Cunosc un american care a vizitat toată Europa într-o vară și de cînd s-a întors, nu vorbește decît despre o fereastră dintr-un hotel londonez. Deși fusese un hotel de lux, fereastra era înțepenită și asta i s-a părut lui, a fi un lucru scandalos. Despre alte frumuseți văzute pe parcurs nu vorbea aproape de loc. Nimic din Paris, Roma sau Londra nu-l mișcase. Rămăsese din toată excursia doar cu amintirea enervantă a unei ferestre care se încăpățînase să nu se deschidă. Mă gîndesc că a cheltuit atîția bani pentru un geam înțepenit! Ce păcat!

Mulți oameni se aseamănă cu eroul nostru și nu pot vedea în jur decît greșelile sau defectele altora. Toată ziua sînt într-o căutare obsesivă după erorile altora. Acești oameni pierd din vedere farmecul și fascinația frumosului din lume. Ei bîzîie toată ziua și mormăie supărător.

Cineva spunea că există două feluri de comportamente. Ele se pot asemăna cu următoarea ilustrație. Dacă dai drumul unei albine într-o grădină, ea va căuta de îndată florile și se va apuca grăbită să le culeagă polenul și să le absoarbă parfumul. Dacă în aceeași grădină, dai drumul unei muște, ea va ignora orbește frumusețea și aroma florilor și va pleca într-o căutare febrilă după vreo mortăciune sau după vreo grămadă de gunoi. Comportamentul este diferit pentru că natura lor este diferită.

Cum trebuie să se comporte creștinii? Vorbirea de rău este destructivă și poate sfîșia părtășia frățească. Nu este de

mirare că Biblia o interzice: „Nu vă vorbiţi de rău unii pe alţii, fraţilor! Cine vorbeşte de rău pe un frate, sau judecă pe fratele său, vorbeşte de rău Legea sau judecă Legea. Şi dacă judeci Legea, nu eşti împlinitor al Legii, ci judecător" (Iacov 4:11). Mesajul este clar şi limpede: cine se grăbeşte să critice, nu păzeşte Legea, ci se aşează obraznic în scaunul Legiuitorului. El vrea să rivalizeze cu Dumnezeu şi să-I ia locul.

(De ce tratează Noul Testament acestă problemă? Răspunsul este simplu: pentru că şi creştinii mai trăiesc încă în trup şi sînt supuşi aceloraşi tentaţii şi înclinaţii firesti care-i caracterizează pe oamenii din lume. Este suficient să facem o probă simplă. Fratele Richard Wurmbrand îmi atrăgea atenţia asupra înclinaţiei spre rău din fiecare din noi. Dînsul zicea că ziarele pline cu veşti bune nu s-ar vinde nicăieri în lume şi companiile de publicistică ar da faliment. Ziarele sînt pline de veşti rele pentru că „asta se vinde", asta are căutare pe piaţă. Ca să-mi dea un exemplu şi mai bun, fratele m-a rugat să citesc textul din 2 Timotei 4:14: „Alexandru, căldărarul, mi-a făcut mult rău". Fratele m-a întrebat: „Nu-i aşa că ai vrea ca Pavel să fi dat amănunte? De sute de ani există oameni care nu fac decît aceasta: se întreabă „ce rău i-o fi făcut Alexandru, căldărarul, lui Pavel"? Este în natura noastră dorinţa de a ne interesa de ceea ce este rău". A trebuit să recunosc că testul reuşise. Niciodată nu văzusem textul acela aşa, dar de atunci m-am frămîntat de multe ori să aflu: chiar ... ce-i făcuse Alexandru ...?

Altădată m-am dus la nenea Richard să-i cer părerea despre o carte în care un „oarecare" căuta să-l distrugă pe „cineva" din mişcarea creştină românească. I-am cerut părerea dînsului despre carte. Mi-a spus-o repede:

„Este o carte proastă, scrisă de un om prost. Nu aşa se distruge un om. Să-ţi spun eu cum se face. Mai întîi cartea este scrisă într-o engleză proastă şi nici un american nu are răbdare să citească o engleză care-l indispune. Apoi, cartea nu scrie decît lucruri rele despre cel pe care vrea să-l distrugă. Orice om care trăieşte în lume nu poate fi numai rău. Omul este un amestec de bun şi rău laolaltă. La unii e mai mult bun, la alţii mai mult rău. Cine citeşte această carte îşi va da imediat seama că autorul este pornit împotriva acelei persoane şi că nu mai judecă cum trebuie. Pe un om care nu mai judecă cum trebuie, nu are rost să-l

asculți, așa că arunci cartea la gunoi. "

„Dacă vrei să distrugi pe cineva, trebuie să scrii mai întîi despre părțile lui bune. Despre oricine poți scrie și lucruri bune. Hitler n-a fumat, Lenin i-a fost credincios soției lui, iar Stalin și-a iubit copiii. Nu-i greu să spui și ceva bun despre un om rău. Dacă vrei să-ți cîștigi credit în ochii cititorilor trebuie mai întîi să le dovedești că ești echilibrat și că nu scrii cu patimă."

„Cartea asta pe care mi-ai adus-o este o carte fără valoare. N-o s-o citească nimeni. S-au cheltuit bani de pomană.

Eu am scris o carte despre Marx. Am arătat că părerile lui au fost influențate de faptul că a căzut sub influența „sataniștilor".Cred că Marx s-a bucurat de acolo unde este că am scris-o. Cu siguranță că el nu vrea acuma ca și alții să ajungă unde este el. N-am scris cartea ca să-l distrug pe Karl Marx, ci ca să-i ajut pe alții să nu calce pe urmele greșelilor lui.")

Diferența dintre vorbirea de rău și vorbirea despre cineva care a făcut rău este simplă. Ea este ... părerea de rău. Acolo unde nu există părere de rău și duh de rugăciune mijlocitoare, avem de a face cu vorbirea de rău.

A vorbi de rău înseamnă a răspîndi zvonuri sau chiar aspecte negative reale din plăcerea păcătoasă de a batjocori pe cineva. Vorbirea de rău este un atac la prestigiul, reputația și caracterul cuiva. Biblia o interzice cu desăvîrșire.

„Cine ascunde ura, are buze mincinoase, și cine răspîndește bîrfelile este un nebun" (Prov. 10:18). Credincioșii adevărați nu se bucură de căderea fraților lor. Suntem mădulare unii altora în același trup al lui Christos. Cînd ne vorbim de rău unii pe alții este ca și cum ne-am sfîșia puțin cîte puțin un braț sau o ureche. Domnul Isus Și-a dat viața pentru oile Sale. Cine sîntem noi să le vorbim de rău și să ne bucurăm cînd vine lupul să le răpească?

Biblia ne vorbește despre teribila suferință provocată de vorbirea de rău. Iosif a fost băgat în închisoare de învinuirea nedreaptă a soției lui Potifar. Nabot a fost ucis de calomnia Izabelei. Ieremia a fost batjocorit de popor. Chiar și Domnul Isus a gustat din amarul celui ce este învinuit pe nedrept și batjocorit. Despre El s-a spus ba că este beat, ba că este stăpînit de un duh rău, ba că este nebun, ba că răscoală poporul, ba că vorbirea lui este plină de blasfemii la adresa

lui Dumnezeu.

Pîra şi vorbirea de rău este caracteristică diavolului. De fapt aşa se şi traduce numele lui. „Diaboloi" înseamnă „cel ce pîrăşte", „cel ce aduce învinuire de ocară". Vorbirea de rău este modul lui de manifestare. Biblia ni-l arată vorbindu-l de rău pe Dumnezeu în faţa primilor oameni: „Hotărît că nu veţi muri. Dar Dumnezeu ştie că, în ziua cînd veţi mînca din el ..." (Gen. 3:4-5). În cartea lui Iov îl găsim pe Diavol pîrîndu-l pe vrednicul patriarh înaintea tronului ceresc, în auzul tuturor fiilor lui Dumnezeu (Iov 1:6; 2:1-6). Cartea proorocului Zaharia ni-l prezintă pe diavol pîrîndu-l pe Iosua înaintea Domnului (Zaharia 3:1-5). Cartea Apocalipsei ne spune că nici noi nu scăpăm mai uşor; diavolul ne pîrăşte pe fiecare dintre noi: „Acum a venit mîntuirea ...pentru că pîrîşul fraţilor noştri, care zi şi noapte îi pîra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos" (Apoc. 12:10). Diavolul te acuză pe tine şi pe mine ori de cîte ori are ocazia. Ar trebui să ne dăm seama că ori de cîte ori vorbimde rău, facem lucrarea diavolului. Nu-i de mirare că Biblia spune: „Nu vă vorbiţi de rău unii pe alţii".

(Odată, fratele Simion Cure a fost chemat să prezideze ţinerea unei adunări generale într-o Biserică renumită pentru certurile ei de partide şi pentru luptele dintre fraţi. Nimeni nu mai dorea să se ducă la ei. L-au trimis într-un tîrziu pe „tata Cure" ca să facă ordine. Dînsul a început-o „tare": „Fraţilor, vreau să vă întreb mai întîi ceva. Vreau să stabilim mai întîi un lucru. Vreau să vă pun o întrebare: „Cine vrea să fie în următoarea oră în slujba Satanei? Cine vrea să distrugă lucrarea lui Christos? Vă rog să fiţi sinceri, să vă gîndiţi bine şi să ridicaţi mîna sus ca să ştim cu cine avem de a face". S-a făcut o linişte mare şi ... dureroasă. Atunci „fratele Cure a continuat: „Dumnezeu vrea să ne mîntuiască pe toţi. El nu vrea să se piardă vreunul. Cine-i de partea lui Dumnezeu să vorbească cu dragoste şi spre zidirea Bisericii. Cine-i cu Diavolul să se certe şi să se mînie. Dumnezeu vrea să iertăm, ca să poată şi El să ne ierte. Cine nu vrea să ierte, să treacă de partea Diavolului. Dumnezeu vrea să avem o bună mărturie înaintea lumii din sat ca să-i poată atrage la mîntuire. Diavolul vrea să ne facem de rîsul lumii şi să-i ţină pe oameni departe de Evanghelie. Cine-i pentru Diavolul să facă scandal".

A fost, se spune, cea mai liniştită adunare generală din istoria acelei Biserici. Unde eşti acum, frate Cure? În cîte

Biserici am avea iarăși nevoie de dumneata!)

Iată cîteva pasaje care ne avertizează împotriva vorbirii de rău. „Să nu răspîndești zvonuri neadevarate. Să nu te unești cu cel rău, ca să faci o mărturisire mincinoasă pentru el" (Exod 23:1). Nu-ți face prieteni dintre aceia care au limba prea lungă și prea iscoditoare.

Femeile sînt vizate în mod special: „ Spune că femeile în vîrstă trebuie să aibă o purtare cuviincioasă, să nu fie nici clevetitoare, nici dedate la vin; să învețe pe alții ce este bine" (Tit 2:3).

„Adu-le aminte", mai scrie Tit, „să nu vorbească de rău pe nimeni" (Tit 3:1-2).

„Orice amărăciune, orice iuțime, orice mînie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Christos" (Efes. 4:31-32). Vorbirea trebuie folosită spre bine, nu spre distrugere.

„ Avînd un cuget curat; pentru ca cei ce bîrfesc purtarea voastră bună în Christos, să rămînă de rușine tocmai în lucrurile în cari vă vorbesc de rău"(1 Petru 3:16).

În pasajele citate mai sus există cîteva principii elementare. Mai întîi, Biblia ne interzice să vorbim de rău pe cineva, ca să nu-l distrugem. În al doilea rînd, trebuie să lepădăm vorbirea de rău ca să ne facem bine nouă înșine. Cei ce practică vorbirea de rău se otrăvesc pe ei înșiși. Nimeni nu poate să arunce cu noroi în alții fără să se murdărească el însuși cu noroi pe mîini. Un medic celebru a spus că „Cinci minute de mînie produc un consum de energie egal cu opt ore de lucru". Cine practică vorbirea de rău se rănește pe sine și dă dovadă de o lipsă de maturitate spirituală, de lipsă de caracter și de lipsa unei înțelegeri profunde a realității.

De ce sînt așa cei care vorbesc de rău? Pentru că ei se blochează în ei înșiși, alegînd să se concentreze doar asupra aspectelor negative. S-ar putea ca ei să aibe dreptate și observațiile lor să fie corecte, dar atitudinea lor este greșită și nu folosește nimănui. Este ca și diferența dintre un termometru și un termostat. Termometrul „citește" corect realitatea. Termostatul citește și el realitatea, dar nu se oprește aici, ci pornește imediat aerul condiționat sau stația de termoficare pentru a aduce incinta la temperatura optimă creșterii. Ce s-ar face o crescătorie de pui sau o seră de flori,

dacă termostatul ar funcţiona doar ca termometrul? Viaţa ar fi condamnată la moarte.

(De ce practică unii vorbirea de rău? La unii este o distracţie a firii, iar la alţii este o manifestare a complexului de inferioritate sau de vinovăţie. Nicolae Iorga spunea: „Înjosim întotdeauna măreţia care insultă". Prin vorbirea de rău, unii încearcă să-i coboare pe toţi la nivelul lor de pitici spirituali.

Există cazuri în care vorbitorul de rău face gălăgie doar pentru a încerca să-şi acopere doar propria lui vinovăţie. Este ca şi cu hoţul, care, odată prins asupra faptului, a luat-o la fugă pe stradă, strigînd: „Prindeţi hoţul!" Toată lumea a fost înşelată, crezînd că şi el şi vînzătorul fug de fapt după un altul.)

Consecinţele vorbirii de rău

Ea satisface răutatea firii pămînteşti: „Cuvintele bîrfitorului sînt ca prăjiturile: alunecă pînă în fundul măruntaielor" (Prov. 18:8).

Ea desparte prieteni: „Omul neastîmpărat stîrneşte certuri, şi pîrîtorul dezbină pe cei mai buni prieteni" (Prov. 16:28). Vai, cîte prietenii au fost ruinate de „şoapte" şi „destăinuiri" insinuante!

Ea răneşte: „Cine vorbeşte în chip uşuratic, răneşte ca străpungerea unei săbii" (Prov. 12:18).

Ea duce la ceartă: „Cînd nu mai sînt lemne, focul se stinge; şi cînd nu mai este nici un clevetitor, cearta se potoleşte" (Prov. 26:20).

Ea poate ucide: „Moartea şi viaţa sînt în puterea limbii" (Prov. 18:21). Poţi ucide cu sabia şi poţi ucide cu limba. Vorbirea de rău mai este numită şi asasinarea caracterului cuiva.

Majoritatea oamenilor „civilizaţi" nu se răzbună dîndu-se cu capul de pereţi sau scrîşnind din dinţi. Nimeni din Biserică nu strecoară otravă în mîncarea duşmanului său şi nu scoate pistolul. N-ar fi biblic! Şi nici legal! Cea mai răspîndită metodă de răzbunare este calomnia şi vorbirea de rău. Cînd ne răzbunăm însă astfel pe alţii nu scăpăm nici noi neafectaţi. Nervii supraexcitaţi produc o excreţie excesivă a glandelor hipofiză, suprarenală şi tiroidă. Acest surplus de secreţii cauzează la rîndul lui afecţiuni ale organelor şi stări de boală. Duşmănia este într-devăr ... o boală grea!

Leacul vorbirii de rău

Lîngă fiecare interdicție din Biblie este și o recomandare. Dumnezeu nu se oprește niciodată la suprimarea răului, ci merge mai departe spre creșterea binelui. Celui care se întreabă: „Ce să fac ca să nu mai vorbesc de rău?" trebuie să i se răspundă: „Începe de astăzi să vorbești de bine!"

„Nici un cuvînt stricat să nu vă iasă din gură; ci unul bun, pentru zidire, după cum e nevoie, ca să dea har celor ce-l aud" (Efes. 4:29).

Observați ce se spune despre aspectul pozitiv al vorbirii în cărțile Psalmilor și Proverbelor:

„Cine aduce mulțămiri, ca jertfă, acela Mă proslăvește, și celui ce veghează asupra căii lui, aceluia îi voi arăta mîntuirea lui Dumnezeu " (Psalm 50:23).

„Gura celui neprihănit este un izvor de viață, dar gura celor răi ascunde sîlnicie."

„Pe buzele omului priceput se află înțelepciunea, dar nuiaua este pentru spatele celui fără minte" (Prov. 10:11,13).

„Un răspuns blînd potolește mînia, dar o vorbă aspră aține mînia. Limba înțelepților dă știință plăcută, dar gura nesocotiților împroașcă nebunie. Ochii Domnului sînt în orice loc, ei văd pe cei răi și pe cei buni.

„Limba dulce este un pom de viață, dar limba stricată zdrobește sufletul."

„Omul are bucurie să dea un răspuns cu gura lui, și ce bună este o vorbă spusă la vreme potrivită!" (Prov. 15:1-4,23).

„Un cuvînt spus la vremea potrivită, este ca niște mere de aur într-un coșuleț de argint" (Prov. 25:11).

Din toate aceste texte putem distila cîteva principii. Vorbește ceva vrednic sau taci din gură.

(Fratele Richard Wurmbrand ne-a spus că în limba ebraică, același termen, „davar", se folosește și pentru „cuvînt" și pentru „mărgăritar". Dacă n-ai de dat un mărgăritar ori de cîte ori deschizi gura, este mai bine să păstrezi tăcere.

Dacă nu poți vorbi cu cineva față în față, nu vorbi despre el pe la spate. Nu amplifica răul, infectîndu-i și pe alții.

Caută aspectul pozitiv în fiecare conversație. „ Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har, dreasă cu sare, ca să știți

cum trebuie să răspundeţi fiecăruia" (Col. 4:6). Vorbirea noastră trebuie să răspîndească şi să întreţină viaţa. Caută să începi să-i vezi pe ceilalţi, nu cum sînt, ci cum pot să devină şi tratează-i după această măsură. Vorbele noastre au o extraordinară putere de modelare. Una dintre cele mai eficace maxime despre viaţa de familie spune: „Dacă vrei să fi tratat ca un rege, începe să-ţi tratezi soţia ca pe o regină". Nimic mai adevărat decît aceasta!

S-ar prea putea ca citirea acestor rînduri să te deprime. S-ar putea să-ţi spui: „Ce să fac? Eu nu pot să mă schimb" şi să cazi în resemnare.

Nu fă această greşeală. Biblia nu este un ghid de „auto-îmbunătăţire". Ea este o ofertă a puterii lui Dumnezeu şi o chemare la lucrarea Lui transformatoare. „Din prisosul inimii vorbeşte limba". Lasă-L pe Dumnezeu să-ţi schimbe inima şi vorbirea ta se va schimba de la sine.

(Vorbeam la Arad cu fratele Florian Guler şi el se plîngea cam aşa: „Ce să mă fac? Eu sînt un om cu o vorbire mai aspră. Am încercat să fiu altfel, dar nu pot vorbi duios ca alţii. Nu mă văd în stare de aşa ceva." Duhul Domnului mi-a sugerat o întrebare şi i-am spus: „Florine, cum ţi-ai cucerit tu soţia ta în perioada prieteniei voastre? Cum vorbeai cu ea?" „Asta este o altă poveste", mi-a spus el. „Acolo era o altă situaţie". După ce ne-am gîndit însă bine, ne-am dat seama că nu era de loc vorba de „o altă situaţie". Dragostea este cel mai bun dascăl din lume. Ne-am despărţit rîzînd şi el mi-a spus: „Cred că mai este o speranţă şi pentru mine". Astăzi, Florian este unul dintre cei mai îndrăgiţi fraţi din cîţi cunosc eu. Trăieşte la Detroit şi este presbiter al Bisericii. Cum este vorbirea lui? Poate că la fel de grăbită uneori, dar ... mai întotdeauna plină de iubire. Zîmbetul lui şi privirea ochilor vorbesc de multe ori mai deslușit decît ... limba.)

Iată cîteva remarci pe care le-am putea ţine împreună minte:

„Unii cu limba prea ascuţită şi-au tăiat singuri craca de sub picioare".

„Fii cu mare atenţie asupra limbii; se află într-un loc alunecos".

„Dacă nu păcătuieşte cineva în vorbire, este un om desăvîrşit" (Iacov 3:2).

„Nu vă vorbiţi de rău unii pe alţii".

15

„Nu vă duşmăniţi"

Una dintre cele mai triste amintiri din viaţa mea este una din copilărie. Locuiam în apropierea unei alte familii şi s-a nimerit că şi ei aveau copii cam de aceleaşi vîrste cu noi. Fratele meu era prieten cu un băiat al vecinului care era de aceiaşi vîrstă cu el, iar eu mă împrietenisem cu un altul, de acelaşi „leat" cu mine. Ne jucam de multe ori împreună, dar de cele mai multe ori, preocupările vîrstei ne erau diferite şi ne separam unii de alţii. Ţin minte că într-o după-amiază m-am luat la harţă cu prietenul fratelui meu şi am sărit la bătaie. Deşi el era mai mare ca mine, furia mea era cît pe ce să-l biruiască. Atunci s-a întîmplat incidentul de care vreau să vă vorbesc. În toiul încăierării noastre, a apărut după colţ fratele meu mai mare. L-am privit cu nădejde şi m-am repezit şi mai oţărît la trîntă. Numai că fratele meu a sărit între noi, m-a ţinut bine şi i-a îngăduit prietenului său să mă chelfănească după voie. Fratele meu alesese între mine şi el şi prietenia fusese mai tare decît legătura de sînge! Ani de zile n-am putut să uit această scenă şi i-am păstrat fratelui meu un fel de nemulţumire care s-a transformat într-o duşmănie ascunsă. Copilăria noastră şi chiar unii din anii adolescenţei au fost umbriţi de amărăciunea acestei amintiri neplăcute. Lipsa mea de iertare a blocat posibilitatea unor relaţii normale între noi. Acum îmi dau seama că m-am păgubit singur de o sumedenie de posibile amintiri plăcute.

Duşmănia n-are ce să caute în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Încă de cînd i-a ales pe evrei, Dumnezeu le-a dat această poruncă: „Să nu te răzbuni, şi să nu ţii necaz pe

copiii poporului tău. Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi" (Lev. 19:18). Una dintre cele mai jalnice imagini de pe pământ este privelişte a unei familii în care fraţii şi surorile trăiesc în duşmănie unii cu alţii. Dumnezeu vrea să ne iubim unii pe alţii, nu să ne duşmănim.

Iacov scrie: „Fiţi şi voi îndelung răbdători, întăriţi-vă inimile, căci venirea Domnului este aproape. Nu vă plîngeţi unii împotriva altora, fraţilor, ca să nu fiţi judecaţi: iată că Judecătorul este chiar la uşă" (Iacov 5:8,9).

Ce este duşmănia?

Duşmănia este una singură, dar se poate deghiza într-o sumedenie de forme. Uneori, ea poate lua chipul unei indiferenţe reci. Alteori, ea se furişează sub masca unor resentimente amare faţă de nişte rele sau pagube imaginare. Există şi duşmănii violente, care duc la conflicte deschise şi la o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Uneori, dăruim cu părere de rău; fie că punem bani în colecta Bisericii, fie că facem cadou o haină unui frate mai nevoiaş. În părerea noastră de rău este ascuns germenele unei duşmănii în creştere. Avem sentimentul că sîntem păgubiţi şi că altcineva ne ia aceea ce ni se cuvine. Probabil că nu este nimic nou nici în aceasta. Biblia îi avertiza pe cei din Biserica primului secol: „Fiecare să dea cum a hotărît în inima lui: nu cu părere de rău, sau de silă, căci „pe cine dă cu bucurie, îl iubeşte Dumnezeu" (2 Cor. 9:7).

Duşmănia se poate ascunde şi în cîrtirea împotriva cuiva, în neplăcerea de a fi în tovărăşia lui.

De ce să nu duşmănim?

Duşmănia este născută dintr-un sentiment de nedreptăţire profundă. Ea este un produs al mîndriei ofensate. Cel ce duşmăneşte mărturiseşte că vrea să treacă la lucru şi să facă ordine în univers.

Iacov spune: „Nu vă răzbunaţi singuri; iată că Judecătorul este chiar la uşă".

Cel ce duşmăneşte îşi dă pe faţă neîncrederea în grija providenţială a lui Dumnezeu. „Răzbunarea este a mea, spune Domnul". Sub stăpînirea Lui divină, creştinii trebuie să înveţe să accepte totul cu încredere. Amintiţi-vă de păţania lui Iosif cu fraţii săi. Ei l-au vîndut în Egipt, ei l-au duşmănit şi ei l-au declarat mort. De ce nu s-a răzbunat Iosif? Pentru că el trăia sub providenţa divină şi privea toate

lucrurile din punctul lui Dumnezeu de vedere: „Iosif le-a zis: Fiţi fără teamă; căci sînt eu oare în locul lui Dumnezeu? Voi, negreşit, v-aţi gîndit să-mi faceţi rău; dar Dumnezeu a schimbat răul în bine, ca să se împlinească ceea ce se vede azi, şi anume, să scape viaţa unui popor în mare număr" (Gen. 50:19-20).

La fel a făcut şi David, cruţîndu-l pe Saul, care căuta să-i ia viaţa. Şi David s-a plasat sub providenţa Celui care le rînduieşte pe toate: „Judece Domnul între tine şi mine, şi Domnul să mă răzbune pe tine; dar eu nu voi pune mîna pe tine. „Răul de la cei răi vine", zice vechea zicală. De aceea eu nu voi pune mîna pe tine. ... Domnul va judeca şi va hotărî între mine şi tine, El va vedea, El îmi va apăra pricina şi El îmi va face dreptate, izbăvindu-mă din mîna ta" (1 Sam. 24:12-15).

Iosif şi David sînt oameni care n-au dat voie evenimentelor să le stăpînească viaţa. Ei L-au recunoscut suveran doar pe Dumnezeu şi n-au dat voie oamenilor să le conducă existenţa. Aceşti doi mari oameni ne învaţă să privim dincolo de oameni şi întîmplări spre suveranitatea şi înţelepciunea divină, care are un plan desăvîrşit cu viaţa noastră.

Duşmănia este o formă obraznică de ateism. Ea îi caracterizează pe aceia care vor să-şi ia soarta în propriile lor mîini şi să-şi facă dreptate.

Duşmănia îşi găseşte plăcerea în facerea răului, pervertind caracterul creştin. Ea trebuie spălată prin lacrimile pocăinţei: „Orice amărăciune, orice iuţime, orice mînie, orice strigare, orice clevetire şi orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiţi buni unii cu alţii, miloşi, şi iertaţi-vă unul pe altul, cum v-a iertat şi Dumnezeu pe voi în Christos" (Efes. 4:31,32).

S-ar putea ca tu să fii de vină

V-aţi gîndit vreodată că noi vedem la alţii mai ales greşelile pe care le facem noi înşine? Personalitatea noastră este ca un filtru prin care îi privim pe ceilalţi. În cele mai multe cazuri, noi proiectăm asupra altora nemulţumirea noastră despre noi înşine.

„De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău şi nu te uiţi cu băgare de seamă la bîrna din ochiul tău?" întreba Domnul Isus şi avea dreptate.

Un pocăit este un om care s-a măsurat pe sine în cîntarul dreptăţii dumnezeieşti şi şi-a dat seama că singurul lucru pe care-l merită este iadul. Perspectiva aceasta l-a îngrozit în aşa măsură, încît ori ce îi dă Dumnezeu după aceea este privit ca har. Într-adevăr, ce se poate compara cu suferinţa iadului? Orice alte lucruri prin care îngăduie Dumnezeu să trecem nu sînt decît fleacuri, floare la ureche, faţă de ceea ce ar fi trebuit să ni se întîmple.

Duşmănia înrobeşte

Un foarte cunoscut psihiatru remarca faptul că cei care duşmănesc ajung să fie robii celor duşmăniţi de ei:

„În momentul în care încep să duşmănesc pe cineva, devin sclavul lui. Nu mă mai pot bucura de viaţă şi de lucrul meu, din cauza lui. Persoana lui începe să-mi stăpînească şi gîndurile mele. Mă preocup de el pînă la obsedare şi nici noaptea în somn nu pot scăpa de prezenţa lui ameninţătoare. Resentimentele mele îmi nenorocesc sănătatea. Duşmănia mea îmi ruinează buna dispoziţie. S-ar putea să fiu în vacanţă, să conduc o maşină de lux pe aleile ruginite de toamnă, în jurul unui lac de argint. Asta nu ajută la nimic. Am aceeaşi stare mizerabilă ca şi cînd aş conduce o căruţă prin ploaie şi noroi. Omul pe care-l urăsc mă urmăreşte pretutindeni. Mîncarea nu-mi priieşte, familia mă enervează, prietenii mă deranjează, aerul îmi lipseşte şi mi se întunecă ochii. Căutînd o cale prin care să mă răzbun pe el, m-am nenorocit între timp pe mine însumi".

Solomon o spusese cu mult înainte: „Mai bine un prînz de verdeţuri, şi dragoste, decît un bou îngrăşat, şi ură" (Prov. 15:17).

Duşmănia păgubeşte

Cursurile de specializare din şcolile de perfecţionare a cadrelor de conducere cuprind o ilustraţie celebră:

Ursul „grizli" din America este unul dintre cele mai puternice animale care trăiesc pe acest continent. Doar bizonul şi ursul de munte i se pot opune. Totuşi, de multe ori ursul „grizli" este văzut împărţindu-şi prada cu un alt animal numit „sconc". Este un animal micuţ pe care ursul l-ar putea ucide dintr-o singură lovitură.

De ce n-o face? Pentru că ursul, şi toată America de

altfel, ştie că „sconcsul" deţine un fel de armă secretă: o secreţie pe care o împroaşcă cînd se simte în primejdie. Mirosul acestei secreţii este insuportabil şi persistă săptămîni de zile. Sigur că ursul ar putea pocni „sconcsul", dar ... se merită?

Gîndeşte-te bine la ceea ce rămîne după o „răfuială" în care „ai avut dreptate". S-a meritat?

Leapăd-o!

Cine iubeşte duşmănia se duşmăneşte pe sine!

Trateaz-o ca pe un păcat şi scapă de ea repede. Nu vei avea decît de cîştigat.

Dacă mînia este un păcat, atunci duşmănia este o permanentizare a păcatului, o trăire conştientă în el şi o împietrire a inimii faţă de cercetarea Duhului lui Dumnezeu.

N-ai să poţi scăpa de duşmănie fără ajutorul lui Dumnezeu. Du-te în cămăruţa ta şi stai de vorbă cu El.

1) Fii de acord cu Dumnezeu: duşmănia este un păcat.

2) Aşează-te sub suveranitatea lui Dumnezeu. Numai El este sfînt şi numai El are dreptul să răsplătească fiecăruia după cum merită. Lasă-L pe Dumnezeu să-ţi facă dreptate.

(Fratele Cenuşă obişnuia să spună celor ce veneau nervoşi la dînsul: „Cu cine vrei să te certi. Ai uitat că eu nu exist? Eu sînt ... cenuşă!)

3) Iartă din toată inima. Dacă ne-am da seama că Dumnezeu ne iartă exact în măsura în care-i iertăm şi noi pe alţii, am fi zăbavnici la mînie şi grabnici la ... iertare. Nu ţine pe nimeni legat în lanţul neiertării. Nu uita că celălalt capăt de lanţ te ţine înrobit pe tine! Eliberează!

4) Cere iertare de la Dumnezeu şi lasă sîngele Său sfînt să te curăţească. Umileşte-te în pocăinţă şi nu vei avea timp să mai vezi greşelile altora.

5) Spune Domnului că vrei să-ţi schimbe inima şi sentimentele. Deschide-te pentru Duhul Sfînt şi urmează-l îndemnurile.

6) Dacă ai de reparat anumite relaţii rupte prin duşmănie, fă-o. Recunoaşte-ţi primul greşeala şi vei fi uimit ce repede îşi vor recunoaşte şi ceilalţi greşelile lor.

Este interesul tău şi al meu să ne ferim să trăim sub imperiul duşmăniilor. Dumnezeu ne-a dat o cale mult mai bună pentru rezolvarea problemelor: calea harului, calea iertării, calea lucrării Duhului Sfînt în noi şi prin noi la

mîntuirea altora.

Nu te lăsa robit de oameni sau împrejurări, ci ridică-te la nivelul vieţii unui cetăţean al cerului. Dumnezeu te vrea biruitor şi liber. Lasă soarta ta în mîna Lui şi ... bucură-te de tot ce-ţi trimite înţelepciunea Lui în drumul vieţii.

16

Îngrijire duhovnicească

Cartea aceasta este o carte despre relații normale în trupul duhovnicesc al familiei copiilor lui Dumnezeu. Aceste relații simple și minunate nu pot fi întreținute însă decît de aceia care au „trecut pragul" și trăiesc în lumea minunată a celor „născuți din nou", prin credința mîntuitoare în jertfa Domnului Isus. „Normalul" nu poate exista în sfera „anormalului", și atîta timp cît cineva se încăpățînează să rămînă în afara unei legături normale cu Dumnezeu, toate celelalte legături ale lui cu lumea din jur nu vor putea fi „normale".

Relația noastră cu Duhul Sfînt este cheia tuturor celorlalte relații ale noastre cu lumea înconjurătoare. În mijlocul epistolei către Efeseni, exact înainte de secțiunea dedicată îndemnurilor asupra felului nostru de relații cu cei din jur, apostolul Pavel a scris punctul de plecare al tuturor lucrurilor: „Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duh" (Efes. 5:18). Cine este îmbătatat de vin își pierde controlul. Tot așa, cine este plin de Duhul Sfînt cedează controlul tuturor acțiunilor sale, subordonîndu-se călăuzirii Duhului Sfînt al lui Dumnezeu.

Realitățile sînt mult mai prețioase decît cuvintele, iar relațiile noastre trebuie să facă parte din sfera realităților. Vorbim prea mult despre definiții. Ne certăm și ne fragmentăm pe tema „Botezului cu Duhul Sfînt". Unii îl consideră actul prin care cel credincios este altoit în trupul spiritual al Bisericii, alții îl consideră o a doua lucrare a Duhului, trimisă de Dumnezeu ca să ne desăvîrșească

starea duhovnicească. Cuvintele au ajuns să aibe o mai mare importanţă decît trăirea. Singura întrebare pe care trebuie să ne-o punem este: „Care este relaţia mea actuală cu Duhul Sfînt?"

Şi Duhul Sfînt şi eu sîntem persoane, iar între noi nu trebuie să existe experienţe, ci relaţii permanente, de durată. Ca orice altă relaţie, umblarea mea cu Duhul Sfînt poate cunoaşte vremuri de înaltă intimitate sau de rece indiferenţă. La fel se întîmplă în relaţiile mele cu soţia sau copiii mei. Leacul unor relaţii defectuoase nu este redefinirea termenilor, ci reluarea intimităţii. Ce-aţi zice despre mine dacă m-aş apropia de soţia mea după o ceartă, ca să discutăm împreună şi să stabilim ce înseamnă de fapt „iubirea"? Ce înţelege ea şi ce înţeleg eu despre acest subiect? Care sînt căile care duc la iubire şi cînd trebuie să iubim: la începutul căsniciei sau trebuie să aşteptăm pentru a experimenta iubirea adevărată mult mai tîrziu, ca o confirmare a căsniciei noastre?

Deşi discuţiile sînt bune într-o oarecare măsură, relaţiile noastre sînt mult mai mult: ele sînt un rezultat al voinţei. De aceea spune Biblia că Dumnezeu va da „Duhul Său celor ce l-l cer" (Luca 11:13). Botezul şi umplerea cu Duhul Sfînt nu sînt decît „terminologii" omeneşti. Realitatea relaţiei cu Duhul Sfînt este ceea ce ne trebuie. Care este relaţia ta de acum cu Duhul Sfînt? Nu-mi spune ce s-a întîmplat la convertire şi nici ce aştepţi să ţi se întîmple „cîndva", în viitor! Ai tu inima deschisă pentru Duhul Sfînt acum? Este El liber să-ţi umple viaţa? Sau L-ai închis într-o carte, într-o zi a săptămînii sau într-o cămăruţă mică a existenţei tale?

În timpul unei vacanţe petrecute la ţară a trebuit să trecem cu bacul pe celălalt mal. Ne-am suit maşina pe puntea inferioară, iar apoi am fost îndemnaţi să trecem pe puntea superioară. Drumul într-acolo se căţăra pe o scară în spirală cu treptele foarte abrupte. La vîrsta noastră nu ne-a fost tocmai uşor să facem acest exerciţiu, dar de îndată ce am ajuns sus, ne-am dat seama că osteneala a fost meritată. De pe puntea de sus ne-am putut bucura de o panoramă minunantă. Într-un colţ era un mic restaurant, iar pe punte erau aşezate scaune confortabile în care te puteai cuibări de minune. Să fi în părtăşia celor de pe puntea de sus a fost mult mai bine decît să fi rămas printre maşini, pe puntea inferioară.

Creștinul este și el chemat să urce spre „puntea superioară" a vieții. Există un fel de existență pe care o dăruiește Dumnezeu tuturor celor ce-și dau osteneala să părăsească nivelul mediocru al lumii păcătoase. Apostolul Pavel vorbește cu cei din Efes despre anumite locuri „cerești" în care am intrat deja prin Christos: „Binecuvîntat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Christos, care ne-a binecuvîntat cu tot felul de binecuvîntări duhovnicești, în locurile cerești, în Christos. ... Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, ..ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Christos Isus" (Efes. 1:3; 2:4-6).

Deși la prima impresie, aceste versete vorbesc despre ceea ce vom experimenta în viitor, cînd vom ajunge în locul în care este deja Christos, eu cred că textul ne vorbește și despre anumite stări cerești pe care credincioșii sînt chemați să le guste încă de aici de pe pămînt. În sprijinul acestei păreri, citez textul din Evrei 6:4-5: „ ... cei ce au fost luminați odată și au gustat darul ceresc și s-au făcut părtași Duhului Sfînt, și au gustat Cuvîntul bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor - ..."

Între cei credincioși trebuie să se manifeste încă de pe acum ceva din nivelul înalt de părtășie al cerului.

Pentru ca o Biserică să ajungă la acest nivel, va trebui cu siguranță ca membrii ei să se silească să urce pe calea anevoioasă spre „puntea superioară". Treptele sfințirii nu sînt ușoare. Va trebui să ne punem la lucru mușchii și să ne îndoim încheieturile anchilozate de artrita spirituală: „Întăriți-vă dar mîinile obosite și genunchii slăbănogiți" (Evrei 12:12).

Haideți să urmărim împreună acest drum în sus, parcurgînd împreună încă zece trepte adiționale în incursiunea noastră prin versetele care ne învață cum să ne purtăm unii cu alții.

Să veghem unii asupra altora

Prima treaptă: „Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. Să nu ne părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atît mai mult, cu cît vedeți că ziua se apropie" (Evrei 10:24-25).

Ce faci cînd stai de veghe? Te străduieşti să fii alert la ceea ce se petrece în jur şi să fii întotdeauna gata de acţiune. Exact acesta este şi sensul în care Scriptura ne îndeamnă să veghem unii asupra altora. A face aşa înseamnă a fi atent, a privi cu atenţie, a descoperi, a fi interesat şi a fi mereu la dispoziţia altora. A veghea asupra altora înseamnă a căuta să vezi ce se petrece în inimile lor şi a-i ajuta să urce mai sus pe scara credinţei.

(În lanuarie 1992 am început să am tulburări de vedere la ochiul meu stîng. Alergînd de la un doctor la altul, am pus mîna pe telefon şi mi-am spus necazul şi familiei Wurmbrand. După ce m-a ascultat atent şi după ce s-a grăbit să mă recomande unui foarte mare specialist oftalmolog, fratele Richard a făcut o pauză. Mi-am dat seama imediat că trebuie să urmeze ceva „de la inimă la inimă". Ochii lui spirituali văzuseră în inima mea o boală mult mai periculoasă decît boala de ochi: panica îngrijorării. Ca de obicei, dînsul a început cu o ilustraţie: „Vreau să-ţi spun ceva. Eu am umblat aproape peste tot în lumea asta. Cred că am fost în mai mult de o sută cincizeci de ţări şi am văzut cu ochii cam tot ceea ce oamenii numesc locuri şi lucruri frumoase. Totuşi, cele mai frumoase realităţi nu le-am descoperit cu ochii trupului, ci cu ochii sufletului. Cele mai frumoase realităţi mi le-a descoperit Dumnezeu în mine însumi, cînd stăteam în singurătatea întunecată a închisorii. Caută să faci şi tu la fel şi dacă n-ai să mai vezi cu ochii, roagă-te lui Dumnezeu să-ţi descopere lucrurile frumoase ale Împărăţiei Sale din lăuntrul tău. Asta îţi va fi de cel mai mare folos."

Ceva mai tîrziu aveam să învăţ tot de la dînsul că există mai multe feluri de percepere: „Isus ne salvează de un orizont îngrădit. Aşa cum există unde sonore care nu pot fi percepute de oameni, aşa sînt şi unde luminoase pe care noi nu le putem vedea. Cu ajutorul instrumentelor vedem mult mai mult decît cu ochiul liber. Dar pe lîngă acestea mai există şi viziunea a ceea ce-i departe (bătrînii bisericilor sînt numiţi în Biblie în limba greacă „presbiteri", de la care este derivat şi termenul „presbitism" din optică), vederea celor lăuntrice, viziunea mistică şi, deasupra tuturor, viziunea beatică sau extatică: să-L vezi pe Dumnezeu faţă în faţă. Oricine nu are toate aceste feluri de viziuni este încă mai mult sau mai puţin orb. Considerăm că ochiul este organul vederii, cînd de fapt el ne împiedică uneori să vedem

realitățile finale. Adevărata bogăție a omului este viziunea lăuntrică".

Unul dintre cele mai folositoare sfaturi pe care le-am primit din partea celor care încercau să mă pregătească pentru slujirea în Biserică a fost acesta: „Cînd stai de vorbă cu oamenii, caută să auzi nu numai ceea ce spun ei, ci și ceea ce ar vrea ei să spună sau, mai ales, ceea ce ei nu vor să-ți spună, căci acolo se află de cele mai multe ori adevăratele lor probleme."

Cu perspicacitatea și pătrunderea lui proverbială, fratele Richard „văzuse" în mine o problemă care se cerea neapărat tratată.)

Sigur că uneori nu este ușor să fii sub obiectivul altora. Textul din Evrei 10:24 ne spune că, în astfel de cazuri, unii au obicei să „părăsească adunarea". Este mai ușor să pleci decît să accepți să fii îndemnat „la dragoste și la fapte bune". Nu toți reușesc să urce dintr-o dată la nivelul părtășiei de pe „puntea superioară". Cei care nu sînt suficient de crescuți duhovnicește procedează ca și copiii: „Îmi iau jucăriile și plec!".

Tu să nu fii așa! Acceptă slujirea vegherii reciproce. Scriptura ne îndeamnă să trăim împreună, să ne prețuim unii pe alții și să ne îndemnăm mereu spre mai bine. Urcă cea dintîi treaptă spre îngrijirea duhovnicească, practicînd vegherea unii asupra altora.

Primiți-vă unii pe alții

Treapta a doua: „Așa dar, primiți-vă unii pe alții, cum v-a primit și pe voi Christos, spre slava lui Dumnezeu" (Rom. 15:7). Iată o poruncă simplă și clară: „Primiți-vă unii pe alții, după pilda lui Christos".

Biserica este „trupul lui Christos" în care toate mădularele au nevoie unul de celălalt. Diferențele dintre noi, departe de a ne îndreptăți izolarea, accentuează și mai mult cît de multă nevoie avem unul de altul.

Acceptarea creștină este un mod de proslăvire a lui Dumnezeu. A primi înseamnă a accepta, a îngădui, a întinde o mînă prietenească și a deschide o ușă ospitalieră. În termeni practici, a primi înseamnă a găzdui pe cineva în casa și inima ta.

„A primi" este opusul lui „a respinge". Îți poți închipui un lucru mai groaznic decît acela de a fi respins de toți. A fi

„disprețuit și părăsit de oameni" înseamnă a gusta din arsura iadului.

Respingerea înseamnă o condamnare la singurătate.

Respingerea doare și rănește adînc.

Respingerea înseamnă a forța divizarea socială.

Respingerea înseamnă a fi împins spre descurajare.

Respingerea deformează personalitatea copiilor.

Respingerea îi alungă pe oameni afară din Biserică.

Respingerea ruinează familii.

Respingerea este sămînța sinuciderii.

Respingerea este un păcat.

Domnul Isus Christos este modelul nostru în felul în care trebuie să ne primim unii pe alții. Ca să ajungi la Domnul Isus nu a trebuit niciodată să treci peste bariere sociale, să ai un anumit cont în bancă sau să fi îmbrăcat într-o anumită uniformă. El S-a coborît atît de jos încît oricine Îi poate deveni prieten. Deși a fost Împărat, nu S-a născut în palat, ci în ieslea oilor, ca să poată fi accesibil păstorilor. Deși era evreu, a trebuit să fugă în Egipt și Și-a trăit copilăria în Nazaret, printre galileienii cu sînge amestecat. Deși a fost neprihănit, a umblat în tovărășia vameșilor și a păcătoșilor.

În întreaga Sa experiență umană, Domnul Isus a trăit și respingerea și primirea: „A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit". Aceasta este respingere! „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică tuturor celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu". Acesta este fructul dumnezeiesc al primirii.

Creștinii sînt și ei oameni ai călătoriilor. Uneori ei se mută dintr-un loc în altul pentru că așa au fost călăuziți de Dumnezeu. Alteori, mutarea lor este motivată doar de faptul că nu s-au simțit primiți și acceptați într-o anumită comunitate sau Biserică și-și caută acum un loc în altă parte.

Este important să învățăm să ne primim bine unii pe alții. Aceasta nu înseamnă în nici un fel că noi ne facem părtași păcatelor altora. S-ar putea să primești cu simpatie pe un om beat, pentru că este și el om, dar asta nu înseamnă că te faci părtaș beției lui sau că încurajezi beția.

(Fratele Marcu Nichifor povestea cum a găsit într-o seară ploioasă un om beat pe stradă și cum l-a dus în casa lui. „L-am dus în casă. L-am așezat pe un scaun și am început să-i predic Evanghelia. El a început să plîngă și

dădea mereu din cap încuviințîndu-mă. Știi, oamenii beți au calitatea asta că nu ți se împotrivesc. Poți să torni în ei ce vrei ca într-un butoi, ca într-o găleată. Ce mai, l-am pus să se roage după mine și i-am făcut cadou și o Biblie. Omul acela s-a dus acasă la nevasta lui și astăzi este un copil mîntuit al lui Dumnezeu. Christos trăiește acum și în inima lui. Seara aceea i-a schimbat mersul vieții".)

„Primiți-vă unii pe alții cum v-a primit și pe voi Christos, spre slava lui Dumnezeu".

Urcă și a doua treaptă și învață să urăști păcatul, dar să-l iubești întotdeauna pe cel păcătos. Privește-l prin lumina harului și fă-i loc în inima ta.

Îngăduiți-vă unii pe alții

Treapta a treia: „Vă sfătuiesc dar eu, cel întemnițat pentru Domnul, să vă purtați într-un chip vrednic de chemarea, pe care ați primit-o, cu toată smerenia și blîndețea, cu îndelungă răbdare; îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste, și căutați să păstrați unirea Duhului, prin legătura păcii"(Efes.4:1-3).

Băgați de seamă în ce context sîntem sfătuiți să ne îngăduim unii pe alții. În aceeași respirație, apostolul Pavel ne îndeamnă să fim smeriți și răbdători. Ni se cere să ne dăm toată silința pentru a păstra unitatea și pentru a trăi în pace. A fi îngăduitor înseamnă a avea puterea pentru a trece peste neplăcutul de azi sperînd în mai binele de mîine. A fi îngăduitor înseamnă a accepta să suferi puțin din dragoste pentru celălalt. Cît ai suferit pentru ceilalți în ultima vreme? Cînd spui altuia să tacă și să se îndrepte, s-ar putea ca tocmai tu să fii acela care ar trebui să tacă și să se aplece.

Există o „regulă a arătării cu degetul": cînd îl ținem întins către altul, palma se grupează în așa fel încît alte trei degete arată spre noi înșine. Sau cum spune proverbul românesc: „Noi rîdem de unul, doi și patru zeci rîd de noi".

Învață să fii îngăduitor și mai ridică-te o treaptă înspre nivelul superior al vieții.

Simțiți unii cu alții

Treapta a patra: Într-o zi, cînd mă gîndeam la subiectul acesta, am auzit în baie o conversație între soția mea și cei

doi copii ai noştri. Mititelul nostru în vîrstă de numai doi anişori abia pune cîteva cuvinte unele după altele şi de multe ori frazele lui ne fac să pufnim în rîs. De data aceasta, privind cu milă la frăţiorul său mai mare, care era spălat pe dinţi de mama lui, prîslea a spus: „Ai milă de dinţii lui Edi".

Era clar că micuţul se identificase cu durerea fratelui său. Biblia ne cere să „simţim unii cu alţii" (1 Petru 3:8). Acesta este un alt fel de a spune că trebuie să fim buni, plini de simpatie pentru ceilalţi şi să stăruim într-o continuă ajutorare frăţească.

Credincioşii nu trebuie să se răzbune pentru un rău care li s-a făcut, ci să se străduiască să biruiască răul prin bine: „Nu întoarceţi rău pentru rău, nici ocară pentru ocară: dimpotrivă, binecuvîntaţi, căci la aceasta aţi fost chemaţi: să moşteniţi binecuvîntarea" (1 Petru 3:9).

Cine are o inimă simţitoare este gata întotdeauna să sufere alături de cel ce suferă şi să se bucure împreună cu cel ce se bucură.

Domnul Isus este un exemplu perfect de compasiune. El a privit mulţimile flămînde, risipite şi necăjite şi I s-a facut milă de ele. El le-a comparat cu nişte oi care n-au păstor. Căutînd să le transmită şi ucenicilor aceeaşi simpatie pentru cei pierduţi, Domnul Isus le-a spus: „Mare este secerişul, dar puţini sînt lucrătorii! Rugaţi dar pe Domnul secerişului să scoată lucrători la secerişul Lui" (Mat. 9:35-38).

Fata Irodiadei l-a impresionat pe dregătorului Irod cu dansul ei şi a obţinut în schimb decapitarea lui Ioan Botezătorul. Cînd a auzit Domnul Isus de moartea lui Ioan, a plecat cu corabia să stea singur într-un loc pustiu. Noroadele L-au urmat însă şi acolo. Necazul Său nu L-a împiedicat pe Isus să vadă suferinţele lor. Cu milă, El le-a vindecat bolnavii şi apoi i-a hrănit pe toţi în chip miraculos (Mat. 14:6-21). Sigur că Domnul S-ar fi putut supăra pe mulţimea sîcîitoare, dar cele cinci mii de oameni au trezit în El, nu mînia, ci o imensă milă şi o sinceră simpatie.

Într-o altă circumstanţă asemănătoare, Domnul Isus a spus: „Mi-este milă de gloata aceasta; căci iată că de trei zile aşteaptă lîngă Mine, şi n-au ce mînca. Nu vreau să le dau drumul flămînzi, ca nu cumva să leşine de foame pe drum" (Mat. 15:32).

Altădată, pe cînd trecea prin Ierihon, a dat peste doi orbi care cerşeau la marginea drumului. I s-a făcut milă de

ei și i-a vindecat (Mat. 20:30-34).

(Îmi amintesc un exemplu de solidaritate în suferință petrecut prin 1977-1978 între păstorii din România. Tatăl meu fusese arestat împreună cu un grup de păstori: Iosif Țon, Taloș Vasile, Iosif Sărac, pentru „vina" de a fi elaborat și răspîndit spre semnare un „memoriu" adresat autorităților comuniste. În acel document, baptiștii cereau autorităților de stat să le redea demnitatea garantată de lege sau, cel puțin, să fie sincere și să-i scoată în afara legii. Fratele Geabou Pascu locuia atunci la Alexandria și nu fusese ridicat împreună cu ceilalți. Îndată ce a aflat vestea, s-a grăbit însă să străbată cei 100 de kilometri care-l despărțeau de București, pentru a se prezenta la sediul Securității. „N-am putut să stau acasă liniștit și voi să suferiți aici pentru Domnul. Dacă este să plătim pentru ceea ce am făcut, vreau să fiu și eu alături de voi". Aș putea spune că fratele Pascu a fost unul dintre puținii oameni din lume care s-au grăbit să fugă spre închisoare. Îl chema acolo solidaritatea cu frații săi aflați în suferință.)

Urmașii Domnului Isus trebuie să se simtă legați unii de alții cu fire nevăzute de dragoste și compasiune: „Dacă suferă un mădular, toate mădularele sufăr împreună cu el; dacă este prețuit un mădular, toate mădularele se bucură împreună cu el" (1 Cor. 12:26).

Unul dintre cele mai detestabile lucruri din lume este spiritul de izolare și de individualism egoist. Mîndria și împietrirea inimii i-au făcut pe oameni să nu se mai poată bucura de progresul și bunăstarea celorlalți. În locul simpatiei s-a furișat vicleană, invidia. Fratele Aurel Popescu îmi spunea cîndva un proverb trist: „Nu spune prietenilor tăi bucuriile tale, ca nu cumva să se întristeze"(!). Este și acesta un comentariu amar al stării de lucruri care domnește în lume.

Biserica lui Christos trebuie să trăiască o altfel de viață. Umpleți inima cu simpatia oferită de Christos și aleargă la frații tăi gata să simți împreună cu ei la bine și la rău. Urcă încă o treaptă spre părtășia și îngrijirea duhovnicească!

Îngrijiți-vă unii pe alții

Treapta a cincea: „Dumnezeu a întocmit trupul în așa fel ca ... să nu fie nici o dezbinare în trup: ci mădularele să îngrijească deopotrivă unele de altele" (1 Cor. 12:21-26).

Urmarea firească a faptului că „simţim unii cu alţii" este că nimeni nu va fi neglijat şi nu va fi exclus din preocupările celorlalţi. În trupul lui Christos n-ar trebui să existe certuri, lupte de partide şi ruperi dureroase.

Îmi amintesc că în copilărie mergeam pe jos să facem vizite vecinilor din apropiere. Tata, mama şi fraţii mei care erau mai mari mergeau mai repede decît mine, iar eu rămîneam mereu în urmă, stăruind de ei, din timp în timp, ca să mă aştepte. Acum sînt eu însumi tată şi păţesc acelaşi lucru cu fiul meu mai mic. Numai că el nu strigă după noi să-l aşteptăm, ci se agaţă de mine zicînd: „Tată, ia-mă-n braţe !".

O Biserică simţitoare va şti întotdeauna să „aştepte" după cei cu paşi mai mici şi chiar să-i „ia în braţe" pe cei ce au nevoie de cineva care să-i ajute. Preocuparea noastră trebuie să fie ca întreaga familie a credincioşilor să meargă împreună în călătoria lor către locaşul din ceruri.

(Îmi aduc aminte de vacanţele petrecute în călătorie cu trenul. Au fost ocazii cînd trenurile nu erau încălzite iarna şi „făceam ţurţuri" împreună cu grupul de tineri creştini cu care plecaserăm în excursie. Nu aveam nici un fel în care să ne îmbunătăţim în vreun fel situaţia. Întotdeauna însă, rîsul, veselia, buna dispoziţie şi bucuria de a fi împreună transformau „calvarul" într-o petrecere presărată cu glume şi ghionturi.

Biserica de astăzi trece şi ea prin ţinuturi neospitaliere fiind tratată cu răceală şi dispreţ. Fratele Petru Popovici avea o vorbă: „Cu cît este mai mare gerul afară cu atît se întreţeşte focul mai mult în vatră. Coşul trage mai bine cînd este vînt, decît atunci cînd este cald şi liniştit afară". De multe ori, perioadele de „acceptare" a Bisericii de către lume au dus la răcirea relaţiilor dintre fraţi. Dimpotrivă, vremurile de prigoană i-au apropiat pe fraţi şi i-au învăţat pe credincioşi să se îngrijească unii pe alţii într-un spirit de jertfă.

Nu aştepta vremurile de prigoană şi nu-i invidia pe aceia care trec prin vremuri de prigoană. Uită-te în jur şi vezi cine are nevoie de tine. Fii gata să dai o mînă de ajutor. Ridică nivelul spiritual din adunarea în care te afli arătîndu-le tuturor cum trebuie să îngrijim unii de ceilalţi.)

17

Urcînd mereu spre culmile părtășiei cerești

Trebuie să urci din greu ca să ajungi pe vîrful muntelui. Cățărarea nu este lipsită de pericole și picioarele calcă adesea prin locuri periculoase. La fel este și drumul spre nivelul superior al părtășiei duhovnicești. Se cere efort și preocupare susținută. Se cer sacrificii personale și un mare spirit de într-ajutorare creștină. Alpiniștii sînt înșiruiți unul după altul, legați între ei cu funii trainice și animați în permanență de un exemplar spirit de echipă.

Haideți să ne continuăm și noi urcușul nostru înspre nivelul superior al părtășiei duhovnicești în familia copiilor lui Dumnezeu.

Slujiți-vă unii pe alții

Treapta a șasea: „Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit" (1 Petru 4:10).

Cei credincioși știu, din exemplul dat de Domnul Isus, că drumul spre înălțare trece pe strada smereniei. Christos a venit ca să ne servească tuturor și să se facă urzitorul unei mîntuiri veșnice. Căci Fiul omului n-a venit să i se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți."(Marcu 10:45) . Fiecare urmaș al lui Christos trebuie să se considere un om chemat la slujire. A fi slujitorul altora nu este un lucru plăcut firii pămîntești. Diferența dintre Biserica Domnului Isus și lumea celor

necredincioşi stă tocmai în disponibilitatea credincioşilor în a se sluji unii pe alţii.

(Cineva căuta să lămurească acest lucru printr-o ilustraţie despre iad şi despre rai. Dus în iad, el a văzut că toţi erau aşezaţi de o parte şi de cealalta a unei mese imense pe care se aflau toate bunătăţile imaginabile. Fiecare mesean avea la dispoziţie o lingură cu care putea lua din cele de pe masă, dar ... vai! Lingura era mult prea lungă şi era legată în aşa fel de braţul fiecăruia încît nimeni nu o putea duce la gură. Toată masa era cuprinsă de hărmălaie şi fiecare îi dădea celuilalt cu lingura în cap ca să nu mănînce nimeni nimic. Mirat de cele văzute, omul nostru a plecat clătinînd din cap şi s-a dus în rai. Şi aici oamenii erau aşezaţi la fel de-a lungul mesei. Şi aici aveau fiecare legată de mînă cîte o lingură prea lungă pentru a se putea hrăni singuri. Dar aici era linişte şi pace, căci fiecare îl hrănea cu lingura pe cel din faţa lui. Handicapul fusese depăşit de acceptarea sujirii unii către alţii.

Diferenţa dintre iad şi rai era determinată de diferenţa dintre egoism şi duhul de slujire.)

Există o infinitate de căi prin care ne putem manifesta duhul de slujire. Nu este greu să afli cum îi poţi sluji pe ceilalţi. Singurul lucru greu, este să ai o inimă suficient de smerită pentru a apuca pe calea slujirii.

Pentru unii, calea slujirii este calea normală a vieţii. Pentru alţii, slujirea este doar ceva ocazional şi cere eforturi speciale. Este vremea ca să urcăm mai sus spre nivelul de viaţă al cerului, căutînd să le fim de folos tuturor celor ce ne înconjoară.

Cei ce practică slujirea sînt oameni fericiţi. Această activitate aduce sănătate sufletului şi umple viaţa de sens. Sînt cunoscute o sumedenie de cazuri cînd oameni s-au însănătoşit atunci cînd, uitînd de propriile lor suferinţe, s-au apucat să-i slujească cu rîvnă pe cei mai nenorociţi decît ei.

Oamenii preocupaţi doar de ei înşişi, sînt mai tot timpul nemulţumiţi, cîrtitori, îmbufnaţi şi lipsiţi de bucuria vieţii.

Trăiţi în armonie

Treapta a şaptea: „Aveţi aceleaşi simţăminte unii faţă de alţii. Nu umblaţi după lucrurile înalte, ci rămîneţi la cele smerite. Să nu vă socotiţi singuri înţelepţi" (Rom. 12:16).

„Deci, dacă este vreo îndemnare în Christos, dacă este vreo mîngîiere în dragoste, dacă este vreo milostivire și vreo îndurare, faceți-mi bucuria deplină și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gînd" (Filip.2:1).

Care este mai importantă uniformitatea sau unitatea? Trebuie oare să gîndim toți la fel? Orice neînțelegere trebuie privită neapărat drept un atentat la bunăstarea bisericii?

Armonia părtășiei spirituale nu înseamnă o zdrobire a personalității și părerilor fiecărui credincios în parte.Ea se poate asemăna cu lucrarea unei orchestre în care, deși fiecare instrument sau grupă de instrumente își cîntă propia partitură, toți participanții se subordonează aceluiași dirijor și cîntă aceeași simfonie.

Unitatea bisericii, se manifestă prin faptul că toți credincioșii ascultă de același Domn, au același scop și sînt părtași aceleiași lucrări de mîntuire a lumii.

Christos este întotdeauna de acord cu El Însuși și toți cei care îl au pe Christos în inimă, trăiesc minunea părtășiei duhovnicești. Între oamenii maturi din punct de vedere spiritual, hotărîrile n-ar trebui luate niciodată pe principiul majorității, cei călăuziți de Duhul lui Dumnezeu trebuie să rîvnească întotdeauna spre unitatea pe care o aduce smerenia și ascultarea față de Domnul.

(Poate că ar trebui să povestesc aici despre o biserică cu mii de membrii și păstorită de patruzeci și trei de presbiteri. Practica celor care conduc această biserică este să ia numai hotărîri în unanimitate. Oridecîte ori există diferență de opinii, ei privesc aceasta ca pe o îndrumare din partea Duhului lui Dumnezeu că luarea unei hotărîri, trebuie amînată. Pînă atunci, ei stăruiesc în post și în rugăciune. Cei ce au o astfel de practică, dau fiecărui participant un sentiment de importanță și responsabilitate propie.

Firește că o asemenea situație nu se poate întîlni decît acolo unde cei ajunși în conducerea bisericii au trecut cu succes prin școala smereniei și a lepădării de sine.)

Dați-vă întîietate unii altora

Treapta a opta: „Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să dea întîietate unii altora" (Rom.12:10). Aleșii lui Dumnezeu trebuie să devină și aleșii noștri. Iubiții lui Dumnezeu trebuie să devină și iubiții noștri. Luca își adresează Evanghelia unui frate pe care-l

numeşte: „Prea alesule Teofile" (Luca 1:3), iar Pavel şi Ioan îşi numesc adesea destinatarii epistolelor: „prea iubiţii mei fraţi" (Filip. 4:1; 1 Ioan 4:1). O asemenea atitudine este opusă egoismului şi mîndriei. Ea nu lasă nici un loc lăudăroşeniei.

A da întîietate altuia în cinste, nu înseamnă că oridecîte ori sînt alegeri la adunare, tu trebuie să refuzi orice numire, lăsînd pe alţii să se ocupe de treburile Bisericii.

A da întîietate altuia nu înseamnă a fugi de răspundere şi nici a avea o falsă modestie. A da întîietate înseamnă a fi gata să-l scoţi pe altul în evidenţă, a elogia meritele şi realizările lui, uitînd pentru o vreme de propriile tale înfăptuiri.

(Probabil că cel mai bun exemplu în această privinţă este apostolul Ioan şi felul în care şi-a scris el Evanghelia. Un observator atent va vedea că Ioan preferă să nu-şi pomenească numele în descrierea acţiunilor. Din lipsă de spaţiu ne vom rezuma să citäm doar etxtul din Ioan 20:2: „A alergat la Petru şi la celălalt ucenic, pe care-l iubea Isus", Ioan 21:7: „Atunci ucenicul pe care-l iubea Isus a zis lui Petru ..." şi pasajul din finalul Evangheliei: „Ucenicul acesta este cel ce adevereşte aceste lucruri, şi care le-a scris. Şi ştim că mărturia lui este adevărată" (Ioan 21:24). Chiar şi întîmplarea cu reabilitarea lui Petru este redată doar în Evanghelia lui Ioan. De ce? Pentru că între Ioan şi Petru existase tot timpul o rivalitate pentru întîietate. Faptul că Ioan îl „scoate în evidenţă" pe Petru în Evanghelia sa subliniază o dată mai mult că între timp acest apostol trecuse prin şcoala lepădării de sine.

A da întîietate altuia înseamnă a fi cel dintîi la slujire şi ultimul la acceptarea laudelor, a fi conştient că şi atunci cînd îndeplinim tot ce ni se cere nu sîntem nimic mai mult decît nişte robi netrebnici care şi-au îndeplinit doar datoria.

În lucrurile mici şi cotidiene, a da întîietate în cinste se manifestă prin politeţe, prin respect, prin acceptarea părerilor altuia şi printr-o sinceră bucurie în faţa succeselor altora. Oamenii mici au rivali şi trăiesc într-un continuu spirit de concurenţă. Oamenii duhovniceşti locuiesc deja „în locurile cereşti în Christos" şi-i pot privi pe toţi ceilalţi cu simpatie şi cu încurajare.

Înainte de a descrie întîmplarea în care Domnul Isus le-a spălat picioarele ucenicilor, Ioan face un comentariu interesant: „Înainte de praznicul Paştelor, Isus, ca Cel ce

știa că I-a sosit ceasul să plece din lumea aceasta la Tatăl, și fiindcă îi iubea pe ai Săi, care erau din lume, i-a iubit pînă la capăt. ... Isus, fiindcă știa că Tatăl îi dăduse toate lucrurile în mîini, că de la Dumnezeu a venit și la Dumnezeu Se duce, s-a sculat de la masă, S-a dezbrăcat de hainele Lui, a luat un ștergar și s-a încins cu el" (Ioan 13:1,3). Domnului Isus nu i-a fost greu să se umilească pentru că știa foarte clar cine este, de unde vine și unde se duce. Ținînd cont de acest comentariu, spălarea picioarelor devine o ilustrație a principiului enunțat în acest subcapitol: „În cinste, dați-vă întîietate unii altora".

Există două feluri de „cinstiri": cinstea pe care ne-o putem da unii altora și cinstea pe care ne-o va da Domnul. Cine umblă după prima, o pierde pe a doua; cine o dăruiește cu dărnicie altora pe prima, va avea parte din belșug de la Dumnezeu de a doua: „Cum puteți crede voi, care umblați după slava pe care v-o dați unii altora și nu căutați slava care vine de la singurul Dumnezeu" (Ioan 5:44).

Cine este bogat în Dumnezeu este darnic cu cei din jurul lui. Îmi aduc aminte de un comentariu ironic auzit între doi frați care nu erau de aceeași părere. Primul a zis: „Nu-ți dau dreptate", iar celălalt i-a replicat: „Nici n-ai de unde, pentru că nu ai dreptate!" La fel se poate spune și despre „cinste": Cine se simte acceptat de către Dumnezeu în locurile cerești este plin de bunăvoință și amabilitate față de toți acei ce-l înconjoară.)

A da întîietate în cinste altora înseamnă a practica politețea la nivelul duhovnicesc al cerului.

Mărturisiți-vă unii altora păcatele

Treapta a noua: „„Mărturisiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați" (Iacov 5:16). În viața Bisericii există cîteva stări duhovnicești în care trebuie să intrăm și să „rămînem". Există credința cea mare de la convertire, dar există și credința de fiecare zi, în care trebuie „să creștem". Există „mîntuirea desăvîrșită" pe care am primit-o în dar, dar există și „mîntuirea de obște" pe care trebuie să o ducem pînă la capăt „cu frică și cutremur", „căci mîntuirea este mai apropae de noi acum decît atunci cînd am crezut". Există o „unire cu Christos" prin botezul cu Duhul Sfînt" , la altoirea noastră în trupul Bisericii, dar există și o unire cu Christos prin practicarea periodică a

„Cinei Domnului". Tot așa există și „pocăința" inițială cu care ne-am întors la Dumnezeu „din felul nostru deșert de viețuire", dar mai există și „pocăința noastră progresivă, de fiecare zi", ca un fel de spălare continuă a sufletului în sîngele curățitor al iertării de la Calvar.

A mărturisi înseamnă a recunoaște o stare reală de fapt, a consimți. Mărturisirea păcatelor este asemănătoare cu higiena zilnică. Se spune că „gradul de civilizație al unui popor se măsoară în cantitatea de săpun pe care o folosește". Parafrazînd acest proverb, putem spune că „gradul de sfințenie al celor credincioși se măsoară în gradul de sensibilitate al lor față de păcat și în graba cu care aleargă ei la curățirea prin sîngele ispășitor al Mielului.

A-ți mărturisi păcatele înseamnă în primul rînd a le recunoaște. Apostolul Ioan ne spune că: „Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri și adevărul nu este în noi. ... Dacă zicem că n-am păcătuit, Îl facem mincinos și Cuvîntul Lui nu este în noi" (1 Ioan 1:8,10). Fie că este vorba de greșeli neintenționate, de alunecări sau neglijențe, fie că este vorba de călcări de lege bine intenționate și premeditate, sîngele lui Christos ne este singura cale spre refacerea sănătății duhovnicești și spre reluarea părtășiei sfinte cu ceilalți.

Există păcate pe care este suficient să le mărturisim doar lui Dumnezeu și chiar ar fi dăunător să le mai mărturisim și altora. Textul nostru ne vorbește însă de un alt gen de păcate, care au rănit nu numai legătura noastră cu Dumnezeu, ci și capacitatea noastră de a avea părtășie unii cu alții. Cine își ascunde pacatele nu propășește. Lipsa de pocăință este cauza multor tragedii care se întîmplă în Biserică. Familii se destramă, prietenii se dezleagă și multe boli sufletești și trupești duc Biserica într-o stare de neputință.

Mulți părinți ne-au spus că cele mai grele cuvinte pe care le învață copiii lor nu sînt cele greu de pronunțat, ci cele greu de „acceptat": „Am greșit" și „Iartă-mă, te rog". Unii păstrează greutăți în pronunțarea acestor cuvinte toată viața. Ca să nu spună: „Am greșit" și „Iartă-mă, te rog", unii preferă să plece în altă parte și să înceapă o altă Biserică. Ni s-a umplut țara de astfel de Biserici, dar, întrebăm noi, poate Dumnezeu binecuvînta Biserici formate astfel?

Cui să ne mărturisim păcatele? Iacov ne spune că trebuie să ne „mărturisim unii altora păcatele". Aceasta este

o aluzie la faptul că sîntem toți: „o semințe aleasă, o preoție împărătească" (1 Petru 2:9). În Biserica lui Christos, cei credincioși sînt frați și surori și nimeni nu are monopolul „spovedaniei". A spune aceasta este foarte adevărat, dar trebuie să adăugăm și o notă de avertizare. Păcatele nu sînt lucruri care trebuiesc popularizate și nici împărtășite altora pe care singura lor audiție poate să-i dărîme. Nu este înțelept ca „mărturisirea păcatelor" să se facă în Biserică, în cadrul serviciilor divine sau în cadrul trecerii prin fața adunării în vederea botezului. Și la fel de neînțelept este să-ți deschizi inima în fața unora care abia așteaptă o ocazie de bîrfă. Mărturisirea reciprocă a păcatelor este o practică rezervată celor duhovnicești. Caută un frate, dacă ești bărbat, sau o soră, dacă ești femeie, în care să ai încredere. Cum să știi dacă poți avea încredere? Sfatul meu este să te rogi o bună bucată de vreme cu acea persoană. La urma urmei Iacov spune: „Mărturisiți-vă păcatele și rugați-vă unii pentru alții".

Un anunț așezat pe avizierul unei Biserici spunea: „Dumnezeu preferă oameni cu un caracter atît de înalt, încît trebuie să se așeze în genunchi pentru a fi la nivelul cerului". Caută și tu să te împrietenești numai cu astfel de oameni.

Mădulare unii altora

Treapta a zecea: „De aceea, lăsați-vă de minciună: „Fiecare să spună apropelui său adevărul", pentru că noi sîntem mădulare unii altora" (Efes. 4:25).

A fi un membru al Bisericii înseamnă a fi de fapt un mădular al trupului lui Christos. Poate că ești o mînă sau poate că ești un picior sau un deget. Orice ai fi, tu ai nevoie de trup și trupul are nevoie de tine. Textul citat mai sus ne spune că între mădularele trupului nu trebuie să existe comunicări false. Minciuna întrerupe și falsifică relațiile dintre oameni. Nici un creștin n-ar trebui să cauzeze un astfel de rău în trupul spiritual al Bisericii.

Îmi aduc aminte de momentul în care mi-am tăiat vîrful unui deget cu ferăstrăul rotativ. Au fost clipe de mare șoc și de o imensă durere. Pînă și noaptea în somn mă urmărea imaginea bucății de deget căzută jos în rumegușul de sub masa de lucru. Mă chinuia mai ales gîndul că nu-mi voi mai putea folosi niciodată mîna la fel ca mai înainte.

Altădată mi-am fracturat mîna dreaptă căzînd de pe cal. Luni de zile am purtat-o legată de gît şi prinsă într-o teacă de ghips. Chiar şi după ce mi-a scos doctorul ghipsul, am continuat multă vreme să-mi protejez cu atenţie braţul drept şi m-am surprins de multe ori ţinîndu-mi mîna la piept exact în aceeaşi poziţie în care o purtasem în covalescenţă.

Cu creştinii se întîmplă la fel. Toţi sîntem împreună mădulare în trupul Bisericii şi trăim într-un fel de interdependenţă organică. Între noi trebuie să se stabilească comunicaţii sincere şi deschise. Atenţia cea mai mare trebuie arătată acelor „mădulare" care sînt bolnave sau au fost rănite în lupta cu păcatul.

Din păcate, în multe locuri se aplică exact contrariul, confirmînd remarca tristă făcută de un observator atent care a observat că: „Biserica este singura armată din lume care-şi omoară răniţii". Disciplina bisericească n-a avut niciodată ca scop distrugerea celui greşit. Scopul disciplinării trebuie să fie întotdeauna „reabilitarea" prin pocăinţă şi reintegrare. Să nu uităm că singurul evanghelist care a scris sentinţa : „Să fie pentru voi ca un vameş", fusese el însuşi vameş şi avusese parte de atenţia răscumpărătoare a minunatului Mîntuitor de oameni (Mat. 18:17).

Întreaga suită de trepte care duc la nivelul superior al părtăşiei duhovniceşti se încununează cu înţelegerea faptului că sîntem fiecare mădulare unii altora şi că de bunăstarea unuia depinde binele general al tuturor. Ca şi în gărzile de muşchetari ai regelui Franţei, putem spune şi noi: „Unul pentru toţi şi toţi pentru unul!".

Cine a urcat toate cele zece trepte ale maturizării spirituale în slujire ajunge la posibilitatea de a experimenta ceea ce scrie Ioan în epistola sa: „Dacă umblăm în lumină, după cum El însuşi este în lumină, avem părtăşie unii cu alţii; şi sîngele lui Isus Christos, Fiul Lui, ne curăţeşte de orice păcat" (1 Ioan 1:7). Aceasta este părtăşia sfinţilor sau „Koinonia". Aceasta este vieţuirea în unitatea daruită de Duhul Sfînt. Aceasta este umblarea în lumina părtăşiei cu Tatăl, cu Fiul şi cu Duhul Sfînt.

O astfel de stare este în contrast evident cu starea de lucruri dintre oamenii lumii. Tocmai de aceea Biserica poate fi lumina şi sarea pămîntului. Dacă relaţiile dintre membrii unei Bisericii nu sînt superioare relaţiilor dintre oamenii lumii, este îndoielnic că Biserica aceea face lucrarea Domnului.

În lume sînt la modă mîndria, orgoliul, egoismul și „procesomania". Dacă unul a greșit altuia, celălalt îi spune imediat: „Îți arăt eu ție! Te dau în judecată!". Tribunalele sînt pline de procese între vecini, între foști prieteni, între soți și soții, între patroni și angajați și între cetățeni și Stat. Nu există milă și nu există toleranță. Fiecare vrea să se cațere mai sus decît celălalt, chiar dacă va trebui să i se urce în cîrcă sau să calce pe cadavre. Biserica și lumea nu se aseamănă.

Cînd te apasă greutățile - lumea te strivește. În Biserică ne purtăm poverile unii altora.

Cînd simți că te prăbușești - lumea trece cu tăvălugul peste tine. Cei din Biserică te iau în brațe și te aduc înaintea Domnului în rugăciune.

Cînd greșești - lumea rîde de tine și te dă la o parte. Biserica iartă și nădăjduiește în mai bine.

Cînd te simți singur - lumea nu te bagă în seamă. Cei din Biserică îți deschid casele lor și te tratează ca pe un frate.

Cînd nu poți să ții pasul și rămîi în urmă - lumea te părăsește. Biserica se apleacă cu înțelegere și te ia de mînă.

Cînd îți pierzi calmul și te biruiesc nervii - lumea îți răspunde cu aceiași monedă. Cei din Biserică iubesc cu înțelegere și așteaptă cu răbdare.

Cînd ți se deschide calea spre succes - lumea te trage înapoi de picioare, invidioasă. Biserica te încurajează și „îți face galerie".

Cînd ești handicapat - lumea te clasează ca incompetent și te izolează. Biserica te înconjoară cu dragoste și te consideră un copil al Domnului.

Cînd ai pățit-o și te-ai ars pe propria-ți piele - lumea spune că așa-ți trebuie și te pune înapoi în banca ta. Biserica manifestă milă și se repede să-ți vindece rănile.

Cînd ești în lipsă - lumea te disprețuiește. Biserica împarte cu tine tot ce are.

Cînd te năpădesc problemele - lumea îți dă o sumedenie de sfaturi. Biserica te ia de mînă și merge alături de tine.

Cînd ți se oferă o șansă și ajungi într-o poziție importantă - lumea te laudă pe față, dar te disprețuiește pe ascuns. Cei din Biserică se bucură și știu să dea întîietate unii altora.

Biserica este comunitatea celor „chemați afară" din sistemul corupt al lumii pentru a forma societatea aleasă a

celor ce trăiesc încă de pe acum avanpremiera Împărăţiei care va să vină. Deşi mai sîntem „în lume", noi nu mai sîntem „din lume" şi nici „ai lumii". Noi sîntem „fii ai zilei" şi vestim tuturor zorii unei existenţe care va veni odată cu întoarcerea Domnului Isus pe pămînt.

(Fratele Simion Cure îmi povestea despre unul dintre cele mai folositoare sfaturi pe care le-a primit de la Petru Belicov sau fratele Dîrlă, cînd aceştia îi erau profesori la Seminarul Teologic din Bucureşti: „Fraţilor predicatori, niciodată să nu vă urcaţi la amvon, ci să coborîţi la el! Cine n-a stat mai întîi în părtăşie cu Domnul pe munte, ca Moise, nu are ce mesaj să le aducă celor din vale. Nu vă miraţi ca nu vă străluceşte faţa, dacă n-aţi stat mai întîi pe munte în părtăşie intimă cu Dumnezeul cel Atotputernic. Oamenii care vă vor asculta Duminica nu vor şti ce aţi făcut voi toată săptămîna, dar vor simţi cu siguranţă dacă „aţi umblat cu Domnul" sau dacă aţi umblat prin văile Sodomei". Acelaşi lucru se poate spune şi despre viaţa şi impactul social al Bisericii în lume. Biserica nu este o organizaţie şi n-ar trebui niciodată să se mulţumească doar cu o viaţă de organizaţie omenească. Ea are privilegiul de a fi pe pămînt o extensie a cerului, un trup spiritual al cărui Cap este aşezat pe tronul Universului, un organism spiritual în care pulsează încă de pe acum „puterile veacului viitor".)

Între teologia Bisericii şi ucenicia creştină este uneori o prăpastie imensă şi acuzatoare. Este scris că oamenii din Bisericile formaliste ale sfîrşitului de veac vor avea „doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea" (2 Tim. 3:5).

A venit vremea să ne dezbrăcăm de formalism şi de ipocrizie şi să ne întoarcem la izvorul curat al unei vieţii care să-L imite şi să-L ilustreze pe Domnul. A venit vremea să ne întoarcem la un stil de viaţă simplu şi practic ... la bune relaţii cu ceilalţi ... la omenie şi la într-ajutorare frăţească!

A venit vremea să ne întoarcem la un stil de viață simplu și practic ... la bune relații cu ceilalți ... la omenie și la într-ajutorare frățească!